

ภาค 1 สัญญา 69
บทบรรณาธิการ

หนังสือรวมคำบรรยาย ภาคหนึ่ง สัญญาที่ ๖๙ เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๑ ในนามของ
สำนักอบรมศึกษาภูมิภาคแห่งประเทศไทย ขอต้อนรับนักศึกษาทุกคนที่มา
เข้ารับการอบรมศึกษาภูมิภาค ณ สถาบันนี้

บทบรรณาธิการ มีวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ ช่าวสาร ระเบียบ ข้อบังคับ
เกี่ยวกับภูมิภาคฯ ตลอดจนแนวคิดพากษาศาสตร์ภูมิภาค เพื่อประโยชน์ในการศึกษาภูมิภาคฯ
เพิ่มเติมจากที่อาจารย์ผู้บรรยายแต่ละท่านที่ได้บรรยายมาแล้ว มิใช่การเก็บหรือคาดเดา
ปัญหาซึ่งภูมิภาคฯ ใน การสอน นักศึกษาควรเน้นศึกษาจากคำบรรยาย จะเป็นการศึกษา
ภูมิภาคฯ ที่ถูกต้องยิ่งกว่า

สำนักอบรมศึกษาภูมิภาคแห่งประเทศไทย ให้ทำการสอบเข้าเรียนความรู้
ขั้นเบื้องต้นที่ดีภาคสอง สัญญาที่ ๖๙ เป้าหมาย ๒๕๔๘ ผลการสอบปรากฏ ดังนี้

๑. กลุ่มวิชาภูมิภาคฯ วิธีพิจารณาความแพ่ง มีผู้เข้าสอบจำนวน ๗,๑๕๖ คน
มีผู้สอบได้จำนวน ๑,๖๘๘ คน (คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๔๖)

ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด ชื่อ นายรัตน์ ถกลิวโรจน์ จบปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์ สอบได้ ๘๙ คะแนน

๒. กลุ่มวิชาภูมิภาคฯ วิธีพิจารณาความอาญา ผู้เข้าสอบบริษัทจำนวน ๕,๕๙๕ คน
ผู้สอบได้จำนวน ๒,๓๑๒ คน (คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๔๗)

ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด ชื่อ นายศุภณัฐ อิ่งวิริยะ จบปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์ และนายสุรัตติพงษ์ กองทองนกอก จบปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์ สอบได้ ๘๔ คะแนน

๓. ผู้สอบได้กลุ่มวิชาภูมิภาคฯ วิธีพิจารณาความแพ่งและกลุ่มวิชาภูมิภาคฯ
วิธีพิจารณาความอาญา จำนวน ๔๔๒ คน

ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุด นายรัตน์ ถกลิวโรจน์ จบปริญญาโท สาขาสังคมศาสตร์ ได้คะแนนกลุ่มวิชาภูมิภาคฯ วิธีพิจารณาความแพ่ง ๘๙ คะแนน กลุ่มวิชา
ภูมิภาคฯ วิธีพิจารณาความอาญา ๘๔ คะแนน สอบได้คะแนนรวม ๑๗๗ คะแนน

คำตาม บุคคลที่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินมาโดยการครอบครองปรบปักษ์ แต่ยังไม่ได้จดทะเบียนการได้มา จะยกการครอบครองปรบปักษ์ขึ้นต่อสู่บุคคลภายนอกซึ่งซื้อและรับโอนที่ดินดังกล่าวมาโดยสุจริตได้นหรือไม่ และหากมีการซื้อและจดทะเบียนโอนที่ดินเพื่อไปอีก จะต้องคำนึงถึงความสุจริตของผู้รับโอนเพื่omanหรือไม่ และกำหนดระยะเวลาการครอบครองปรบปักษ์ต้องเริ่มนับใหม่อีกหรือไม่

ปฐกสร้างตึกสถาในที่ดินของตนเอง ต่อมาแบ่งแยกที่ดินและยกตึกสถาให้แก่บุตร หากปรากฏในภายหลังว่าตึกสถาอยู่ในที่ดินบุคคลอื่นทั้งแปลงหรือเป็นส่วนน้อยศูนย์กลางเป็นของบุคคลใด

คำตอบ มีค่าพิพากษาริการวินิจฉัยไว้ ดังนี้

ค่าพิพากษาริการที่ ๑๐๘๐/๒๔๙

สิทธิในอสังหาริมทรัพย์ของบุคคลภายนอกที่ได้มาโดยสุจริตตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๙๙ วรรคสอง หมายถึงการได้มาโดยไม่รู้ว่ามีบุคคลอื่นได้สิทธิในอสังหาริมทรัพย์มาก่อนแล้วถ้าได้มาโดยรู้เห็นนั้นย่อมไม่สุจริต

ที่ดินพิพากษาเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ได้จดไว้ในทะเบียนที่ดินซึ่งสามารถจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ในทางทะเบียนได้โดยไม่จำต้องส่งมอบการครอบครองที่ดินให้แก่กัน หักในทะเบียนที่ดินและโอนค่าดินกีรบุชค่าว่า บ. เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์โดยได้รับอนุญาตจากบิดา กับไม่มีการจดแจ้งอย่างใด ๆ ว่าจำเลยเป็นเจ้าของตึกสถาที่ปฐกสร้างอยู่ในที่ดินย่อนมีเหตุผลเพียงพอที่ ส. จะคงลงชื่อและรับโอนที่ดินพิพากษาในทางทะเบียน โดยไม่จำต้องคำนึงว่า บ. เป็นผู้ครอบครองใช้ประโยชน์ในที่ดินอย่างแท้จริงหรือไม่ ล้ำพังเพียงพุตติการณ์ที่ ส. ซึ่อที่ดินมาในราคางบประมาณที่ เจริญกิจ แต่ ส. ไม่ไปตรวจสอบที่ดินก่อนว่ามีใครเป็นผู้ครอบครองใช้ประโยชน์ และเข้าไปอยู่ในตึกสถาได้อย่างไรในฐานะใด ยังไม่พอพิจารณาเป็นความประมาทเลินเลืออย่างร้ายแรงของ ส. ทันเป็นการซื้อและรับโอนที่ดินพิพากษาโดยไม่สุจริต จำเลยยกการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรบปักษ์ที่ยังไม่ได้จดทะเบียนขึ้นต่อสู้ ส. ไม่ได้ ส. มีสิทธิในที่ดินพิพากษาว่าจำเลย

โจทก์หักห้ามชื่อและจดทะเบียนรับโอนที่ดินพิพากษาจาก ส. ไม่ว่าจะสุจริตหรือไม่ เมื่อจำเลยยกการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพากษาโดยการครอบครองที่ยังไม่ได้

จดทะเบียนชื่อท่อสูญ ๔. ไม่ได้ จำเลยก็ไม่มีอาจยกการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพากษานั้น
ชื่อคือโจทก์ทั้งสองได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๙
วรรคสอง เพราะสิทธิ์ที่จะอ้างข้อกฎหมายดังกล่าวของจำเลยขาดช่วงไปตั้งแต่ที่ ๕.
ซึ่งแสดงรับโอนที่ดินพิพากษาจาก บ. โดยสุจริตแล้ว โจทก์ทั้งสองมีสิทธิ์ในที่ดินพิพากษา
ดีกว่าจำเลย การครอบครองปรบกษ์ที่ดินพิพากษาของจำเลยต้องเริ่มนับใหม่นับแต่เป็น
โจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพากษาถ้วนจำเลยฟ้องแย้งยังไม่ถึง ๑๐ ปี จำเลย
ไม่ได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพากษาโดยการครอบครองปรบกษ์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๑๓๖

ม. และ ๘. ปลูกสร้างตึกแถวในที่ดินของตนเอง ต้อมาแบ่งแยกที่ดินและ
ยกตึกเดาให้แก่บุตร โดยปรากฏในภายหลังว่าตึกเดาซึ่งยกให้ อ. อยู่ในที่ดินพิพากษา
ที่ยกให้แก่ ล. ห้องปะลงและอยู่ในที่ดินของ อ. เป็นส่วนน้อย ต้องถือว่าเป็นการ
สร้างโรงเรือนในที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริตตามแต่เดิมและกรณีที่นี้ไม่มีกฎหมายที่จะยกมา
ปรับแก้คดีได้โดยตรง ต้องอาศัยเทียบเคียงตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๑๓๑๐ ซึ่งเป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งตามมาตรา ๕ วรรคสอง
ขั้นมีผลทำให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นผู้รับโอนที่ดินพิพากษาพร้อมตึกเดาดังกล่าวเป็นเจ้าของ
ตึกเดา แต่ต้องใช้ค่าแห่งที่ดินเพียงที่เพิ่มขึ้นเพื่อการสร้างตึกเดาตนั้นให้แก่จำเลยและ
พวงซึ่งต้องรวมส่วนที่ตึกเดาสร้างส่วนที่อยู่ในที่ดินของจำเลยและพวง
ประมาณ ๒ ตารางวา ก็ต้องปรับบทเทียบเคียงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๑๓๑๒ วรรคหนึ่ง โดยถือว่าเป็นการสร้างโรงเรือนรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้อื่น
โดยสุจริต ตึกเดาส่วนปลูกสร้างรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของจำเลยจึงเป็นของโจทก์ทั้งสองด้วย
แต่โจทก์ทั้งสองต้องเสียเงินค่าที่ดินส่วนที่รุกล้ำให้แก่จำเลยและพวง การครอบครอง
ตึกเดาของจำเลยจึงไม่ถือว่าเป็นการทำลายเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง เพราะจำเลยมีสิทธิ
ครอบครองโดยชอบนาแต่เดิมและโจทก์ทั้งสองยังมิได้ใช้ค่าที่ดินทั้งในสองกรณีให้แก่
จำเลย โจทก์ทั้งสองไม่มีอำนาจพ้องขันໄล์และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๐ และเป็นเรื่องที่โจทก์ทั้งสองต้องไปบังคับแก่
จำเลยตามบทกฎหมายที่ถูกต้องต่อไป

ปัญหาว่าโจทก์ทั้งสองฝ่ายมิได้ใช้ค่าที่ดินที่เพิ่มขึ้นเพื่อการสร้างตึกแถวและค่าที่ดินส่วนที่รุกล้ำให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑๐ และมาตรา ๑๓๑๖ วรรคหนึ่ง จึงไม่มีอำนาจฟ้องรับได้และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยตามมาตรา ๑๙๗๐ นั้นเป็นเรื่องอำนาจฟ้องเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขันวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๒ (๕), ๒๔๖ และ ๒๕๗

ค่าตาม ความผิดฐานปลอมเอกสารนั้น ถ้าเอกสารนั้นเป็นเอกสารของผู้ทำขึ้นเอง ไม่ใช่เอกสารของคนอื่น หากข้อความในเอกสารเป็นร้อความเท็จ จะเป็นการปลอมเอกสาร หรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษาริบิกวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบิกที่ ๔๔๐/๒๕๘๘ การปลอมเอกสารเป็นการกระทำได้ ๆ ที่มีผลแสดงว่าบุคคลนั้นได้ทำเอกสารขึ้น โดยความจริงปรากฏว่าบุคคลผู้ที่ถูกห้ามว่าได้ทำเอกสารนั้นมิได้ทำเอกสารขึ้นโดย แต่บุคคลอื่นเป็นผู้ทำขึ้น คือเอกสารนั้นจะต้องมีข้อความแสดงว่ามาจากผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งมิใช่ผู้ทำเอกสารนั้นขึ้น ถ้าเอกสารนั้นเป็นเอกสารของผู้ทำขึ้นเองไม่ใช่เอกสารของคนอื่นกรณีเช่นนี้ไม่ใช่การปลอมเอกสารเพราเป็นเอกสารของผู้ทำเอง ดังนั้นแม้หากว่าจำเลยจะเป็นผู้ทำเอกสาร ซึ่งเป็นเอกสารเกี่ยวกับค่าทำงาน ค่าเชื้อรถ กับการนำเครื่องจักรและรถยนต์มาใช้งานในโครงการตามที่โจทก์กล่าวอ้าง การกระทำของจำเลยก็ไม่เป็นความผิดฐานปลอมเอกสาร แม้หัวกระดาษของเอกสารตั้งกล่าวจะมีชื่อบริษัท ฯ. แต่ข้อความที่ปรากฏในเอกสารนอกราชจะไม่เกี่ยวข้องกับบริษัทดังกล่าวแล้ว ยังได้ความจากคำเบิกความของโจทก์ตอบหน้ายำ่เลยถ้านค้านด้วยว่า บริษัทนอยาตให้ใช้หัวกระดาษที่มีชื่อของบริษัทในใช้งาน เนื่องจากการทำของจำเลยไม่เป็นการทำเอกสารปลอมแล้ว จำเลยก็ไม่เป็นความผิดฐานให้เอกสารปลอมด้วย

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำatham สัญญาเช่าที่มีกำหนดระยะเวลา เนื่องจากผู้เช่าไม่ประสงค์จะเข้าบ้านครบกำหนดเวลาเช่าจะให้สิทธิ์ของเด็กสัญญาเช่าแต่เพียงฝ่ายเดียวและขอคืนเงินประจำกันหากเช่าจากผู้ให้เช่าได้นรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาแล้วการวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาริการที่ ๔๗๘๙/๒๕๕๘ ป.พ.พ. มาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ถ้าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีสิทธิ์เลิกสัญญาโดยข้อสัญญานี้หรือโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย การเลิกสัญญาเช่นนั้น ย่อมทำด้วยแสดงเจตนาแก้อีกฝ่ายหนึ่ง” จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดสิทธิ์ในการเลิกสัญญาให้ ๑ ประการ คือ โดยข้อสัญญานี้หรือโดยกฎหมายให้อ่านาจ้้าไว้เมื่อสัญญาเช่าบ้านไม่มีข้อความตอนใดที่ระบุให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้เช่ามีสิทธิ์บอกเลิกสัญญาได้โจทก์จึงไม่มีสิทธิ์บอกเลิกสัญญาเช่าก่อนสัญญาเช่าถึงกำหนดโดยข้อสัญญาได้ โจทก์จึงต้องอาศัยสิทธิ์การบอกเลิกสัญญาโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งข้อเท็จจริงยุติแล้วว่าจำเลยมิได้เป็นฝ่ายผิดสัญญา แม้โจทก์จะขยับทรัพย์สินและออกใบจากบ้านเช่าพร้อมกับกำหนดสื้อแจ้งให้จำเลยทราบ ก็มิใช่เป็นการบอกเลิกสัญญาเช่าบ้านโดยชอบด้วยกฎหมาย เพราะโจทก์ไม่มีสิทธิ์บอกเลิกสัญญาเช่าบ้านกับจำเลยได้ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยยอมตกลงเลิกสัญญาเช่าบ้านกับโจทก์ โจทก์จึงไม่อาจใช้สิทธิ์บอกเลิกสัญญาเช่าบ้านแต่เพียงฝ่ายเดียวสัญญาเช่าบ้านระหว่างโจทก์กับจำเลยยังคงมีผลผูกพันอยู่สัญญา จำเลยจึงไม่จำต้องคืนเงินดังกล่าวอันเป็นค่าเช่าล่วงหน้าส่วนที่เหลือให้แก่โจทก์

คำatham การได้ภาระจ่ายตนมาโดยอายุความ หากเจ้าของที่ดินสามียหรัพย์ถึงแก่กรรมด้วย สิทธิในการใช้ทางภาระจ่ายตนหากอดแก่ทายาทหรือไม่ และหากายาทจะฟ้องขอให้บังคับจดทะเบียนภาระจ่ายตนได้นรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริการวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาริการที่ ๐๔๖๗๙/๒๕๕๘ โจทก์รวมทั้งบิดามารดาโจทก์และผู้อาศัยบนที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๙๙๓ ใช้ทางพิพาทสัญจารไปมาโดยสงบและเปิดเผย ด้วยเจตนาให้ทางดังกล่าวเป็นทางภาระจ่ายตนติดต่อกันมาเป็นเวลาเกินกว่า ๑๐ ปี ทางพิพาทจึงตกเป็นทางภาระจ่ายตนแก่ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๙๙๓ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๐๙ ประกอบมาตรา ๑๗๙๙ แม้ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๙๙๓ จะมีทางออกทางอื่นอีก ก็ถือไม่ได้ว่าภาระจ่ายตนหมดประไชน์แก่สามียหรัพย์ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๐๐ นอกรากนี้

ภาระจำยอมยังเป็นทรัพย์สิทธิอย่างหนึ่งมีใช้สิทธิเฉพาะตัวของเจ้าของสามียทรัพย์ การที่บิดามารดาโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๖๗๓ อันเป็นสามียทรัพย์ถึงแก่ความตาย จึงไม่เป็นเหตุให้ภาระจำยอมที่มีอยู่ต้องสืบไป เพราะสิทธิในการใช้ทางพิพาทที่ตกเป็นภาระยอมรับมหภาคหอตบก่อทายาทให้ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๙๙ และมาตรา ๑๖๐๐ โจทก์ในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าของสามียทรัพย์ จึงมีสิทธิขอให้บังคับจำเลยที่จะทำเบียนภาระจำยอมในที่ดินของจำเลยได้

ค่าตาม สัญญาขายฝากไม่มีการขยายกำหนดเวลาได้ เงินที่ผู้รับซื้อฝากได้รับไว้ภายในสังคอบกำหนดระยะเวลาได้ จะถือเป็นการชำระเงินค่าสินได้ทันทีทำให้ผู้ขายฝากมีสิทธิได้ที่ดินที่ขายฝากคืนหรือไม่ และผู้รับซื้อฝากจะต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ขายฝากหรือไม่

คำตอบ มีค่าพิพากษารีการวินิจฉัยได้ ดังนี้

คำพิพากษารีการที่ ๐๔๘๘๙/๒๕๖ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๙๖ วรรคสอง บัญญัติไว้มีใจความว่า การขยายกำหนดเวลาได้นั้นอย่างน้อยต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้รับไว้เมื่อพิจารณาจากหนังสือสัญญาขายฝากที่ดินที่โจทก์และจำเลยจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานที่ดินระบุว่า หนังสือสัญญาขายฝากที่ดินดังกล่าวมีกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันทำสัญญาต่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ซึ่งหมายถึงโจทก์ต้องชำระเงินค่าสินได้ที่ดินที่ขายฝากภายในวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๖ หลังจากนั้นไม่ปรากฏว่ามีการขยายกำหนดเวลาได้โดยทำหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อจำเลยเป็นผู้รับได้ไว้ ดังนั้น การชำระเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท และ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๖ และวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๗ ตามลำดับ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นการชำระเงินค่าสินได้ที่เกิดจากการขยายกำหนดเวลาได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว แม้จำเลยจะรับชำระเงินทั้งสองจำนวนดังกล่าวไว้ จากโจทก์ก็ไม่ทำให้โจทก์มีสิทธิได้ที่ดินที่ขายฝากคืนจากจำเลยได้

โจทก์นำเงิน ๒๒๐,๐๐๐ บาท ไปชำระแก่จำเลยเนื่องจากเข้าใจว่าโจทก์ยังมีสิทธิที่จะได้ที่ดินที่ขายฝากได้ จึงไม่ใช่เป็นกรณีที่โจทก์กระทำการตามอั้งเงื่อนไขเดิมตนนั่นว่า เพื่อชำระหนี้โดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีความยุกพันที่จะต้องชำระ เมื่อโจทก์ไม่มีสิทธิได้ที่ดินที่ขายฝากคืนจากจำเลยได้ การที่จำเลยได้รับเงินจำนวนดังกล่าวมาจากโจทก์จึงประศากฎ ดังนี้ คือขอได้ที่ดินคืน และขอสินได้ที่ชำระเงินไป ๑๔๔,๐๐๐ บาท เมื่อได้ทราบว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้ที่ดินที่ขายฝากคืนจากจำเลยได้ เงิน ๒๒๐,๐๐๐ บาท ที่โจทก์ชำระไปหลังจากพ้นกำหนดเวลาได้ที่ดินแล้ว จึงไม่ใช่เป็นเพียงค่าสินได้ที่โจทก์ชำระเงินไปตาม

คำขอท้ายพ้องของโจทก์ แต่เป็นเงินที่จำเลยรับให้โดยปราศจากมูลอันจะซึ่งกฎหมายได้และเป็นทางให้โจทก์เสียเบริญ กรณีจึงเป็นเรื่องลากนิคราได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๐๖ วรรคหนึ่ง จำเลยต้องคืนเงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย

คำตาม مسألากทรัพย์สำเร็จแล้ว แต่ขณะที่ผู้กระทำการผิดก่อหลังจะบูรณาคุณหนึ่ง ผู้เสียหายตึงท้ายรถจักรยานยนต์ให้เพื่อไม่ให้น้ำ ผู้กระทำการผิดใช้หมวกนิรภัยเหวี่ยงไปที่ผู้เสียหายจนล้มลงจะเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยที่ ๒๐๘๗/๒๕๔๖ พฤติกรรมที่จำเลยลักเอาเงินที่อยู่ในลิ้นชักจำนวน ๑,๒๐๐ บาท ของผู้เสียหายที่ ๑ ไป เมื่อผู้เสียหายที่ ๑ ทราบเรื่อง จำเลยจึงได้คืนเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหายที่ ๑ กิจใต้จากการลักทรัพย์สำเร็จแล้ว แต่ขณะที่จำเลยกำลังจะบูรณาคุณหนึ่ง ผู้เสียหายที่ ๒ เข้าดึงห้ายรถจักรยานยนต์ของจำเลยไว้เพื่อไม่ให้จำเลยหนี จำเลยจึงใช้นมูกนิรภัยเหวี่ยงไปที่ผู้เสียหายที่ ๒ และผู้เสียหายที่ ๒ หลบหนี จำเลยจึงขับรถจักรยานยนต์ออกไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้เสียหายที่ ๒ เสียหลักล้มลงเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กายนั้น เป็นการกระทำที่ต่อเนื่องซึ่งไม่ขาดตอนจากกระบวนการกระทำการผิดฐานลักทรัพย์ ดังที่ได้ว่าจำเลยใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อให้หันจากภารั้งกุม การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์

คำตาม เอาสัญญาฎีกียืมเงินที่ตนมีส่วนเป็นเจ้าของเอกสารดังกล่าวด้วยไป จะมีความผิดฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๑๙๙ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยที่ ๑๔๔๖/๒๕๔๖ คดีนี้ตามท่านนำสืบของโจทก์ไม่ปรากฏว่าเงินที่ ส. ให้ ก. ถูกล้มเป็นเงินของ ส. เพียงคนเดียวหรือไม่ ก็ตับได้ความจากจำเลยว่า จำเลยมีส่วนเป็นเจ้าของเงินที่ให้ ก. ถูกล้มจำนวน ๘๕,๐๐๐ บาท โดยจำเลยมีเอกสารเป็นหลักฐานประกอบ นำเข้าว่าจำเลยมีส่วนเป็นเจ้าของเงินดังกล่าวด้วย ประกอบกับหลังจาก ส. ถึงแก่ความตาย จำเลยได้รับมอบหมายให้คุ้มครองร้านทอง รวมทั้งตู้นิรภัยและสิ่งของต่างๆ ภายในตู้นิรภัยด้วยแม้จำเลยนำสัญญาฎีกียืมเงินซึ่งอยู่ในตู้นิรภัยดังกล่าวไป ไม่ว่าเอกสารดังกล่าวจะเป็นต้นฉบับหรือสำเนา ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยเอาไปเสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นตามที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา ๑๙๙ เพราะจำเลยมีกรรมสิทธิ์ร่วมกับ ส. และเป็นผู้ครอบครองซึ่งเอกสารด้วย การที่จะเป็นความผิดตามบทบัญญัติต้องกล่าวต้องได้ความว่า เป็นการเอาไปซึ่งเอกสารของผู้อื่น แต่เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยมีส่วนเป็นเจ้าของเอกสารดังกล่าวด้วย การที่จำเลยเอาเอกสารไปจึงไม่เป็นความผิดตาม

มาตราดังกล่าวโดยไม่ต้องคำนึงว่า ผู้อื่นหรือองค์กรมีส่วนเป็นเจ้าของเอกสารดังกล่าวด้วย
หรือไม่

คำจาก กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัทไปยื่นคำขอจดทะเบียนแก้ไข
เพิ่มเติมหนังสือบริคณห์สนธิอ้างว่าได้นอกกล่าวด้านด้วยมิตรภาพด้วยที่ดัง
สำนักงานแห่งใหญ่ โดยไม่เป็นความจริงจะเป็นความผิดฐานใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัย ๘๕๙๖/๒๕๔๖ การเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงชื่อบังคับหรือ
รื้อความในหนังสือบริคณห์สนธิ ป.พ.ท. มาตรา ๑๑๔ และมาตรา ๑๑๖ กำหนดว่า
จะกระทำได้ต่อเมื่อมีการลงมติพิเศษซึ่งจะต้องมีการประชุมใหญ่โดยมีคำบัญชาของผู้ถือหุ้นเพื่อลงมติพิเศษและกำหนดให้เป็นหน้าที่ของบริษัทจะต้องจัดให้ไปจดทะเบียน
ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้มีการลงมติพิเศษ และเหตุที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของ
บริษัทจะต้องนำเรื่องไปจดทะเบียนต่อหนังสือเจ้าหน้าที่กิจการเป็นเรื่องสำคัญ เพราะมี
ผลกระทบต่อบุคคลภายนอก กรณีที่จำต้องใช้เอกสารยืนยันภูมิลำเนาคือสำนักงานแห่งใหญ่
ของนิติบุคคลเป็นพยานหลักฐานที่มีการรับรองโดยหนังสือเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นที่เชื่อถือได้
ในทางกฎหมาย ทั้งกิจการของบริษัท ๑. ก็มิได้เป็นเพียงนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้งขึ้นมา
เพื่อดำเนินกิจการเกี่ยวกับนิติบุคคลหรือบุคคลอื่นด้วย จำเลยจะอ้างความเคลื่อนไหวความไว
วางแผนที่เกี่ยวข้องกับนิติบุคคลนี้อย่างเด็ดขาด จึงเป็นข้อยกเว้นไม่ปฏิบัติตามกฎหมายไม่ได้
อีกทั้งการที่จำเลยมอบอำนาจให้หน่วยความไปยื่นคำขอจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมหนังสือ
บริคณห์สนธิ และแจ้งย้ายที่ดังสำนักงานแห่งใหญ่ของบริษัท ๒. ต่อนายทะเบียนหุ้นส่วน
บริษัทกรุงเทพมหานครโดยอ้างว่าจำเลยได้นอกกล่าวด้านด้วยมิตรภาพผู้ถือหุ้นครั้งที่ ๒/
๒๕๔๖ โดยลงพิมพ์โฆษณาในหนังสือพิมพ์และส่งมอบให้ผู้ถือหุ้น และที่ประชุมกิจกรรม
มีมติพิเศษให้แก้ไขเพิ่มเติมหนังสือบริคณห์สนธิซึ่ง ๒ แจ้งย้ายที่ดังสำนักงานแห่งใหญ่ของ
บริษัทจากเดิมที่ดังอยู่กรุงเทพมหานครไปที่จังหวัดกรุงเทพมหานครโดยไม่เป็นความจริงการกระทำ
ของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก้เจ้าหนังสือและแจ้งให้
เจ้าหนังสือดังข้อความอันเป็นเท็จตาม ป.อ. มาตรา ๑๗ และมาตรา ๒๖๗
จำเลยจึงอ้างว่าไม่มีเจตนากระทำความผิดไม่ได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม ธนาคารใช้เงินไปตามเช็คที่มีการแก้ไขชื่อผู้รับเงินจะได้รับความคุ้มครอง
หรือไม่ และมีหลักเกณฑ์ตามกฎหมายอย่างไร

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដี ๔๙๕๙/๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ เป็นธนาคารพาณิชย์
หนังงานของจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องระมัดระวังและต้องใช้ความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษ
ตรวจสอบเช็คที่โจทก์ส่งจ่าย หากมีการแก้ไขชื่อผู้รับเงินซึ่งเป็นข้อความสำคัญในเช็ค^{โดยเห็นประจักษ์ ก็ขอนหที่จะปฏิเสธการใช้เงินเพราเหตุที่เป็นตัวเงินปลอมตาม}
ป.พ.พ. มาตรา ๑๐๐๗ โดยแจ้งให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของเช็คทราบทันทีไม่ เช่นนั้นแล้ว
หากมีการจ่ายเงินตามเช็คไปย้อมเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของหนังงาน
ของจำเลยที่ ๑ ล้ำพังแต่เพียงที่โจทก์ส่งจ่ายเช็คพิพากษาแล้ว อ. แก้ไขปลอมแปลงเช็คนั้น
ภายนลังไม่อาจถือเป็นความประมาทเลินเล่อของโจทก์ การใช้เงินไปตามเช็คของ
จำเลยที่ ๑ จะได้รับความคุ้มครองเพียงใด ต้องเป็นไปตามที่ ป.พ.พ. มาตรา
๑๐๐๙ บัญญัติไว้ก่อนว่าคือ หากจำเลยที่ ๑ ได้ใช้เงินให้ไปตามทางค้าปกติโดยสุจริต
และปราศจากประมาทเลินเล่อ จึงจะถือว่าจำเลยที่ ๑ ได้ใช้เงินไปถูกธรรมเนียม การ
จะพิจารณาว่าพนักงานของจำเลยที่ ๑ ประมาทเลินเล่อในการตรวจสอบเช็คพิพากษาซึ่งเป็น^{ตัวเงินปลอมทั้งตับเจ็ดฉบับหรือไม่เพียงใด จำต้องพิจารณาความรายละเอียดในเช็ค}
แต่ละฉบับ การจะให้จำเลยที่ ๑ รับผิดชอบโจทก์ตามเช็คทั้งตับเจ็ดฉบับเพราเหตุที่เป็น^{ตัวเงินปลอม โดยไม่ได้พิจารณาว่าเช็คฉบับใดมีการแก้ไขปลอมแปลงอย่างไร เป็นที่เห็น}
ประจักษ์หรือไม่ ย่อมไม่เป็นธรรม

คำถ้าม สัญญาเช่าพื้นที่พิพากษา สิ่งที่ผู้เช่าลงทุนไปเพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจ
ของผู้เช่าเอง จะเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่านหรือไม่

สัญญาเช่าที่มีกำหนดเวลา ผู้เช่าจะสามารถใช้ประโยชน์ในพื้นที่เช่าต่อไปได้
ต่อเมื่อมีกรณีใด

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษารัฐที่ ๙๐๓-๙๐๔/๒๕๕๗ สัญญาเช่ากำหนดระยะเวลาเช่าเพียง ๑ ปี และมีข้อตกลงเรื่องการต่อสัญญาไว้ในข้อ ๑๐ ว่า ผู้เช่ามีสิทธิขอต่ออายุสัญญาเช่าได้อีก ๑ ช่วง คือต่ออีก ๑ ปี แต่หันนี้จะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและอัตราค่าเช่าซึ่งผู้ให้เช่าและผู้เช่าได้ทำความตกลงร่วมกัน และโดยที่ผู้เช่าจะต้องมีหนังสือบอกกล่าวแจ้งความประสงค์เช่นจำนวนให้ผู้ให้เช่าทราบส่วนหน้าไม่น้อยกว่า ๕๐ วัน ก่อนวันครบกำหนดอายุการเช่าตามสัญญานี้ หันนี้อัตราค่าเช่าใหม่จะต้องไม่ต่างจากอัตราค่าเช่าเดิมที่กำหนดไว้ในสัญญานี้ ไม่มีข้อความบ่งบอกว่ามีข้อตกลงพิเศษที่จำเลยให้โจทก์เข้าไปจนกว่าโจทก์ประ伤ค์จะเลิกเองและตามสัญญาเช่านี้ออกจากผลประโยชน์ที่จำเลยจะได้รับจากโจทก์เป็นค่าเช่าตามที่กำหนดไว้แล้ว จำเลยไม่ได้รับผลประโยชน์อันใดจากโจทก์อีกส่วนที่โจทก์ใช้เงินลงทุนไปกว่า ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทำให้ร้านค้าของโจทก์เป็นร้านค้าที่หันสมัย ลูกค้าที่มาใช้บริการในโรงพยาบาลของจำเลยได้รับความพึงพอใจ ช่วยให้โรงพยาบาลของจำเลยเจริญรุ่งเรืองนั้น สิ่งที่โจทก์ลงทุนไปเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจของโจทก์เอง หากลูกค้ามีความพึงพอใจโจทก์ย่อมได้รับผลประโยชน์ในทางธุรกิจมากขึ้น ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงหรือจะมีส่วนสำคัญที่จะทำให้กิจการของจำเลยซึ่งเป็นการประกอบกิจการโรงพยาบาลเจริญรุ่งเรืองแต่อย่างใด สัญญาเช่าพื้นที่พิพากษาว่าโจทก์กับจำเลยจึงไม่มีลักษณะเป็นสัญญาต่างครอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดा

หลังจากครบกำหนดระยะเวลาเช่าตามสัญญาเช่าแล้ว ได้มีการต่อสัญญาเช่าต่อมาโจทก์กับจำเลยได้ทำสัญญาเช่าพื้นที่พิพากษันใหม่มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี หลังจากนั้นจำเลยมีหนังสือแจ้งต่อสัญญาเช่าพื้นที่ให้แก่โจทก์เรียบมาโดยต่อสัญญาเช่าออกไปครึ่งละ ๑ ปี โจทกรับทราบการต่อสัญญาเช่าดังกล่าว จนกระทั่งครึ่งสุดท้ายจำเลยมีหนังสือแจ้งต่อสัญญาเช่าพื้นที่ให้แก่โจทก์มีกำหนดระยะเวลา ๑ ปี เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๗ สิ้นสุดวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ซึ่งตามหนังสือฉบับนี้จำเลยระบุว่าอัตราค่าเช่าพื้นที่ ๘๘ ตารางเมตร จำเลยขอคิดค่าเช่าเพิ่ม ๑๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นราคาระวางเมตรละ ๑,๑๒๖ บาท เงื่อนไขอื่น ๆ ยังคงเหมือนสัญญาฉบับแรกและหนังสือการต่ออายุสัญญาเช่าพื้นที่ฉบับก่อน ๆ สัญญาเช่าพื้นที่พิพากษาว่าโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาเช่ามีกำหนดเวลา คือตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๗ สิ้นสุดวันที่ ๒๘

ทุกภาคพื้นที่ ๒๕๔๔ โดยผู้เช่าจะสามารถใช้ประโยชน์ในพื้นที่พิพาทได้ต่อไป ก็ต่อเมื่อมีการต่ออายุสัญญาเช่า หรือเป็นกรณีตาม พ.พ.พ. มาตรา ๕๙๐ กล่าวคือ เมื่อสิ้นสุดเวลาเช่าชึ้งได้ตกลงกันไว้ ถ้าผู้เช้ายังครอบทรัพย์สินอยู่ และผู้ให้เช่า รู้ความนั้นแล้วไม่ทักท้วงถือว่าคู่สัญญาเป็นอันได้ทำสัญญาใหม่โดยไม่มีกำหนดเวลา จ้าเลขส่งหนังสือถึงเจ้าที่ให้เช่าแจ้งให้ทราบล่วงหน้าว่า จ้าเลขจ้าเป็นต้องปรับปรุง อาคารรวมทั้งพื้นที่ใช้สอยบริเวณขึ้นลงของอาคารห้องน้ำด ดังนั้น จ้าเลขจึงไม่ประ拯救ค ให้มีการต่ออายุสัญญาเช่าออกไปอีก เมื่อสัญญาเช่าสิ้นสุดลงในวันที่ ๒๖ ทุกภาคพื้นที่ ๒๕๔๔ ขอให้เจ้าที่นับย้ายทรัพย์สิน ตลอดจนอุปกรณ์และสิ่งของต่างๆ ออกจากพื้นที่ ภายในวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๔ ต่อมาเจ้าที่ซื้อขายจะย้ายเดินทางขึ้นบ้านย้ายทรัพย์สิน ออกไปอีก ๑ เดือน เป็นวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ จ้าเลขตกผลตามที่เจ้าที่ซื้อ รึ จ้าเลขมีหนังสือบอกกล่าวเจ้าที่ว่าเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการนับบ้านย้ายในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ แล้ว จ้าเลขจะเข้าครอบครองพื้นที่ที่เช่าทันทีจะกระทำการปล่อยเดือนเมษายน ๒๕๔๔ ใกล้จะครบกำหนดเวลาสิ้นสุดการนับบ้านย้าย จ้าเลขพบว่าเจ้าที่ยังไม่มีที่ทำว่าจะเริ่มดำเนิน การนับบ้านย้ายทรัพย์สินออกจากพื้นที่พิพาท ในวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔ จ้าเลขจึงได้ ส่งหนังสือบอกกล่าวแจ้งสิ้นสุดสัญญาเช่าอีกครั้ง เพื่อเตือนให้เจ้าที่นับบ้านย้ายทรัพย์สิน ออกจากพื้นที่พิพาทให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ ฟังได้ว่า จ้าเลข ไม่ประ拯救คจะให้เจ้าที่ทำสัญญาเช่าพื้นที่พิพาทอีกต่อไป และจ้าเลขก็ได้ดำเนินการ ตามสัญญา ซึ่งมีการแก้ไขสัญญาในข้อ ๘.๑ โดยจ้าเลขได้มีหนังสือบอกกล่าวล่วงหน้า ให้เจ้าที่ทราบไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ก่อนวันครบกำหนดอายุสัญญา ซึ่งฝ่ายเจ้าที่ได้รับ หนังสือฉบับนี้ไว้แล้ว สัญญาเช่าพื้นที่พิพาทระหว่างเจ้าที่กับจ้าเลขย่อมาสิ้นสุดลงในวันที่ ๒๖ ทุกภาคพื้นที่ ๒๕๔๔ อันเป็นวันสิ้นสุดอายุการเช่า ล้วนที่เจ้าที่มีสิทธิขึ้นบ้านย้ายทรัพย์สิน ออกจากพื้นที่พิพาทได้จนถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๔ ก็เป็นเรื่องที่เจ้าที่ซึ่งเป็นผู้เช่า ต้องปฏิบัติตามสัญญาเช่า ข้อ ๘.๑ ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม โดยเจ้าที่ผู้เช่าต้องขันย้าย ทรัพย์สินออกจากสถานที่เช่าและส่งมอบสถานที่เช่าให้จ้าเลขผู้ให้เช่าไม่ช้ากว่า ๓๐ วัน นับแต่วันที่สิ้นสุดการเช่า รวมกับระยะเวลาที่จ้าเลขผ่อนผันให้เจ้าที่ดังกล่าว และกรณีนี้ แม้เจ้าที่จะไม่ได้ประพฤติผิดสัญญาตาม เมื่อสัญญาเช่าสิ้นสุดแล้วและจ้าเลข ไม่ประ拯救คจะต่ออายุสัญญาเช่าให้แก่เจ้าที่ จ้าที่ก็ไม่มีสิทธิใช้ประโยชน์ในพื้นที่พิพาท

ต่อไป สัญญาเช่าจะห่วงใจกับเจ้าเจ้าย และที่นักใช้เพิ่มเติมไม่ได้ข้อสัญญาที่เป็นค่าน้ำจะให้เช่า ดังนั้น แม้ใจก์เสนอที่จะเช่าต่อแต่เจ้ายไม่สนใจรับคำเสนอของใจก์ สัญญาเช่าก็ไม่เกิดขึ้น

คำพิพาทภาษีกันที่ ๑๗๗๐๒-๑๗๗๐๓/๒๕๕๘ นของจากค่าเช่าที่ติดตามปกติแล้ว น. กับเจ้ายศุภณ์สัญญาไม่มีข้อตกลงให้ร่าจะเงินอื่นใดเป็นการตอบแทนเพื่อแลกกับการที่ใจก์ยอมให้เจ้ายเช่าเป็นเวลา ๑๐ ปี แม้เจ้ายคงทุนก่อสร้างสถานีบริการน้ำมันตามต้นและทำทางเชื่อมเรือออกคลองดอนสานารถบุปโภคต่าง ๆ เป็นจำนวนเงินที่สูงแต่เป็นเรื่องที่เจ้ายจะทำเพื่อประโยชน์ในกิจการของตน ไม่ถือเป็นวัตถุประสงค์แห่งการทำนิติกรรมของใจก์ด้วยทั้งข้อตกลงตามสัญญาเช่าไม่มีข้อความใดที่ปั้งบอกว่า มีข้อตกลงพิเศษ ที่ น. ผู้ให้เช่าจะให้เจ้ายเช่าถึง ๑๐ ปี และเจ้ายยินยอมให้สิ่งปลูกสร้างสถานีบริการน้ำมัน ทางเชื่อมที่ก่อสร้างไว้ตลอดดอนถึงสาธารณบุปโภคต่าง ๆ ตกเป็นกรรมสิทธิ์แก่ผู้ให้เช่าเมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่าอันแสดงให้เห็นเจตนาของคู่สัญญาได้ว่ามุ่งประสงค์จะให้มีการตอบแทนเป็นพิเศษยิ่งไปกว่าการเช่าธรรมดายโดยทั่วไป โดยเฉพาะข้อตกลงตามสัญญาประนีประนอมความระห่วงเจ้าย กับ น. ที่ให้เวลาเจ้ายอีก ๑ ปี ในการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ออกจากสถานที่เช่า เมื่อครบกำหนดเวลาการเช่านั้น แสดงให้เห็นเจตนาของคู่สัญญาอย่างชัดเจนว่าไม่มีข้อตกลงให้กรรมสิทธิ์ในสิ่งปลูกสร้างใด ๆ ตกเป็นของผู้ให้เช่า คงกันข้ามกลับกำหนดให้เจ้ายมีสิทธิ์ย้ายออกไปทั้งหมดหลังจากครบกำหนดตามสัญญา ตามพฤติกรรมดังกล่าวเห็นได้ว่าทั้งใจก์และ น. ผู้ให้เช่าไม่ได้รับผลประโยชน์อื่นใดจากเจ้าย นอกจากนำไปใช้ที่ติดพิพาทของใจก์ซึ่งอยู่ติดกับที่ติดที่ น. ให้เจ้ายเช่า จึงหาใช้สัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งไปกว่าสัญญาเช่าธรรมดานี้อันที่จะบังคับใจก์ให้เจ้ายเช่าที่ติดพิพาทดังกล่าว ๑๐ ปี ตามที่ของแข็งในจำนวนแรกของเจ้ายไม่

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

ค่าตาม ธรรมการจ่ายเงินตามเงื่อนไขที่ถูกสั่งจ่ายเป็นลายมือชื่อปีกบลลง
ธนาคารจะหักเงินในบัญชีผู้สั่งจ่ายได้หรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษาริบการวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบที่ ๐๔๐๕/๒๕๕๗ ลายมือชื่อโจทก์ที่ ๑ ผู้สั่งจ่ายเช็คพิพาท
ทั้งห้าฉบับ เป็นลายมือชื่อปีกบลลงมิใช่ลายมือชื่อของโจทก์ที่ ๑ เมื่อจำเลยจ่ายเงินตามเงื่อนไขนั้น
ไป จำเลยจะถูกจำเลยมือชื่อปีกบลลงนั้นเพื่อให้นัดคืนความรับผิดชอบได้ไม่ตาม ป.พ.พ.
มาตรา ๑๐๐๖ วรรคหนึ่ง

โจทก์ที่ ๑ เก็บสมุดเช็คของธนาคารไว้ในตู้เก็บเอกสารในห้องทำงานของโจทก์ที่ ๑
โดยมีกรร济อกกฎหมายและตู้เก็บเอกสารและห้องทำงานย่อเม็ดอีกด้วย โจทก์ทั้งสามได้เก็บรักษาเช็ค
พิพาทเช่นเดียวกันและพึงจะทำแล้ว โจทก์ทั้งสามจึงมิได้ฝ่ายประมาทเดินเสื่อ อันจะ
ถือว่าเป็นผู้ต้องตัดบหมให้ยกฟื้อลายมือชื่อปีกบลลงชื่อต่อสู่ตามมาตรา ๑๐๐๖ วรรคหนึ่ง

จำเลยประกอบสูตรกิจธนาคารพาณิชย์เป็นที่ไว้วางใจของประชาชนการจ่ายเงินตาม
เงื่อกที่มีผู้ที่มาขอเบิกเงินจากธนาคารเป็นงานส่วนหนึ่งของจำเลย ซึ่งจะต้องปฏิบัติอยู่เป็น
ประจำ จำเลยยอมมีความชำนาญในการตรวจสอบลายมือชื่อในเช็คว่าเป็นลายมือชื่อของ
ผู้สั่งจ่ายหรือไม่ยังกว่านบุคคลธรรมด้า ทั้งต้องมีความระมัดระวังในการจ่ายเงินตามเงื่อกยิ่งกว่า
วิญญาณทั้งๆ ไป ลายมือชื่อผู้สั่งจ่ายเช็คพิพาททั้งห้าฉบับ เป็นลายมือชื่อปีกบลลงมิใช่ลายมือ
ชื่อโจทก์ที่ ๑ การที่จำเลยจ่ายเงินตามเงื่อกพิพาททั้งห้าฉบับ ให้แก่ผู้ที่นำมาเรียกเก็บเงิน
ทั้งที่มีตัวอย่างลายมือชื่อของโจทก์ที่ ๑ ที่ให้ไว้แก่จำเลยกับมีเช็คอีกหลาบบพที่โจทก์ที่ ๑
เก็บสั่งจ่ายให้อยู่ที่จำเลย จึงเป็นการขาดความระมัดระวังของจำเลยผู้ประกอบสูตรกิจ
ธนาคารพาณิชย์ ถือได้ว่าการจ่ายเงินตามเงื่อกพิพาทเป็นความบกพร่องของจำเลยเอง
และการผิดสัญญาเปิดบัญชีเงินฝากจะคงอยู่ด้วย

ค่าตาม บริษัทจำกัดไม่มีประชานกรรมการที่จะทำหน้าที่เรียกประชุมกรรมการ
ตามข้อบังคับ กรรมการผู้มีอำนาจจากจะทำการแทนบริษัทจึงได้นัดเรียกประชุมกรรมการ
โดยวิธีประกาศโฆษณาทางหนังสือพิมพ์จะขอบหรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษาริบการวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบที่ ๐๔๐๖/๒๕๕๗ โจทก์พนจากค่าແนหนังประชานกรรมการ
ของจำเลยที่ ๑ อันเป็นเหตุให้ดำเนินมีประชานกรรมการว่างลง กรณีจึงไม่มีประชาน
กรรมการของจำเลยที่ ๑ ที่จะทำหน้าที่นัดเรียกประชุมกรรมการ กรณีจึงมีเหตุขัดข้อง
ที่ไม่อาจดำเนินการตามข้อบังคับซึ่ง ๑๔ ที่ระบุว่าให้ประชานกรรมการเป็นผู้นัดเรียกประชุม
กรรมการ กรณีเป็นนี้ตามข้อบังคับของจำเลยที่ ๑ ซึ่ง ๒ ระบุว่า “ให้รับทราบทบทวนผู้ติด

ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยบริษัทจำกัดเป็นข้อบังคับของบริษัทนี้... ซึ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๑๖๒ บัญญัติว่า “กรรมการคนหนึ่งคนใดจะนัดเรียกให้ประชุมกรรมการเมื่อใดก็ได้” การที่จำกัดเรียกที่ ๑ โดยจำกัดเรียกที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะกรรมการ ผู้มีอำนาจทำการแทนจำกัดเรียกที่ ๑ ได้นัดเรียกประชุมกรรมการจึงเป็นไปตามข้อบังคับของจำกัดเรียกที่ ๐ ข้อ ๒ อันเป็นการนัดเรียกประชุมกรรมการที่ขอบตัวยข้อบังคับของจำกัดเรียกที่ ๐ แล้ว

การที่จำกัดเรียกที่ ๑ โดยจำกัดเรียกที่ ๒ และที่ ๓ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนเป็นผู้นัดเรียกประชุมกรรมการโดยวิธีประกาศโฆษณาทางหนังสือพิมพ์นั้น ตามข้อบังคับของจำกัดเรียกที่ ๐ ไม่ได้กำหนดวิธีการนัดเรียกประชุมไว้แต่อย่างใด ส่วน ป.พ.พ. มาตรา ๑๑๕๔ ประกอนมาตรา ๑๑๕๕ ที่มิใช่บทบัญญัติที่เกี่ยวกับวิธีการนัดเรียกประชุมกรรมการ จำกัดเรียกที่ ๑ ไม่สามารถติดต่อเจทกโดยวิธีอื่นใดได้ จึงต้องนัดเรียกประชุมกรรมการโดยวิธีประกาศโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ ดังนั้น การนัดเรียกประชุมกรรมการโดยวิธีการดังกล่าวจึงไม่ขัดต่อข้อบังคับของจำกัดเรียกที่ ๐ และไม่ฝ่าฝืนต่องรูปแบบแต่อย่างใดการจัดการประชุมกรรมการและการลงมติของที่ประชุม จึงชอบแล้ว

คำตาม ทำสัญญาจะซื้อขายห้องชุดแล้ว ต่อมาผู้จะขายโอนขายสัญญาดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอก โดยในสัญญาโอนขายมีข้อตกลงให้บุคคลภายนอก ต้องร่วมรับผิดต่อสูญค่าเดินทางของผู้จะขาย ดังนี้ ผู้จะซื้อจะมีสิทธิต่อบุคคลภายนอกตามสัญญาจะซื้อขายห้องชุดหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๑๖๐๗/๒๕๙๒ โจทก์ทำสัญญาจะซื้อขายห้องชุดในโครงการอาคารชุดของจำกัดเรียกที่ ๐ และสัญญาจะซื้อขายเพื่อรับนิจกรรมกับจำกัดเรียกที่ ๐ ซึ่งในการพิจารณาว่าจำกัดเรียกที่ ๐ เป็นฝ่ายผิดสัญญาจะซื้อขายโครงการก่อสร้างอาคารชุดไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามสัญญาหรือไม่ ย่อมต้องพิจารณาสัญญาจะซื้อขายห้องชุดประกอบสัญญาจะซื้อขายเพื่อรับนิจกรรมด้วย ต่อมาเมื่อจำกัดเรียกที่ ๐ ทำสัญญาโอนขายสัญญาดังกล่าวให้แก่จำกัดเรียกที่ ๒ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนจำกัดเรียกที่ ๐ โดยในสัญญาโอนขายมีข้อตกลงให้จำกัดเรียกที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดต่อสูญค่าเดินทางของจำกัดเรียกที่ ๐ รวมทั้งโจทก์และจำกัดเรียกที่ ๒ ตกลงกับจำกัดเรียกที่ ๐ ให้มีการเปลี่ยนตัวผู้รับโอนกรรมสิทธิ์อาคารชุดจากจำกัดเรียกที่ ๒ เป็นจำกัดเรียกที่ ๓ เป็นผลให้การทำสัญญาจะซื้อขายประกอบการดังกล่าวทั้งหมดกันใหม่ระหว่างจำกัดเรียกที่ ๑ กับจำกัดเรียกที่ ๓ เมื่อมีข้อตกลงในสัญญาซื้อขายระหว่างจำกัดเรียกที่ ๑ กับจำกัดเรียกที่ ๒ มีข้อสัญญาให้จำกัดเรียกที่ ๒ ต้องรับผิดต่อสูญค่าทุกราย และสัญญาระหว่างจำกัดเรียกที่ ๑ กับจำกัดเรียกที่ ๓ ก็มีข้อตกลง

ที่จ้าเลขที่ ๑ ต้องรับโอนสิทธิเรียกร้องของคู่สัญญาที่เป็นลูกค้าของจ้าเลขที่ ๑ ผู้ชายทุกรายมาด้วย และเมื่อพิจารณาประกอบกันหั้งสองสัญญาแล้วถือว่า สัญญาที่จ้าเลขที่ ๒ และจ้าเลขที่ ๓ ทำสัญญากับจ้าเลขที่ ๑ โดยมีข้อตกลงว่า จ้าเลขที่ ๒ และจ้าเลขที่ ๓ จะชาระหนี้ให้แก่ลูกค้าทุกรายรวมทั้งโจทก์ จึงเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์แก่ โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๗๔ วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์มีหนังสือ ว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญาดังกล่าวแก่จ้าเลขที่ ๒ และจ้าเลขที่ ๓ แล้ว โจทก์ย้อมมือสิทธิเรียกชำระหนี้จากจ้าเลขที่ ๒ และจ้าเลขที่ ๓ ได้โดยตรงตามมาตรา ๑๗๔ วรรคสอง

ส่วนที่โจทก์มีคำขอให้จ้าเลขทั้งสามร่วมกันดำเนินกรรมดูทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ ห้องชุดให้แก่โจทก์นั้น เมื่อพึงว่าจ้าเลขที่ ๑ ได้โอนกรรมสิทธิ์แก่จ้าเลขที่ ๓ ไปแล้วจึงไม่อาจบังคับตามคำฟ้องของโจทก์ในส่วนนี้แก่จ้าเลขที่ ๒ และที่ ๒ ได้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๔๖/๑๕๕๙ สิทธิของโจทก์ตามสัญญาจะซื้อขาย กรรุณสิทธิ์ห้องชุดที่ทำกับจ้าเลขที่ ๑ นั้น เป็นบุคคลสิทธิ์ซึ่งโจทก์มีสิทธิเพียงบังคับให้จ้าเลขที่ ๑ ดูทะเบียนโอนขายห้องชุดให้แก่โจทก์ตามสัญญาได้เท่านั้น สิทธิของโจทก์ตามสัญญาดังกล่าวหาใช่ทรัพย์สิทธิ์ที่จะบังคับแก่จ้าเลขที่ ๒ ผู้ซื้อที่ดินพร้อมอาคารชุดซึ่งรวมห้องชุดของโจทก์จากจ้าเลขที่ ๑ ได้ไม่ โจทก์จึงมิใช่บุคคลผู้ซื้อยืนฐานะอันจะให้ดูทะเบียนสิทธิ์ของตนได้อยู่ก่อน ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๐ จึงไม่มีอำนาจฟ้องให้เพิกถอน การดูทะเบียนซื้อขายอาคารชุดในส่วนห้องชุดของโจทก์ ระหว่างจ้าเลขที่ ๑ กับจ้าเลขที่ ๒ ได้ อีกทั้งสัญญาซื้อขายระหว่างจ้าเลขที่ ๑ กับ ๒. กรรมการผู้มีอำนาจของจ้าเลขที่ ๒ ข้อ ๖ มีข้อตกลงว่า ๑. ตกลงรับโอนสิทธิเรียกร้องสำหรับคู่สัญญาที่เป็นลูกค้าของจ้าเลขที่ ๑ ในอาคารชุด และสำเนาสัญญาจะซื้อขายระหว่างจ้าเลขที่ ๑ กับจ้าเลขที่ ๒ ข้อ ๘ ก็มีข้อตกลงทำนองเดียวกันว่า จ้าเลขที่ ๒ ตกลงรับโอนสิทธิเรียกร้องสำหรับคู่สัญญาที่เป็นลูกค้าของจ้าเลขที่ ๑ จึงเป็นกรณีที่ ๑. และจ้าเลขที่ ๒ ทำสัญญากับจ้าเลขที่ ๑ ว่าจะชาระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องของลูกค้าของจ้าเลขที่ ๑ ที่มีอยู่ในอาคารชุดซึ่งในกรณีของโจทก์หมายถึงสิทธิเรียกร้องที่จะให้จ้าเลขที่ ๑ โอนกรรมสิทธิ์ห้องชุดให้แก่โจทก์นั้นเอง จึงเป็นสัญญาที่ ๑. และจ้าเลขที่ ๒ ตกลงว่าจะชาระหนี้ให้แก่โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๗๔ วรรคหนึ่ง โจทก์ย้อมมือสิทธิเรียกร้อง ๑. และจ้าเลขที่ ๒ ในชาระหนี้ได้ การดูทะเบียนซื้อขายที่ดินพร้อมอาคารชุด ระหว่างจ้าเลขที่ ๑ กับจ้าเลขที่ ๒ หากทำให้โจทก์เสียเปรียบขึ้นเป็นการซื้อขายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๗๗ ไม่ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนนิติกรรมการซื้อขายที่ดินพร้อมอาคารชุดระหว่างจ้าเลขที่ ๑ กับจ้าเลขที่ ๒

คำถ้าม การได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครองปรบกษ์จำต้องเป็นการครอบครองโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นที่ดินของผู้อื่นหรือไม่ การครอบครองโดยสำคัญผิดว่าที่ดินเป็นของตนเอง แต่ความจริงเป็นที่ดินของบุคคลอื่นจะได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรบกษ์หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภารินิจชัยให้ ดังนี้

คำพิพากษารัฐฎาที่ ๒๐๔๐/๒๕๔๘ จำเลยให้การและฟ้องแข้งว่า จำเลยครอบครองที่ดินพิพากษ์ของโจทก์โดยทำคันนาเป็นเส้นแบ่งอาณาเขตระหว่างที่ดินโจทก์และจำเลยดังกล่าวและปลูกต้นไม้ร่วมทั้งทำประตูขึ้นในที่ดินพิพากษาโดยเข้าใจผิดว่าเป็นที่ดินของจำเลยโดยครอบครองที่ดินพิพากษาโดยความสงบและโดยเบิดเมย์ด้วยเจตนาเป็นเจ้าของนับถึงปัจจุบันเป็นเวลากราสิบปีแล้ว ดังนี้เมื่อที่ดินพิพากษาเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินตามโฉนดที่ดินของโจทก์ แม้จำเลยจะครอบครองโดยสำคัญผิดว่าที่ดินพิพากษาเป็นของจำเลย ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยครอบครองที่ดินของจำเลยเอง หากแต่ต้องถือว่าจำเลยครอบครองที่ดินของบุคคลอื่นที่สามารถนับระยะเวลาการครอบครองปรบกษ์ได้ ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙ หาจ่าต้องเป็นการครอบครองโดยจำเลยตั้งแต่ว่าที่ดินพิพากษาเป็นที่ดินของโจทก์ด้วยไม่

คำพิพากษารัฐฎาที่ ๔๔๕/๒๕๔๘ โจทก์ทั้งหกครอบครองที่ดินพิพากษาโดยมาโดยคิดว่าเป็นที่ดินมรดกของบิดาโจทก์ที่ ๑ ถึง ๓ ที่ ๕ และที่ ๖ แม้โจทก์ทั้งหกจะทราบภายหลังว่าที่ดินพิพากษาไม่ใช่ของโจทก์ทั้งหกถัดตาม แต่โจทก์ทั้งหกเข้าครอบครองที่ดินพิพากษาโดยความสงบและโดยเบิดเมย์ด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเป็นเวลาติดต่อกันมาเกินกว่าสิบปีโดยไม่มีผู้ใดตั้งแย้งคัดค้าน โจทก์ทั้งหกยอมได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพากษาโดยการครอบครองปรบกษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙ โดยหาจ่าต้องเป็นการครอบครองโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นที่ดินของผู้อื่นไม่

โจทก์ทั้งหกได้ร้องขอออกโฉนดที่ดิน จึงทราบว่าที่ดินพิพากษาเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินมีโฉนดมีชื่อจำเลยเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์โจทก์ทั้งหกยินยอมให้ออกโฉนดที่ดินโดยไม่ร่วมที่ดินพิพากษาด้วยแต่โจทก์ทั้งหกยังคงครอบครองที่ดินพิพากษาโดยมาในฐานะเจ้าของไม่ปรากฏว่าโจทก์ทั้งหกได้เจตนาละการครอบครอง การที่โจทก์ทั้งหกยอมรับเนื้อที่ตามที่ปรากฏในโฉนดที่ดิน ไม่อาจถือได้ว่าโจทก์ทั้งหกเจตนาละการครอบครองที่ดินพิพากษาให้แก่จำเลยแล้ว

นายประเสริฐ เสียงสุหัชิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำตาม หนึ่งที่เกิดจากกรรมทำละเมิดหรือกรรมทำอันมีขอบด้วยกฎหมาย ที่สามีหรือภริยา ก่อขึ้นแต่ด้วยถล事先 จะต้องเป็นหนึ่งร่วมของสามีภริยาซึ่งเร้านี้จะพ้องคู่สมรส ซึ่งฝ่ายให้รับผิดในหนึ่งดังกล่าวในฐานะเป็นอุกหนึ่งร่วมโดยมิได้ให้รับผิดในฐานะทบทองผู้ชาย ได้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๑๗/๒๖๙/๒๕๔๘ หนึ่งร่วมของสามีภริยาตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๔๙๐ (๑) ๓๖ (๔) ต้องเป็นหนึ่งที่เกี่ยวกับนิติกรรมสัญญาที่กระทำการขึ้นร่วมกันเท่านั้น ไม่สามารถที่จะหักห้ามได้ หนึ่งที่เกิดจากกรรมทำละเมิดหรือกรรมทำอันมีขอบด้วยกฎหมาย แม้ซึ่งเกิดจริงพังได้ว่า ผู้ชายเก็บเงินจากสมาชิกผู้หญิงเป็นรายเดือนแล้วนำส่งเข้าบัญชีเงินฝากของโจทก์ไม่ครบถ้วน ตามที่หักห้ามแล้วก็จะเป็นการยกยกเว้นการหักห้ามได้ต่อโจทก์ โจทก์จึงขอที่จะหักห้ามได้ ร่องเอากำกับเงินที่หักห้ามมาไปใช้จ่ายในครอบครัว จัดการบ้านเรือนจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัว อุปกรณ์เดิมๆ และรักษาระบบน้ำประปาบุคคลในครอบครัวก็ไม่ถือว่าเป็นหนึ่งร่วมตามมาตรา ๑๔๙๐ (๑)

คำตาม บุตรเกิดจากหญิงที่มิได้สมรสโดยชอบด้วยกฎหมายจะต้องเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของบิดาในกรณีใด และบิดาจะเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๑๖๓๕/๒๕๔๘ ผู้เยาว์เป็นบุตรเกิดจากโจทก์ซึ่งเป็นหญิงที่มิได้สมรสโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งตามบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๔๖ ให้ถือว่าเป็นบุตรของบุตรของหญิงนั้น เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ดูแลโดยที่ ๑ แม้ซึ่งว่าเป็นบิดาของผู้เยาว์ แต่เมื่อผู้เยาว์มิได้เกิดจากบิดามารดาที่สมรสกัน การจะถือว่าผู้เยาว์เป็นบุตรของบุตรของหญิงก็ต้องมีบิดามารดาสมรสกัน หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตรหรือคลอดพิพากษาว่าเป็นบุตร ดังนั้น เมื่อจัดเรียงที่ ๑ มิได้มีลักษณะที่ปรากฏตามความตั้งใจไว้ จัดเรียงที่ ๑ จึงหมายความว่าไม่ หักห้ามตามบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๔๘ ดังนั้น โจทก์จึงเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองของผู้เยาว์แต่เพียงผู้เดียว เมื่อโจทก์ไม่ประสงค์ให้จัดเรียงหักห้ามสองครั้งแล้วจึงถือผู้เยาว์ โจทก์จึงมีสิทธิที่หักห้ามบังคับให้จัดเรียงหักห้ามคืนผู้เยาว์แก่โจทก์ได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๖๗ (๑) และ (๔) ที่ให้โจทก์เป็นผู้กำหนดที่อยู่ของบุตร และเรียกบุตรคืนจากบุคคลอื่นซึ่งกักบุตรไว้โดยมิชอบได้ ซึ่งซึ่งของ

จำเลยทั้งสองที่ว่าดูแลผู้เยาว์ดีกว่าโจทก์ไม่อาจรับฟังได้ เพราะจำเลยทั้งสองไม่มีสิทธิใด ๆ ในตัวผู้เยาว์ไม่อาจช่างเห็นใจสิทธิของโจทก์ผู้เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้เยาว์ได้

ค่าถ้ามี พินัยกรรมที่ไม่ลงลายมือชื่อผู้เรียน (หรือผู้พิมพ์ในกรณีที่ผู้เรียนมิใช่ผู้ทำพินัยกรรม) พินัยกรรมตกเป็นโน้มน้าวหรือไม่

ค่าตอบ มีค่าพิพากษาภาระกิจนิชาตย์ให้ ดังนี้

ค่าพิพากษาภาระ ๑๖๗๕/๒๔๙๙ พินัยกรรมที่ทำขึ้นขัดต่อบทบัญญัติกฎหมายที่จะทำให้พินัยกรรมเป็นโน้มน้าว ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๐๕ บัญญัติไว้โดยเจาะจงแล้วว่า มีกรณีใดบ้างที่เป็นโน้มน้าว แต่ไม่ได้บัญญัติให้พินัยกรรมที่ไม่ลงลายมือชื่อผู้เรียน (หรือผู้พิมพ์) ในกรณีที่ผู้เรียนมิใช่ผู้ทำพินัยกรรม กล่าวคือทำไม่ถูกต้องตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๘๑ ตกเป็นโน้มน้าว จะนั้นเมื่อขณะทำพินัยกรรมในครั้นนี้มีพยานในพินัยกรรมทั้งสี่คน อุปพร้อมกันและผู้ตายลงลายมือชื่อในพินัยกรรมต่อน้ำพยาน ๒ คน พินัยกรรมดังกล่าว จึงถูกต้องตามแบบที่ ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๕๖ กำหนดไว้ และมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมาย

ค่าถ้ามี พินัยกรรมแบบเขียนเองทั้งฉบับจะต้องมีพยานสองคนรับรองลายมือชื่อของผู้ทำพินัยกรรมพร้อมกันหรือไม่

ค่าตอบ มีค่าพิพากษาภาระกิจนิชาตย์ให้ ดังนี้

ค่าพิพากษาภาระ ๑๙๐๐/๒๔๙๙ ผู้ตายได้เรียนพินัยกรรมขึ้นเองทั้งฉบับ และลงลายมือชื่อของผู้ตายไว้แล้ว ส่วนที่ ๑. ลงลายมือชื่อเป็นพยานไม่พร้อมกับพยานอีกคนหนึ่ง ในพินัยกรรมนั้นก็หาทำให้พินัยกรรมดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด เพราตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๕๙ เพียงบัญญัติให้ผู้ทำพินัยกรรมแบบเขียนเองทั้งฉบับต้องเรียนพินัยกรรมด้วยมือตนเองซึ่งข้อความทั้งหมด ๑ หน้า เดือน ปี และลายมือชื่อของตนเท่านั้น หาได้นั้งคับให้ต้องมีพยาน ๒ คน รับรองลายมือชื่อของผู้ทำพินัยกรรมพร้อมกันไม่

ค่าพิพากษาภาระ ๔๐๐๔/๒๔๙๙ การทำพินัยกรรมอาจทำได้หลายแบบ เมื่อผู้ตายเรียนพินัยกรรมเองทั้งฉบับโดยมีข้อความครบถ้วนตามเงื่อนไขที่ ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๕๙ กำหนด แม้จะให้พยานลงชื่อแต่ก็เป็นส่วนเกินที่ไม่ทำให้พินัยกรรมแบบเขียนขึ้นเองทั้งฉบับ ต้องเสียไป พินัยกรรมนั้นยอมสมบูรณ์ โดยไม่จำต้องพิจารณาว่าเป็นโน้มน้าวตามรูปแบบพินัยกรรมชนิดอื่นอีกหรือไม่ เมื่อผู้ตายทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินให้แก่ผู้ร้องเรียนนี้ ถือว่าทายาทโดยธรรมผู้ที่มิได้รับประโยชน์จากพินัยกรรมเป็นผู้ถูกตัดมิให้รับมรดกตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๐๔ วรรคท้าย ผู้ดัดห้านทั้งสองจะไม่ใช้ทายาทหรือผู้มีส่วนได้เสียที่จะร้องคดค้านและขอตั้งผู้จัดการมรดกตามมาตรา ๑๗๑๓

คำต่อไปนี้คือพิพากษาภารกิจที่ทำขึ้นโดยใช้พิมพ์ดิจิตหั้งฉบับเป็นพินัยกรรมแบบเชียนของหั้งฉบับ
หรือเป็นพินัยกรรมแบบธรรมด้า

คำต่อไปนี้คือพิพากษาภารกิจที่ทำขึ้นโดยใช้พิมพ์ดิจิตหั้งฉบับ

คำพิพากษาภารกิจที่ ๒๐๐๖/๒๔๘๐ พินัยกรรมที่ผู้ตายทำขึ้นโดยใช้พิมพ์ดิจิตหั้งฉบับ ยื่นไม่ใช้พินัยกรรมแบบเชียนของหั้งฉบับตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๕๙ คงเป็นแต่พินัยกรรมแบบธรรมด้าตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๕๖ ที่ต้องมีพยานรู้เห็นชื่อมาตรา ๑๖๕๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่าผู้ทำพินัยกรรมต้องลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าพยานอย่างน้อยสองคนพร้อมกัน การที่พยานในพินัยกรรมต้องลงลายมือชื่อเป็นพยานภายหลังจึงขัดต่อบทบัญญัติตั้งกล่าว พินัยกรรมพิพากษายื่นตอกเป็นโมฆะตามมาตรา ๑๘๐๔

พินัยกรรมแบบเชียนของหั้งฉบับ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๕๙ นั้น มีลักษณะสำคัญว่า ผู้ทำพินัยกรรมจะต้องเขียนชื่อความหั้งหมวดด้วยลายมือของตนเองเพราเป็นการที่พินัยกรรมของโดยลำพัง ไม่มีผู้อื่นเกียรติช่อง จึงไม่ต้องมีพยานรู้เห็นในการทำพินัยกรรม ก្នុងหมายจึงบัญญัติให้ผู้ทำพินัยกรรมต้องเขียนด้วยมือตนเอง ชื่อความหั้งหมวด ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อของตนของหั้งหมวดด้วย หั้งนี้เพราแม้ผู้ทำพินัยกรรมได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว หากมีข้อโต้แย้งก็อาจพิสูจน์ลายมือเขียนหนังสือของผู้ทำพินัยกรรมได้ว่า ใช้ลายมือของผู้ทำพินัยกรรมหรือไม่ใช่ซึ่งต่างจากการใช้เครื่องพิมพ์ดิจิต ถึงแม้ผู้ทำพินัยกรรมจะเป็นคนพิมพ์ชื่อความหั้งหมวดในพินัยกรรมของก็ตาม แต่เมื่อไม่มีพยานรู้เห็นในการทำพินัยกรรมหากมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นว่าผู้อื่นเป็นคนพิมพ์หรือพิมพ์ไม่ตรงตามความประสมควรของผู้ทำพินัยกรรมแล้วก็เป็นการยากที่จะพิสูจน์ว่าผู้ทำพินัยกรรมเป็นผู้พิมพ์ชื่อความหั้งหมวดได้ จะนั้น การทำพินัยกรรมแบบเชียนจึงใช้พิมพ์ดิจิตไม่ได้เดียว ไม่ว่าจะพิมพ์ดิจิตหั้งหมวดโดยผู้ทำพินัยกรรมเองหรือพิมพ์ดิจิตเฉพาะบางตอนหรือเฉพาะชื่อความหั้งหมวดในชื่อว่างก็ตาม ดังนั้น เมื่อพินัยกรรมเอกสารหมายเลข ๑.๒ ผู้ทำพินัยกรรมไม่ได้เขียนชื่อความหั้งหมวดด้วยลายมือเขียนของตนเอง แต่กลับให้ไว้พิมพ์ดิจิตแทนนั้นจึงเป็นพินัยกรรมที่ทำขึ้นผิดแบบขัดต่อบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖๕๙ ยื่นตอกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๘๐๔ อีกทั้งจะฟังว่าพินัยกรรมเอกสารหมายเลข ๑.๒ เป็นพินัยกรรมแบบธรรมด้าที่มีพยานรู้เห็นการทำพินัยกรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๕๖ ก็ไม่ได้เพราตามมาตรา ๑๖๕๖ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า ผู้ทำพินัยกรรมต้องลงลายมือชื่อไว้ต่อหน้าพยานอย่างน้อยสองคนพร้อมกันซึ่งพยานสองคนนั้นก็ต้องลงลายมือชื่อรับรองลายมือชื่อผู้ทำพินัยกรรมไว้ในขณะนั้นเช่นกัน แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ๑. ลงชื่อ

ทำพินัยกรรมเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓ แต่ ป. โจห์กและ ส. ผู้รับมอบอำนาจโจห์ก ได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานระบุลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔ จึงเป็นการลงลายมือชื่อ เป็นพยานในภายหลัง ไม่ใช่เป็นการลงลายมือชื่อในขณะที่ ๑. ทำพินัยกรรม เป็นการขัดต่อ บทบัญญัติมาตรา ๑๖๔๖ ย่อมตกเป็นโมฆะตามมาตรา ๑๘๐๕ ซึ่งเป็นกัน ดังนั้น พินัยกรรม เอกสารหมาย ล.๒ จึงเป็นพินัยกรรมที่ทำขึ้นโดยผิดแบบที่กฎหมายกำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็นแบบ เชียนเองหรือแบบธรรมด้า ย่อมตกเป็นโมฆะทั้งฉบับตามมาตรา ๑๘๐๕ จำเลยจึงไม่อาจ 主张ว่าเป็นผู้รับทรัพย์ตามพินัยกรรมเอกสารหมาย ล.๒ ขึ้นต่อไปได้

คำตาม หน้าตามสัญญาต่างตอบแทน การโอนหนี้จะกระทำโดยโอนสิทธิเรียกร้องได้ หรือไม่ หรือต้องกระทำการด้วยวิธีแปลงหนี้ใหม่

คำตอบ มีคำพากษารูภูมิใจจ่ายให้ ดังนี้

คำพากษารูภูมิใจ ๓๓๔๙-๓๓๕๐/๒๕๔๔ สัญญาซื้อขายโอน้ำและไฟฟ้า ระหว่าง ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. กับผู้ร้องคู่สัญญาแต่ละฝ่ายต่างมีหนี้ที่จะต้องปฏิบัติต่อกันตามสัญญา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. มีตัวอยู่ในฐานะเป็นเจ้านี้ผู้มีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ร้องปฏิบัติตามสัญญา ได้แต่ฝ่ายเดียว การโอนหนี้ตามสัญญาดังกล่าวยอมไม่อาจกระทำได้แต่โดยโอนสิทธิเรียกร้อง ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๐๖ วรรคหนึ่ง หากกระทำได้แต่ด้วยวิธีแปลงหนี้ใหม่ การแปลงหนี้ ใหม่ด้วยเปลี่ยนตัวอูกันนี้นั้น ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๐ บัญญัติเพียงจะทำเป็นสัญญาระหว่างเจ้า หนี้กับอูกันนี้คนในมีก็ได้ แต่จะทำโดยรื้นใจอูกันนี้เดิมหายได้ไม่ ดังนี้ การแปลงหนี้ใหม่โดย เปลี่ยนตัวอูกันนี้จากห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. มาเป็นผู้คดค้าน แม้ว่าได้ทำสัญญาเป็นหนังสือ ระหว่างผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้านี้กับผู้คดค้านซึ่งเป็นอูกันนี้คนใหม่ แต่ก็ไม่ได้เป็นการทำขึ้นโดยรื้นใจ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. ซึ่งเป็นอูกันนี้เดิมแล้ว จึงเป็นการแปลงหนี้ใหม่ด้วยการเปลี่ยนตัวอูกันนี้ โดยชอบด้วยนบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว มีผลให้ซื้อสัญญาอนุญาตดุลจาริชซึ่งเป็นซ่อนเงื่อนของ สัญญาซื้อขายโอน้ำและไฟฟ้า ย่อมยกพันผู้คดค้านซึ่งเป็นผู้รับโอนตาม พ.ร.บ.อนุญาตดุลจาริช พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๑๑ ที่ผู้คดค้านอุทธรณ์ว่า สัญญาซื้อขายโอน้ำและไฟฟ้า ระหว่างผู้ร้องกับผู้คดค้านยังไม่เกิด เป็นอุทธรณ์นอกเหนือไปจากที่ผู้คดค้านยกขึ้นด้วยในคำคดค้านทั้งไม่ต้องด้วยร้อยกเย็นกรณีได้กรณีนี้ที่ให้อุทธรณ์ได้ตาม พ.ร.บ.อนุญาตดุลจาริช พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๔๔ (๑) ถึง (๕)

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำตาม (ก) สูกันนี้ทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้กับเจ้านี้โดยยอมรับสภาพหนี้ต่อเจ้านี้ ทำให้อายุความสัมภាដุณยุคลง จะเป็นโทษแก่ผู้ค้าประกันหรือไม่

(ข) หนี้ขาดอายุความแล้ว หากสูกันนี้ทำหนังสือสัญญาปรับโครงสร้างหนี้กับเจ้านี้ จะทำให้อายุความสัมภាដุณยุคลงหรือไม่ และจะเป็นโทษแก่ผู้ค้าประกันหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาไว้ก่อนจัดให้ดังนี้

(ก) คำพิพากษาไว้ที่ ๑๐๐๘๙/๒๕๔๘ สิทธิเรียกร้องความสัญญาภัยเงินเดินบัญชีและสัญญาภัยเงิน กฎหมายมิได้กำหนดอายุความให้โดยเฉพาะ จึงมีกำหนดคือปีตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๗๓/๓๐ ถึงแม้ผู้ร้องมิได้นำสืบว่าการผิดนัดชำระหนี้เกิดขึ้นเมื่อใด การที่สูกันนี้ที่ ๑ ขอลดวงเงินแสดงว่าสัญญาภัยเงินเดินบัญชีระหว่างสูกันนี้ที่ ๑ กับเจ้านี้ยังมิได้เลิกกัน เจ้านี้เดินข้อมูลเรียกให้ชำระหนี้ได้โดยพัฒนาตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๐๓ อายุความให้เริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องคือนับแต่วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๙ ตามลำดับเมื่อต่อมาวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๙ สูกันนี้ที่ ๑ ทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้โดยยอมรับสภาพหนี้ว่า เที่ยง ณ วันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๙ สูกันนี้ที่ ๑ เป็นหนี้ผู้ร้อง ๒๖๘,๑๕๙,๐๓๖.๔๓ บาท ดือว่าสูกันนี้ที่ ๑ ในฐานะสูกันนี้รับต้นรับสภาพหนี้ต่อผู้ร้องตามสิทธิเรียกร้องโดยทำเป็นหนังสือรับสภาพหนี้ให้ทำให้อายุความสัมภាដุณยุคลงเป็นโทษแก่สูกันนี้ที่ ๑ ข้อมูลเป็นโทษแก่สูกันนี้ที่ ๑ ผู้ค้าประกันด้วยตาม ป.พ.พ. มาตรา ๖๙๙ และมาตรา ๑๗๓/๑๔ ระยะเวลาที่ล่วงไปกว่าหนึ่นไม่นับเข้าในอายุความ ต้องเริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ผู้ร้องนำสิทธิเรียกร้องมาถึงคำร้องขอคืนวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ คดีของผู้ร้องไม่ขาดอายุความ

คำพิพากษาไว้ที่ ๑๔๐๑/๒๕๔๘ สิทธิเรียกร้องในหนี้เงินภัยและค้าประกัน กฎหมายมิได้บัญญัติอายุความให้โดยเฉพาะ จึงมีกำหนดอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๓/๓๐

ข้อตกลงในสัญญาภัยเงินและสัญญาค้าประกันสูกันนี้ที่ ๑ ผู้ภัยตกลงชำระเงินภัยให้เสร็จสิ้นภายในปี ๒๕๕๐ และสูกันนี้ที่ ๒ ผู้ค้าประกันได้ตกลงด้วยในการที่อนาคต ม. ผู้ให้ภัยตกลงลดหนี้และผ่อนเวลาให้แก่สูกันนี้ที่ ๑ เมื่อสูกันนี้ที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ ธนาคารดังกล่าวและผู้ร้องสามารถบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไป ซึ่งเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๐ สูกันนี้ที่ ๑ สูกันนี้รับต้นทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้และบันทึกข้อตกลงแก้ไขสัญญาปรับโครงสร้างหนี้กับผู้ร้อง โดยยอมรับสภาพหนี้ต่อผู้ร้องเป็นเหตุให้อายุความสัมภាដุณยุคลง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๓/๑๔ (๑) และให้เริ่มนับอายุความใหม่ตั้งแต่วันเมื่อเหตุ

ที่ทำให้อาชญากรรมดุลยเดชลงสิ้นสุดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑๔
ว่าด้วยส่อง ทั้งเหตุที่อาชญากรรมดุลยเดชลงเป็นโทษแก่สูญเสีย จึงเป็นสูญเสียขั้นต้น
ซ่อนเป็นโทษแก่สูญเสียที่ ๒ ผู้ค้าประกันด้วย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
๖๙๙ เมื่อนับแต่เหตุที่ทำให้อาชญากรรมดุลยเดชลงสิ้นสุดจนถึงวันที่ผู้ร้องเรียนคำร้องยังไม่เกิน
๑๐ ปี คดีของผู้ร้องไม่ขาดอาชญากรรม

*หมายเหตุ บ.พ.พ. มาตรา ๘๐๐ ที่แก้ไขใหม่ บัญญัติว่า

มาตรา ๘๐๐* ถ้าค้าประกันหนี้อันจะต้องชำระ ณ เวลามิกำหนดแน่นอน และ
เจ้านี้ยอมฝ่ายเดียวให้แก่สูญเสีย ผู้ค้าประกันย่อมนัดหักหันจากความรับผิด เว้นแต่ผู้ค้าประกัน^{*}
จะได้ตกลงด้วยในการฝ่ายเดียวนั้น

ข้อตกลงที่ผู้ค้าประกันทำไว้ล่วงหน้าก่อนเจ้านี้ฝ่ายเดียวอันมีผลเป็นการยินยอมให้
เจ้านี้ฝ่ายเดียว ข้อตกลงนี้นับใช้บังคับมิได้

ความในวรคดีนี้ให้ใช้บังคับแก่กรรชน์ผู้ค้าประกันซึ่งเป็นสถาบันการเงินหรือค้าประกัน^{*}
เพื่อสินจ้างเป็นปกติธรรม

(๑) คำพิพากษาฎีกาที่ ๐๔๘๔/๒๕๘ สัญญาภัยมิเงินฉบับแรก สูญเสียที่ ๑ ตกลง
ชำระหนี้ตามสัญญาให้ครบถ้วนภายในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๖ ถือว่าสูญเสียที่ ๑ ผิดนัดในวัน
ครบกำหนดชำระหนี้ตามสัญญาให้ครบถ้วนภายในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๖ และสัญญาภัยมิเงินฉบับที่สอง
สูญเสียที่ ๑ ตกลงจะชำระหนี้คืนตามสัญญาให้ครบถ้วนภายในกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่เบิกเงินภัย
ลงที่ ๑ ถือว่าสูญเสียที่ ๑ ผิดนัดในวันครบกำหนด ๑ ปี นับแต่วันที่เบิกเงินภัยจึงต้องห้ามผู้ร้อง
เรียนดำเนินสืบไป ต้องถือว่าสูญเสียที่ ๑ เบิกเงินภัยตั้งแต่วันต่อไปจนกว่าที่ทำสัญญาภัยมิเงินแล้ว
วันครบกำหนดชำระหนี้คืนอันถือว่าเป็นวันผิดนัด คือวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๖ สำนักสัญญา
ภัยมิเงินที่สาม ไม่มีกำหนดเวลาชำระหนี้ตามสัญญา เจ้านี้เดินผู้ให้ภัยสามารถเรียกให้
ชำระหนี้เงินภัยได้ตั้งแต่วันทำสัญญา อาชญากรรมเริ่มนับแต่ขณะที่สูญเสียที่ ๑ ผิดนัดหรือนับแต่วัน
ทำสัญญาคือวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นเวลาขั้นตอนที่เจ้านี้เดินหนีผู้ร้องขอบังคับสิทธิ
เรียกเรื่องได้เป็นต้นไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑๔ ซึ่งสิทธิเรียกเรื่อง
ตามสัญญาภัยมิเงินตามกฎหมายมิได้บัญญัติอาชญากรรมไว้โดยเฉพาะ จึงมีกำหนดสิบปีตามมาตรา
๑๙๓/๑๐

แม้สูญเสียที่ ๑ ทำหนังสือสัญญาปรับโครงสร้างหนี้กับผู้ร้องวันที่ ๒๘ สิงหาคม
๒๕๘๘ ยอมรับว่าเป็นหนี้ต่อผู้ร้องก็ตาม แต่เมื่อนับตั้งแต่เจ้านี้เดินหนีผู้ร้องขอจึงบังคับสิทธิเรียก
เรื่องได้ในขณะนั้นเป็นเวลาเกินสิบปีซึ่งขาดอาชญากรรมแล้ว จึงเป็นเพียงการรับฟังความรับ
ผิดโดยมิหลักฐานเป็นหนังสือ เมื่อสิทธิเรียกเรื่องขาดอาชญากรรมแล้วซึ่งไม่ทำให้อาชญากรรมดุลย
เดชลงและจะอ้างความข้อนี้เป็นโทษแก่สูญเสียที่ ๒ ผู้ค้าประกันด้วยไม่ได้ ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๗/๒๘ วรรคสอง

สูญนี้ที่ « มิได้มีส่วนร่วมในการทำสัญญาปรับโครงสร้างหนี้แม้ตามข้อตกลงในสัญญาค้ำประกันที่สูญนี้ที่ » ทำให้ต้องเจ้าหนี้เดินราชบุรุษว่า « ในกรณีที่สูญนี้ที่ » ไม่ชำระหนี้หรือไม่สามารถชำระหนี้ได้สูญนี้ที่ » ผู้ค้ำประกันยอมหละลิฟท์ที่จะต่อสู้ให้เจ้าหนี้เดินบังคับเอาชาระหนี้จากทรัพย์สินของสูญนี้ขึ้นต้นก่อนเรียกร้องให้ผู้ค้ำประกันรับผิด และ « จะไม่ยกเว้นต่อสู้ของสูญนี้ขึ้นต้นขึ้นต่อสู้ว่าผู้ค้ำประกันไม่ต้องรับผิดเพราหนี้นี้ขาดอาญาความเรียกร้องจากสูญนี้ขึ้นต้นทั้งยังยอมหละลิฟท์ที่จะยกประโยชน์แห่งเงื่อนเวลาเริ่มต้นหรือเวลาสิ้นสุดของสูญนี้ขึ้นต้น และของผู้ค้ำประกันขึ้นต่อสู้หั้งสิ้น » กิตาม แต่ตามข้อตกลงดังกล่าวกำหนดสิทธิของผู้ค้ำประกันที่จะยกอาญาความของตนขึ้นต่อสู้ไม่ หั้งการที่สูญนี้ขึ้นต้นจะประโยชน์แห่งอาญาความนั้นจะกระทำการได้ต่อเมื่ออาญาความครบกำหนดแล้ว แต่ก็ไม่วิผลผลกระทบกระเทือนสิทธิของผู้ค้ำประกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๗/๒๔ ประกอบกับสิทธิเรียกร้องตามสัญญาค้ำประกันกฎหมายนี้ได้บัญญัติอาญาความไว้โดยเฉพาะ จึงมีกำหนดอาญาความผิดเป็นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๗/๓๐ เนื่องกัน เมื่อนับแต่สูญนี้ที่ ๑ ซึ่งเป็นสูญนี้ขึ้นต้นผิดนัดชำระหนี้หรือวันที่เจ้าหนี้เดินหนี้หรือผู้ร้องขอจับบังคับสิทธิเรียกร้องต่อสูญนี้ที่ « ผู้ค้ำประกันได้จนถึงวันยื่นคำร้องนี้เกินสิบปีแล้ว คดีของผู้ร้องขอจับบังคับสูญนี้ที่ » ขาดอาญาความผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องขอให้สูญนี้ที่ « สัมภาษณ์ความประราชกำหนดควบราชทบทวิภาคินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๖๖ มาตรา ๕๘ วรรคที่

* หมายเหตุ ป.พ.พ. มาตรา ๒๔๕/๙ บัญญัติว่า

มาตรา ๖๔๙/๑ บรรดาชื่อตกลงเกี่ยวกับการค้าประภันที่แตกต่างไปจากมาตรา ๖๔๙ รวมกันนั้น ควรจะสอง แหล่งรวมสาม มาตรา ๖๕๖ มาตรา ๖๕๔ มาตรา ๖๕๘ และมาตรา ๖๕๙ เป็นไม่มี

มาตรา ๒๙๔ นอกจากชื่อต่อไปนี้คือประกันมีต่อเจ้านี้นั้น ห้ามว่าผู้ค้าประกันยังอาจยกชื่อต่อสื้นลายชื่อสุกหนึ่นี้มีต่อเจ้านี้ขึ้นต่อไปได้ด้วย

คำตาม พยายามชี้มูลกระทำชำเราผู้ตัวอยโดยให้กำลังประทุษร้ายผู้ตัวอยจนหมดสติแล้ว นำไปพิพากษาว่าเป็นการกระทำชำเราโดยเจตนา

คำตอบ มีคำพิพากษานี้ก็ภารนิจชัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๕๙๒๔/๒๕๕๖ ปัญหาดังวินิจฉัยตามฎีกาฯที่ก้าว จำเลยที่ ๑ เจตนาส่อ่านางสาว ค. ผู้ด้วยความคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสองบัญญติว่า “การกระทำโดยเจตนา” ได้แก่ การกระทำโดยรู้สำนึกในการที่ กระทำแต่ในขณะเดียวกันผู้กระทำประสังค์ต่อมล หรือยอมเลิงเห็นผลของ การกระทำนั้น” วรรคสาม บัญญติว่า “ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดจะถือว่า ผู้กระทำประสังค์ต่อมลหรือยอมเลิงเห็นผลของ การกระทำนั้นมิได้” ดังนั้น การที่จะถือว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาส่อได้นั้น จำเลยที่ ๑ ต้องรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบภายนอก ของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ คือ (๑) ผู้ใด (๒) ม่างฆะ (๓) ผู้อื่น

กล่าวคือ จำเลยที่ ๑ ต้องรู้ข้อเท็จจริงที่ว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ เป็นการ "ฆ่า" และรู้ด้วยว่า วัตถุหนึ่งกระทำเป็น "ผู้อื่น" (หมายความว่าผู้อื่นนั้นยังมีชีวิตอยู่) หากจำเลยที่ ๑ เข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่ความตาย (เป็นศพ) แล้วก็ไม่ถือว่าจำเลยที่ ๑ มีเจตนาฆ่าผู้อื่น คดีนี้ ข้อเท็จจริงได้ความว่าโจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นขณะเกิดเหตุ แต่ข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นยุติว่า จำเลยที่ ๑ พยายามช่วยเหลือกระทำการช่วยเหลือผู้ตายโดยใช้กำลังประทุษร้ายผู้ตายจนหมดสติแล้ว นำไปทิ้งที่อ่างเก็บน้ำ โดยเข้าใจว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ซึ่งโจทก์ก็ภูมิใจยอมรับว่าขณะที่ จำเลยที่ ๑ นำผู้ตายไปทิ้งอยู่ในอ่างเก็บน้ำนั้น จำเลยที่ ๑ สำคัญผิดว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว ดังนั้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงถือว่ามีเจตนาฆ่าผู้ตายหาได้ไม่เพราะจำเลยที่ ๑ มิได้รู้ข้อเท็จจริงเป็นของคุณประกอบของความผิดอันจะถือว่าจำเลยที่ ๑ ประสงค์ต่อผู้หรือยื่อมเงินเดือนไม่ได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๙ วรรคสาม ที่ศาลฎองยื่นภาค ๒ พิพากษาว่า จำเลยที่ ๑ ไม่มีเจตนาฆ่าผู้ตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔ แต่กระทำการโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายตามมาตรา ๒๙๙ นานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ภูมิใจของโจทก์ฟังไม่รื้น"

คำถ้าม ช่วยเหลือกระทำการโดยผู้กระทำการความผิดไม่รู้ว่าผู้ถูกช่วยเหลือกระทำการดึงแก่ความตายไปแล้ว จะเป็นความผิดฐานช่วยเหลือกระทำการหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษารื้อภูมิใจฉบับยังให้ ดังนี้

คำพิพากษารื้อภูมิใจที่ ๗๐๘๙/๒๕๔๔ การที่จำเลยคิดว่าผู้ตายเพียงสลบไปปัจจุบันรื่นกระทำการช่วยเหลือผู้ตาย แม้ขณะที่ช่วยเหลือกระทำการช่วยเหลือนั้น จำเลยไม่ทราบว่าผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว เป็นแต่มาตรานภาพหนังสั้นจากการช่วยเหลือกระทำการช่วยเหลือผู้ตายแล้ว ก็หากกระทำการดึงแก่ความตายตามมาตรา ๒๙๙ นานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ภูมิใจของโจทก์ฟังไม่รื้น ไม่มีสภาพเป็นบุคคล ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕

หมายเหตุ ป้ายบันจากเป็นความผิดฐานกระทำการช่วยเหลือตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๒/๑

คำถ้าม การนำบุคคลที่อยู่ในสภาพที่หมดสติไปยืนทึ้งแม้น้ำถือว่ามีเจตนาฆ่าหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษารื้อภูมิใจฉบับยังให้ ดังนี้

คำพิพากษารื้อภูมิใจที่ ๔๐๙๙/๒๕๔๔ แม้การเข้าไปทำร้ายผู้ตายในตอนแรกจำเลยที่ ๑ จะไม่ได้รู้ว่าคนหรือสมบกบ ส. บ. ค. หรือจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ เข้าไปเหตุผู้ตายเพียงครั้งเดียวซึ่งแสดงว่าจำเลยที่ ๑ มีเพียงเจตนาทาร้ายผู้ตายก็ตาม แต่เหตุการณ์ทาร้ายผู้ตายดังกล่าวได้ยุติลงและขาดตอนไปแล้ว การที่จำเลยที่ ๑ ร่วมกับพวกจากผู้ตายซึ่งขณะนั้นไม่ได้สติ ไปโอนลงแม่น้ำเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ จำเลยที่ ๑ ยอมเห็นผลได้ว่าการนำผู้ตายซึ่งอยู่ในสภาพที่หมดสติไปยืนทึ้งน้ำเช่นนั้น ย่อมไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้และต้องชัมนาหาย จำเลยที่ ๑ จึงมีเจตนาชัมนาช่วงกับพวกฆ่าผู้ตาย

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม ผู้ใช้อำนาจปกครองทำบันทึกข้อตกลงแบ่งปันทรัพย์มรดกแทนผู้เยาว์โดยไม่ได้ขออนุญาตศาล จะมีผลอย่างไร

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวที่ ๒๘๐๖/๒๕๕๙ แม้บันทึกข้อตกลงแบ่งปันทรัพย์มรดกจะมีลักษณะเป็นสัญญาประนีประนอมความดามมาตรฐาน ๑๕๗๔ (๑๖) ที่ผู้แทนโดยชอบธรรมจะกระทำการแทนผู้เยาว์ไม่ได้เงินแต่ศาลมีอนุญาตและจำเลยที่ ๒ ได้ทำบันทึกดังกล่าวแทนผู้เยาว์โดยไม่ได้ขออนุญาตศาล อันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติตั้งกล่าวกีดาม แต่การขออนุญาตศาลมีไม่ใช่แบบของนิติกรรมและกฎหมายก็มิได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่าให้นิติกรรมที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตั้งกล่าวเป็นโมฆะกรรม หักการที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้แทนโดยชอบธรรมทำนิติกรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เยาว์ตามมาตรฐาน ๑๕๗๔ ไม่ได้ เว้นแต่ศาลมีอนุญาตนั้นเป็นเจตนาตามนัยของกฎหมายที่ประสูตรให้ศาลมีผู้กำกับดูแลผลประโยชน์ส่วนได้เสียของผู้เยาว์ โดยดูแลให้ผู้แทนโดยชอบธรรมปฏิบัติน้ำหน้าที่ของตนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เพื่อประโยชน์อย่างดีกตต้องแท้จริงเท่านั้น นิติกรรมที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติตั้งกล่าวจึงไม่ถึงขนาดตกเป็นโมฆะกรรม คงมีผลเพียงไม่ผูกพันผู้เยาว์ที่บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองเท่านั้น

เมื่อบันทึกดังกล่าวไม่ตกเป็นโมฆะ อันจะทำให้ผู้มีส่วนได้เสียคนหนึ่งคนใดก็สามารถยกความเสียเปล่าแห่งโมฆะกรรมชื่นกล่าวอ้างก็ได้ตามบทบัญญัติมาตรฐาน ๑๗๙๒ วรรคหนึ่ง แห่ง ป.พ.พ. แต่มีผลเพียงไม่ผูกพันจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เยาว์เพื่อปกป้องหุ้มครองผลประโยชน์ของผู้เยาว์ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยที่ ๑ เท่านั้นที่ยกการฝ่าฝืนบทบัญญัติตั้งกล่าวชื่นกล่าวอ้างเพื่อมิให้ตนต้องผูกพันตามบันทึกดังกล่าวได้ ดังนั้น โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกยื่นมาไม่มีสิทธิจะยกชื่นกล่าวอ้างเพื่อเพิกถอนบันทึกข้อตกลงแบ่งปันทรัพย์มรดกได้

คำถ้าม ฉุกหนี้ดูทะเบียนโอนขายที่ดินซึ่งจำนวนอย่างแก่ธนาคารให้แก่บุตรเพื่อให้บุตรนำไปเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินธนาคารอีกแห่งหนึ่งแล้วนำเงินไปใช้ระบบนี้ได้ถอนจำนวนเพื่อมิให้ถูกผู้รับจำนวนของบังคับจำนวน จะเป็นความผิดฐานโงนเจาหนี้หรือไม่

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาร้ายการที่ ๘๕๐/๒๕๔๖ โจทก์มี พ. ผู้รับมอบอำนาจและผู้เข้าเป็นคู่ความแทนโจทก์เบิกความเป็นพยานว่า จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนโอนขายที่ดินพร้อมกับความแห้งโฉนดให้แก่จำเลยที่ ๒ หลังจากที่ศาสตราจักรัตน์มีคำพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระหนี้สั่งปลูกสร้างให้แก่จำเลยที่ ๒ หลังจากที่ศาสตราจักรัตน์มีคำพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ให้แก่โจทก์ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดและจำเลยที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าจำเลยที่ ๑ ให้แก่โจทก์ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่มีทรัพย์สินอื่นใดและจำเลยที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าจำเลยที่ ๑ เป็นหนี้โจทก์ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏตามสารบัญจดทะเบียนในสำเนาโอนด้วยตัวเองว่า ในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๖ จำเลยที่ ๑ ได้จดทะเบียนได้ถอนจำนวนของธนาคาร ก. ก่อนแล้วจำเลยที่ ๑ จดทะเบียนโอนขายให้แก่จำเลยที่ ๒ ต่อจากนั้นจำเลยที่ ๒ จดทะเบียนจำนวนของแก่ธนาคาร อ. โดยกระทำขึ้นในวันเดียวกันทั้งหมด และเหตุที่จำเลยที่ ๑ จดทะเบียนโอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๒ เนื่องจากจำเลยที่ ๑ นำที่ดินดังกล่าวไปปลดจดทะเบียนจำนวนไว้กับธนาคาร ก. เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๕ ต่อมาจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ไม่ตรงตามกำหนด ธนาคารจะฟ้องร้องดำเนินคดี จึงได้ทำการปรับปรุงโครงสร้างหนี้แต่จำเลยที่ ๑ ก็ผิดสัญญาอีก และไม่มีเงินชำระหนี้ จดทะเบียนที่ ๑ จึงให้จำเลยที่ ๒ ชำระหนี้แทนโดยโอนขายที่ดินดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๒ เพื่อให้จำเลยที่ ๒ นำไปเป็นหลักประกันในการรัฐยืมเงินจากธนาคาร อ. แล้วนำเงินไปชำระหนี้ได้ถอนจำนวนให้แก่ธนาคาร ก. ส่วนเงินที่เหลือ จดทะเบียนที่ ๒ ได้นำไปปลูกสร้างบ้านบนที่ดินดังกล่าวซึ่งจำเลยที่ ๑ และนางสาวกีฬาภรณ์อาศัยอยู่ในบ้านที่จดทะเบียนที่ ๒ ปลูกสร้างขึ้นด้วย โดยจำเลยที่ ๒ มีภาระต้องผ่อนชำระเงินต้น และดอกเบี้ยให้แก่ธนาคาร อ. แม้ข้อเท็จจริงจะไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ มีหนี้ตัวเองชำระอยู่กับธนาคาร ก. จำนวนเท่าใด แต่การที่จำเลยที่ ๑ เป็นหนี้จำนวนและได้ขายที่ดินที่จำนวนเพื่อนำเงินไปชำระหนี้ได้ถอนจำนวนก็เป็นการขายเพื่อชำระหนี้ของตนตามปกติ และเป็นกรณีที่จำเลยที่ ๑ จำต้องกระทำเพื่อมีให้ถูกธนาคาร ก. เจ้าหนี้ผู้รับจำนองบังคับจำนวนเงินก่อที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ ๑ ยังมีลักษณะเป็นการขายเพื่อปลดเปลี่ยนภาระหนี้จำนวนของตน พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาไม่อาจถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ ขายที่ดินไปโดยเจตนาที่จะไม่ให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับชำระหนี้แต่อย่างใด การกระทำการของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นความผิดฐาน โงเง้าหนี้ตามท่อง

คำถ้าม เจ้าพนักงานมีหน้าที่รับเงินและออกใบเสร็จรับเงินแก้ไขดันเข้าใบเสร็จ กับเงินซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อบังคับเจ้าเงินจะเป็นความผิดฐานได้

คำตอบ มีคำพิพากษาร้ายการนิจชัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๔๐๓/๒๕๕๖ การที่จำเลยแก้ไขต้นข้าใบเสร็จรับเงินจากบัญชีความเดิมที่ว่า “ได้รับเงินจากการบริหารส่วนตำบล ท.” เป็นคำให้จ่ายในการจัดทึบภาษีบัญชีนำสูงห้องที่จำนวน ๑,๘๘๐.๙๙ บาท เป็นข้อความว่า “ได้รับเงินจากการบริหารส่วนตำบล ค.” เป็นคำธรรมเนียมการพนันเพิ่มจำนวน ๕๐ บาท นั้น เป็นการกระทำในขณะที่จำเลยมีคำแห่งนั้นเป็นสมมุติราคำเท่า ท. มีหน้าที่รับเงินและออกใบเสร็จรับเงินซึ่งหากใบเสร็จรับเงินที่จำเลยออกไปในหน้าที่มีข้อความหรือจำนวนเงินผิดพลาดจำเลยย่อมมีอำนาจหน้าที่แก้ไขให้ถูกต้องได้ การแก้ไขดังกล่าวจึงไม่ใช่เป็นการกระทำในขณะที่จำเลยหมดอำนาจที่จะแก้ไขเอกสารแล้ว ดังนั้น จำเลยจึงมีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารอันเป็นเท็จ แต่การทำเอกสารอันเป็นเท็จดังกล่าวเพื่อให้สมเหตุผลในการยักยอกทรัพย์ ถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยมีเจตนาเดียว คือ เป็นเจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์ จึงเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานยักทรัพย์ (ผิด ป.อ. มาตรา ๑๕๙, ๑๖๒ (๓))

คำถ้าม สูกจ้างมีหน้าที่นำเศษเหล็กไปส่งแก่สูกค้าของนายจ้างตามคำสั่งของนายจ้าง เอาเศษเหล็กไปขายจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือยักยอก

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๕๗๘๓/๒๕๕๖ จำเลยทั้งสองเป็นสูกจ้างของโจทก์ร่วม มีหน้าที่นำเศษเหล็กไปส่งแก่สูกค้าของโจทก์ร่วมตามคำสั่งของโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสอง จึงมีสิทธิเพียงยิดถือคุ้มครองนายจ้างชั่วเวลาในขณะปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น สิทธิครอบครองยังอยู่ที่โจทก์ร่วม การที่จำเลยทั้งสองเอาเศษเหล็กไปขาย จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง หาใช่ความผิดฐานยักยอกไม่

คำถ้าม ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในเคนสถานแล้วไปลักทรัพย์ จะเป็นการลักทรัพย์ในเ肯สถานหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๕๐๕/๒๕๕๖ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยที่ ๑ เข้าไปในบ้านเกิดเหตุได้ การลักทรัพย์ของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องด้วยเหตุอกรรจตาม ป.อ. มาตรา ๓๓๕ (๙)

คำถ้าม ผู้จะซื้อฟ้องผู้จะขายให้ไปจดทะเบียนโอนที่ดินตามสัญญาจะซื้อจะขายระหว่างพิจารณา ผู้จะขายได้จดทะเบียนการเข้าที่ดินดังกล่าวให้แก่บุคคลอื่น ดังนี้

ผู้จัดซื้อสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมการฯดทบเนื่องจากการเข้าตาม ป.พ.พ. ๒๗๙
หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษารวบรวมไว้ดังนี้

คำพิพากษารวบรวมที่ ๔๖๗๖/๒๕๕๘ โจทก์มีฐานะเป็นเจ้าหนี้ตามสัญญา
จะซื้อจะขายที่ดินของจำเลยที่ ๑ ในคดีก่อน และได้ใช้สิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ ๑
ซึ่งเป็นลูกหนี้ปฏิบัติตามสัญญาจะซื้อจะขายโดยยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ต่อศาลขอให้บังคับ
จำเลยที่ ๑ โอนที่ดินให้แก่โจทก์ตามสัญญาแล้ว แม้ศาลมีคำชี้ขาดว่าจำเลยที่ ๑
มิได้เป็นฝ่ายผิดสัญญาจะซื้อจะขาย แต่คดีมีประเด็นว่า จำเลยที่ ๑ ผิดสัญญาจะซื้อ
จะขายหรือไม่ ส่วนคดีนี้มีประเด็นว่า โจทก์มีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนนิติกรรมการ
ฯดทบเนื่องจากหัวเรื่องว่าจำเลยทั้งสองหรือไม่ ทั้งเป็นคดีฟ้องขอให้เพิกถอนการซื้อขาย
ระหว่างจำเลยทั้งสองข้อเป็นการทำให้โจทก์เสียเปรียบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๒๓๙ ที่ให้สิทธิแก่เจ้าหนี้ที่จะลงวนให้ชั่งกองทรัพย์สินของลูกหนี้
เนื่องจากทรัพย์สินของลูกหนี้เหล่านี้ย่อมเป็นหลักประกันการชำระหนี้ตามมาตรา ๒๑๕
มิได้ฟ้องขอบังคับชำระหนี้โดยตรงจากที่ดินพิพาทเช่นคดีก่อน จึงเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับ
คำพิพากษาถูกพันครุความหรือไม่ จำเลยทั้งสองไม่อาจซ้างเขานอกคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น
ในคดีก่อนที่ยังไม่ถึงที่สุดมาถูกพันโจทก์ในคดีนี้ได้ เมื่อโจทก์อ้างว่าโจทก์เป็นเจ้าหนี้
ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นลูกหนี้ตามสัญญาทำสัญญา
ซื้อที่ดินให้จำเลยที่ ๒ โดยรู้อยู่ว่าเป็นทางให้โจทก์เสียเปรียบจันเป็นการซื้อขายโจทก์
โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องจำเลยทั้งสองขอให้เพิกถอนนิติกรรมการเข้าที่ดินนั้นได้ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๓๙ การกระทำการของจำเลยทั้งสองตามฟ้องโจทก์ดีอ
ได้ว่าเป็นการตัดเย็บสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่ก่อนในอันที่จะได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินตาม
สัญญาจะซื้อจะขายโดยปลดภาระถูกพันได้ แต่ว่า โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องขอให้
ศาลเพิกถอนนิติกรรมการฯดทบเนื่องจากการเข้าจะซื้อจะขายทั้งสองได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม บุคคลผู้ตอกย่องจะให้ค่าบำเหน็จแก่นายหน้ากระทำการนัดออกตรวจด้วยการไม่แจ้งให้นายหน้าทราบถึงการจดทะเบียนในที่เดิน เป็นเหตุให้นายหน้าไม่ได้รับค่านายหน้าเป็นความผิดฐานซื้อโงนหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบิกวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบิกที่ ๒๗๙๘/๒๕๕๗ แม้จะเลยหั้งสองหลักกลวงใจที่ก่อมาพื้องแม่การนัดออกตรวจมิได้ทำให้จำเลยหั้งสองได้เงินไปจากใจที่ซึ่งชี้ว่าถูกนัดออกตรวจแต่อย่างใด เงินที่ใจที่ก่อมาพื้องว่าจำเลยหั้งสองได้นั้นเป็นเพียงค่านายหน้าซึ่งใจที่ก่อมาพื้องมีสิทธิจะได้และจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระบริการให้ กรณีเป็นเรื่องที่ใจที่ก่อมาพื้องจะต้องว่ากันล่วงหน้ากันในทางแพ่งหั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยหั้งสองแสดงตนเป็นบุคคลอื่นหรือซื้อโงนประชากัน การกระทำของจำเลยหั้งสองจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๒, ๓๔๓ คดีไม่มีมูลความผิดตามพื้อง

คำถ้าม สามีทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญาภัยมิของบุคคลอื่น โดยภริยาถลงลายมือชื่อเป็นพยานและเป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาของคู่สมรสที่ทำสัญญาค้ำประกัน หนี้ที่เกิดขึ้นจากสัญญาค้ำประกันดังกล่าวภริยาจะต้องรับผิดชอบถูกหนี้ร่วมด้วยหรือไม่ และหากอายุความฟื้องผู้ค้ำประกันสละดุณยดลงเป็นโทษแก่สามีในฐานะผู้ค้ำประกัน จะมีผลเป็นโทษแก่ภริยาด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบิกวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบิกที่ ๑๔๙๙/๒๕๕๘ คู่สมรสของจำเลยหั้งสี่ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ตามสัญญาภัยมิเงินของบริษัท น. ต่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ว. เจ้าหนี้เดิมโดยจำเลยหั้งสี่ลงลายมือชื่อเป็นพยานและเป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาของคู่สมรสที่ทำสัญญาค้ำประกัน แม้ว่าการทำสัญญาภัยมิเงินจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ว. คู่สมรสของจำเลยหั้งสี่มิได้มีส่วนรับเงินไปใช้เป็นการส่วนตัวหรือกิจการของครอบครัวก็ตาม แต่การที่จำเลยหั้งสี่ในฐานะคู่สมรสให้ความยินยอม หนี้ที่เกิดขึ้นจากสัญญาค้ำประกันดังกล่าวจึงเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นจากการที่คู่สมรสของจำเลยหั้งสี่ก่อขึ้น

ในระหว่างสมรสเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวที่จำเลยหันสู่เป็นภริยาให้สัตยานับ
แล้วจำเลยหันสู่จึงเป็นสูกันนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
๑๔๙๐ (๕) ซึ่งต้องรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๙๙ หันนี้
แม้จำเลยหันสู่ต้องรับผิดในหนี้ต่อโจทก์อย่างสูกันนี้ร่วมกับคู่สมรส แต่จำเลยหันสู่ก็ไม่ใช่
ผู้ค้าประกันนี้ต่อโจทก์โดยตรง ความรับผิดของจำเลยหันสู่ต่อโจทก์เป็นเพียง
สูกันนี้ร่วมตามบทบัญญัติของกฎหมายครอบครัวซึ่งมิใช่ความรับผิดตามสัญญา
ค้าประกันในฐานะผู้ค้าประกัน กรณีจึงไม่อาจนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๙๒ ที่บัญญัติว่า “อายุความจะดูด้วยดุลลงเป็นโทษแก่สูกันนี้
นั้น ย่อมเป็นโทษแก่ผู้ค้าประกันด้วย” มาใช้บังคับกับจำเลยหันสู่ได้ ดังนั้น เมื่อได้
ความว่าบริษัท น. สูกันนี้รับต้นชำระหนี้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ฯ ตามสัญญา
ฉบับแรกถึงเพียงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๘๐ สิทธิเรียกร้องที่โจทก์จะเรียกให้จำเลยหันสู่
ชำระหนี้จึงเริ่มนับถัดจากวันดังกล่าวอันเป็นวันผิดนัดเป็นต้นไป ส่วนการที่โจทก์นำคดีไป
ฟ้องคู่สมรสของจำเลยหันสู่ตามคดีของศาลแพ่งหมายเร่แลงที่ ๑๐๔๗๐/๒๕๘๕ แม้
จะมีผลทำให้อายุความในหนี้ที่คู่สมรสของจำเลยหันสู่ที่ต้องรับผิดต่อโจทก์จะดูด
ด้วยดุลลง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๗/๑๔ (๖) ก็ตามแต่
อายุความที่จะดูด้วยดุลลงดังกล่าวຍ่อมเป็นโทษเฉพาะคู่สมรสของจำเลยหันสู่ในฐานะ
ผู้ค้าประกัน ไม่มีผลเป็นโทษแก่จำเลยหันสู่ซึ่งเป็นสูกันนี้ร่วมตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๙๒ ส่วนการที่โจทก์ได้ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๒ เป็นจำเลยที่ ๙
ในคดีของศาลแพ่งกรุงเทพใต้หมายเร่แลงที่ ๑๐๔๗๐/๒๕๘๕ ด้วยก็ตาม แต่ศาลมี
ให้มีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ ๒ ก่อนมีคำพิพากษารณไม่อาจถือว่า
อายุความสิทธิเรียกร้องที่โจทก์มีต่อจำเลยที่ ๒ จะดูดด้วยดุลลง หันนี้ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๓/๑๗ วาระคนนี้ ดังนั้น เมื่อันนับจากวันที่บริษัท
น. ผิดนัดในวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๘๐ และวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๘๐ ซึ่งโจทก์มี
สิทธิเรียกร้องต่อจำเลยหันสู่ให้ร่วมกันชำระหนี้ได้นับจากวันดังกล่าวจนถึงวันที่โจทก์ฟ้องคดี
นี้ (วันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๘๒) เกินกว่า ๑๐ ปี สิทธิเรียกร้องของโจทก์จึงขาดอายุ
ความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๓/๓๐

คำตาม หัวนส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัดด้วย ห้างหุ้นส่วนจำกัด เลิกกัน
หรือไม่ และเจ้านี้ของห้างหุ้นส่วนจำกัดถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาล
ตั้งผู้ช่วยระบุชื่อห้างหรือไม่

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๔๘๔/๒๕๕๘ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๐๕๙ (๕)
ประกอบมาตรา ๑๐๘๐ ห้างหุ้นส่วนจำกัดยอมเลิกกันเมื่อผู้เป็นหัวนส่วนคนใดคนหนึ่ง
ถึงแก่ความตาย เมื่อ อ. หุ้นส่วนผู้จัดการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. ถึงแก่ความตาย
ลงยื่นเป็นเหตุให้ห้างดังกล่าวเลิกกัน อันเป็นไปตามผลของกฎหมาย โดยมิจ่าต้อง
พิจารณาว่ามีข้อขัดแย้งกันระหว่างทายาทผู้เป็นหัวนส่วนที่ถึงแก่ความตายกับหัวนส่วน
ที่เหลือหรือไม่ และแม้มมาตรา ๑๐๖๐ จะบัญญัติว่าในกรณีห้างหุ้นส่วนจำกัดเลิกกัน
เพราะเหตุตามมาตรา ๑๐๕๙ (๕) หรือ (๕) ถ้าผู้เป็นหัวนส่วนที่ยังอยู่รับชื่อหุ้นของ
ผู้ที่ออกจากหุ้นส่วนไป สัญญาหุ้นส่วนนั้นก็ยังคงใช้ได้ต่อไปในระหว่างผู้เป็นหัวนส่วน
ที่ยังคงอยู่ด้วยกัน แต่ก็ได้ความว่าหุ้นของ อ. ยังไม่มีการดำเนินการโอนไปยังทายาท
หรือหุ้นส่วนอื่นแต่อย่างใด เหตุที่ทายาทยังไม่อาจรับโอนหุ้นของ อ. และห้างไม่อาจ
ดำเนินกิจการต่อไปได้เพราะค้างชำระค่าภาษีน้ำก็มิใช่เหตุอันจะยกเว้นข้อห้ามเพื่อให้ห้าง
ยังคงอยู่ต่อไป

ในกรณีที่ห้างหุ้นส่วนจำกัดเลิกกันยอมต้องมีการชำระบัญชีเพื่อประโยชน์ของ
ผู้เป็นหัวนส่วน ตลอดจนเจ้านี้ รวมทั้งบรรดาผู้ติดต่อค้ายกับห้างหุ้นส่วนภายหลังจาก
ห้างหุ้นส่วนจำกัดพ้นสภาพนิติบุคคลตามกฎหมาย โดยผู้ช่วยระบุชื่อจะเป็นผู้ช่วยสะสาง
การทำงานของห้างหุ้นส่วนจัดการให้หนึ่น และแจกจ่ายเงินทรัพย์ของห้างหุ้นส่วนนั้น โดย
มาตรา ๑๒๕๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้ถือว่าห้างหุ้นส่วนนั้นยังคง
ตั้งอยู่ครบเท่าเวลาที่จำเป็นเพื่อการชำระบัญชี และเมื่อห้างหุ้นส่วนเลิกกันเพราะเหตุอื่น
นอกจักล้มละลาย หุ้นส่วนผู้จัดการห้างยื่นมาเป็นผู้ช่วยระบุชื่อ เรียนไว้แต่สัญญาของ
ห้างจะมีกำหนดไว้เป็นสถานอื่น แต่ถ้าไม่มีผู้ช่วยระบุชื่อตั้งว่ามานี้ เมื่อพนักงานอัยการ
หรือบุคคลอื่นผู้มีส่วนได้เสียในการนี้ร้องขอ ศาลยื่นตั้งผู้ช่วยระบุชื่อให้ได้ ตามมาตรา
๑๒๕๙ ซึ่งในกรณีของห้างหุ้นส่วนจำกัด ส. นี้ เมื่อเลิกกันเพราะ อ. หุ้นส่วน

ผู้จัดการถึงแก่ความตายและไม่ปรากฏว่ามีสัญญาหรือข้อบังคับของห้างกำหนดให้บุคคลใดเป็นผู้ช่วยบัญชี ทั้งไม่มีผู้ใดเข้าเป็นผู้ช่วยบัญชีของห้าง พนักงานอัยการ หรือผู้มีส่วนได้เสียยื่นร้องขอให้ศาลตั้งผู้ช่วยบัญชีได้ ซึ่งผู้มีส่วนได้เสียตามบทบัญญัติดังกล่าว นอกจากจะเป็นผู้เป็นหุ้นส่วนที่เหลือ ทายาท หรือผู้จัดการมรดกของผู้เป็นหุ้นส่วนที่ถึงแก่ความตายแล้ว ย่อมหมายรวมถึงบรรดาเจ้านี้ของห้างด้วย เพราะการช่วยบัญชียอมเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเจ้านี้หรือบรรดาผู้ติดต่อค้าขายกับห้าง เป็นสำคัญ หากไม่มีการตั้งผู้ช่วยบัญชีเพื่อสะสางทรัพย์สินหนี้สินของห้าง ผู้เป็นเจ้านี้ หรือติดต่อค้าขายกับห้างอาจได้รับความเสียหายได้ เมื่อได้ความจากคำเบิกความผู้ร้องว่า ก่อน อ. ถึงแก่ความตาย ผู้ร้องได้เป็นโจทก์ฟ้องเรียกให้ห้างหุ้นส่วนจ่ายกัด ส. ชำระหนี้ตามสัญญาจ้างทำของต่อศาลจังหวัดอุทัยธานี จันเป็นการตั้งสิทธิเรียกร้อง เพื่อบังคับชำระหนี้ออกจากทรัพย์สินของห้าง เช่นนี้ผู้ร้องจึงมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลตั้งผู้ช่วยบัญชีห้างได้

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม เงินประกันชีวิตของผู้ตายเป็นสินทรัพย์ส่วนหนึ่งแห่งกองมรดกของผู้ตาย
หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ เมื่อ ๒๕๓๘/๔๔๙ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๘๐ ที่กำหนดให้ทรัพย์สินระหว่างสามีภริยาประกอบด้วยสินส่วนตัวและสินสมรสนั้น หมายถึงทรัพย์สินที่สามีภริยามีอยู่ในขณะที่เป็นสามีภริยากัน การที่ผู้ตายถึงแก่กรรมย่อนทำให้การสมรสระหว่างผู้ตายกับจำเลยที่ ๒ สิ้นสุดลงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๐๑ ลิขิตที่จะได้รับเงินประกันชีวิตจำนวน ๑,๗๐๐.๘๕๘.๘๖ บาท นั้น เป็นลิขิตที่เกิดขึ้นสืบเนื่องจากความมรณะของผู้ตาย ยังมีลักษณะเป็นการประกันชีวิต และเป็นเงินที่เกิดจากสัญญาระหว่างผู้ตายกับบุคคลภายนอกซึ่งได้รับมาหลังจากผู้ตายถึงแก่กรรมไปแล้ว จึงไม่เป็นสินสมรสระหว่างผู้ตายกับจำเลยที่ ๒ ประกอบกับตามศูนย์กลางกรณียธรรม ต่างมิได้ระบุเชื่อผู้รับประโภชน์ไว้ว่า ให้ใช้เงินแก่ทายาททั้งหลายของตนหรือแก่ผู้ใด จึงไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับគดีได้ โดยตรงและต้องนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสองมาใช้บังคับ ดีออาศัยเพียงบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งได้แก่มาตรา ๘๙๗ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญติว่า “ถ้าผู้เอาประกันภัยได้เข้าประกันภัยไว้โดยกำหนดไว้ เมื่อตนถึงช่วงความมรณะให้ใช้เงินแก่ทายาททั้งหลายของตนโดยมิได้เจาะจงระบุเชื่อผู้หนึ่งผู้ใดไว้ใช้ซึ่งจำนวนเงินอันจะเพียงใช้นั้นห้านครึ่นให้ฟังเอาเป็นสินทรัพย์ส่วนหนึ่งแห่งกองมรดกของผู้เอาประกันภัย ซึ่งเจ้าหนี้จะเอาไว้ได้” ดังนั้น เงินประกันชีวิตดังกล่าวจึงต้องแบ่งให้แก่ทายาทของผู้ตายในฐานะสินทรัพย์ส่วนหนึ่งแห่งกองมรดก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๒๙ (๑), ๑๖๓๐ วรรคสอง และ ๑๖๓๕ (๑) โดยโจทก์ที่ ๒ และที่ ๓ ซึ่งเป็นบิดามารดาผู้ตายกับจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นภริยาผู้ตายต่างได้รับส่วนแบ่งคนละส่วน เท่า ๆ กันเท่ากับโจทก์ที่ ๑ จำเลยที่ ๑ และเด็กชายคราวุฒิ โคงราชา ซึ่งเป็นทายาทธั้นบุตร

คำถ้าม บริษัทจำกัดเป็นโจทก์ฟ้องคดีโดยบรรยายฟ้องว่าได้มอบอำนาจให้ผู้รับมอบอำนาจในการดำเนินติดกรรมจ้านองแทน แล้วห้างส่งหนังสือมอบอำนาจเป็นพยานหลักฐานต่อศาล ปรากฏว่าหนังสือมอบอำนาจไม่ได้ประทับตราสำคัญของบริษัทดามข้อบังคับจะถือว่าเป็นการนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกากที่ ๑๐๔๕๖/๒๕๔๙ ตามสำเนาคำฟ้องและสำเนาคำร้องขอแก้ไขคำฟ้อง ชื่อจำเลยที่ ๑ ฟ้องโจทก์ในฐานทายาทโดยชอบด้วยกฎหมายของ อ. จำเลยที่ ๑ บรรยายฟ้องเกี่ยวกับการรับจ้านองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประวัติชน เลขที่ ๔๘๗๓ ของ อ. ให้รัศเจนว่า จำเลยที่ ๒ เป็นผู้รับมอบอำนาจในการดำเนินติดกรรมจ้านองแทนจำเลยที่ ๑ และหนังสือมอบอำนาจที่มีการลงเป็นพยานหลักฐานต่อศาลในคดีดังกล่าวกระชูเป็นใจความว่า จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ กรรมการผู้มีอำนาจ มอบอำนาจให้จำเลยที่ ๒ เป็นผู้กระทำการแทนจำเลยที่ ๑ ในการรับจ้านองที่ดินแปลงเดียวกันนั้นอันเป็นการสองคดีซึ่งกันและกันเนื่องหากฎหมายให้ในคำฟ้องและคำร้องขอแก้ไขคำฟ้อง แม้จะปรากฏว่าตามวันที่ลงในหนังสือมอบอำนาจ จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ได้ลงลายมือชื่อร่วมกันในชื่อผู้มีอำนาจโดยไม่ได้ประทับตราสำคัญของจำเลยที่ ๑ ซึ่งไม่ได้เป็นไปตามที่มีการจดทะเบียนต่อสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับเรื่องจำนวนหรือชื่อกรรมการซึ่งลงลายมือชื่ออยู่บนบริษัทก็ตาม แต่การกระทำดังกล่าวเป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองเท่านั้น และจะมีผลต่อรูปคดีหรือไม่เพียงได้เป็นเรื่องที่ศาลในคดีดังกล่าวจะพิจารณาวินิจฉัย หนังสือมอบอำนาจจึงไม่ใช่พยานหลักฐานอันเป็นเท็จ เพราะเหตุจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ลงลายมือชื่อโดยไม่มีอำนาจและไม่ได้ประทับตราสำคัญของจำเลยที่ ๑ การลงหนังสือมอบอำนาจเป็นพยานหลักฐานต่อศาลจึงไม่เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๐

คำถ้าม ตัวแทนขายต่างประเทศแทนตัวการ นำต่างประเทศไปจำหน่ายให้แก่บุคคลอื่น เป็นความผิดฐานได้

คำตอน มีคำพิพากษารื้อฟานิจชัยໄกว ดังนี้

คำพิพากษารื้อฟานิจชัยที่ ๐๗๘๙/๒๕๕๗ โดยกรุ่วมและจำเลยมีข้อตกลงกันว่า
หากสูญค้าต่อรองราคางวดบุหรี่พิพาก จำเลยจะต้องให้ทรัพย์ส่วนตามโดยกรุ่ว
ก่อนว่าสามารถขายในราคางวดก่อนได้หรือไม่ ข้อตกลงนี้มีผลทำให้จำเลยไม่มีสิริ
ในการกำหนดราคากาจายได้จริง นิติกรรมระหว่างโดยกรุ่วและจำเลยจึงมิใช่เป็นการ
ซื้อขายเสร็จเดียวขาด แต่เป็นการที่โดยกรุ่วมอบต่างบุหรี่ของกลางแก่จำเลยให้ไป
ขายแทนโดยกรุ่ว ความสัมพันธ์ระหว่างโดยกรุ่วและจำเลยเป็นเรื่องตัวแทนโดยจำเลย
เป็นตัวแทนขายต่างบุหรี่ของกลางให้แก่สูญค้าแทนโดยกรุ่วผู้เป็นตัวการ เมื่อจำเลย
ครอบครองต่างบุหรี่ของกลางของโดยกรุ่วแล้วนำไปจ่ายไว้แล้วบุคคลอื่นจึงเป็นการ
แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ การกระทำของจำเลยเป็นการเบี่ยดบังต่างบุหรี่
ของกลางของโดยกรุ่วโดยเจตนาทุจริตเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๒ วรรคแรก
**คำถก ผูู้กใช้ไม่รู้ว่าการกระทำการที่ถูกใช้เป็นความผิด กรณีเป็นการใช้
ให้ผู้อื่นกระทำการความผิดหรือไม่**

คำตอน มีคำพิพากษารื้อฟานิจชัยໄกว ดังนี้

คำพิพากษารื้อฟานิจชัยที่ ๔๔๘/๒๕๕๗ ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ วินิจฉัยและพิจ
ข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของพยานโดยปก บ. และ ส. ว่า พยานได้รับชุดเอกสาร
การโอนอาชญาณจากจำเลยจากนั้นมอบเอกสารดังกล่าวให้ ว. ไปดำเนินการโอนทะเบียน
อาชญาณต่อไปต่อมา บ. ทราบเรื่องเอกสารการโอนอาชญาณตั้งแต่เป็นเอกสารปลอม
จาก ส. บ. ก.สอบทานเรื่องดังกล่าวจากจำเลย และขอเงินคืน แต่จำเลยก็ไม่คืนให้อีกทั้ง
ว. ได้ให้การต่อหนังงานสอบสวนว่า ว. เชื่อว่าเอกสารการโอนอาชญาณเป็นเอกสารจริง
จึงแสดงให้เห็นว่า บ. ส. และ ว. ต่างไม่ทราบว่าเอกสารการโอนอาชญาณเป็นเอกสาร
ปลอม การที่จะเป็นผู้ใช้ให้กระทำการความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๔๔ ได้ ผูู้กใช้
จะต้องรู้ว่าการกระทำการที่ถูกใช้เป็นความผิด แต่เมื่อ บ. ส. และ ว. ไม่รู้ว่า
เอกสารการโอนอาชญาณเป็นเอกสารปลอม จึงไม่ถือว่ามีผูู้กใช้ให้กระทำการความผิด
และไม่ใช่การใช้ให้ผู้อื่นกระทำการความผิดบุคคลดังกล่าวจึงเป็นเพียงเครื่องมือของ
จำเลยในการกระทำการความผิดถือว่าจำเลยเป็นผู้กระทำการความผิดเองโดยอ้อม จำเลย

จึงไม่เป็นผู้ให้สั่งกระทำการใดตาม พ.อ. มาตรา ๙๔ กรณีไม่ใช้ข้อเท็จจริงในทางพิจารณาแต่ก่อต่างไปจากข้อเท็จจริงที่กล่าวมาในพ้องแต่อย่างใด

คำตาม เจ้าหน้าที่มีหนังสือแจ้งไปยังสูกหนึ้งว่า หากไม่นำเงินมาชำระหนี้ภายในกำหนดจะดำเนินการตามกฎหมายทันที หากสูกหนึ้งโอนขายทรัพย์สินที่มีอยู่เพียงอย่างเดียวให้บุคคลอื่นจะเป็นความผิดฐานได้

คำตอบ มีคำพิพากษารื้อกันนิจชัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษารื้อกันที่ ๔๘๘๐/๒๕๕๗ โดยที่มีหนังสือแจ้งไปยังจำเลยว่า หากไม่นำเงินมาชำระหนี้ภายในกำหนด ๒๐ วัน จะดำเนินการตามกฎหมายทันที แสดงว่าโจทก์จะใช้สิทธิทางศาลแล้วและขณะนี้ที่ตัดใจให้ อ. จำเลยมีที่ตัดแปลงนี้เพียงแปลงเดียวและไม่ได้แจ้งให้โจทก์ทราบ เมื่อจำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามหนังสือรับสภาพนี้และทราบด้วยว่าโจทก์จะใช้สิทธิทางศาล การที่จำเลยโอนขายที่ดินพร้อมบ้านซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีอยู่เพียงอย่างเดียวให้ อ. โดยโจทก์ไม่ทราบเรื่องแสดงว่า จำเลยโอนขายที่ดินพร้อมบ้านโดยมีเจตนาเพื่อไม่ให้โจทก์ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานโง่เจ้าหนี้ตาม พ.อ. มาตรา ๙๔๐

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำตาน การที่นายทะเบียนชีคชื่อบริษัทจำกัดออกจากทะเบียน ระหว่างนั้นบริษัทจะถูกฟ้องได้หรือไม่และบริษัทที่ถูกชีคชื่อจะกลับคืนฐานะนิติบุคคลอีกครั้งได้หรือไม่

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๐๐๑๐/๒๕๕๘ การที่นายทะเบียนชีคชื่อจำกัดที่ ๑ ออกจากทะเบียน ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๗๓/๓ ยังเป็นบทบัญญัติในหมวด ๖ การถอนทะเบียนห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัทจำกัดร้าง ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๑๙) ท.ศ. ๒๕๕๙ มີผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๙ เช่นนี้ การชีคชื่อบริษัทดังกล่าวออกจากทะเบียนย่อมเป็นไปตามมาตรา ๑๖๗๓/๓ กล่าวคือ บริษัทนั้นสืบสภาพนิติบุคคลตั้งแต่เมื่อนายทะเบียนชีคชื่อบริษัทออกจากทะเบียนและบริษัทที่ถูกชีคชื่อจะกลับคืนฐานะนิติบุคคลอีกครั้งเมื่อมาติดต่อมาแล้วให้มีคำสั่งให้จดชีคชื่อบริษัทกลับคืนเข้าสู่ทะเบียนตามมาตรา ๑๖๗๓/๓ เมื่อปรากฏว่าในวันที่โจทก์ยื่นฟ้องเจ้าเลยที่ ๑ เป็นคดีล้มละลายศาลมั่งไม่ได้มีคำสั่งให้จดชีคชื่อเจ้าเลยที่ ๑ กลับคืนเข้าสู่ทะเบียน เจ้าเลยที่ ๑ จึงไม่มีสภาพนิติบุคคลในขณะโจทก์ยื่นฟ้อง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องเจ้าเลยที่ ๑ กรณีของเจ้าเลยที่ ๑ เป็นการถอนทะเบียนบริษัทจำกัดร้าง กรณีจึงต้องบังคับตามบทบัญญัติในหมวด ๖ หาใช่เป็นการเลิกบริษัทแล้ว ต้องมีการชำระบัญชีตามบทบัญญัติในหมวด ๖ ส่วนที่ ๘ ซึ่งจะต้องดำเนินการชำระบัญชีตามบทบัญญัติในหมวด ๖ แต่อย่างใดไม่

คำตาน ผู้ค้าประภันในการเข้าซื้อนำร่องนั้นที่เข้าซื้อไปมอบคืนให้แก่ผู้เป็นเจ้าของโดยผู้เข้าซื้อมิได้รู้เห็นยอมตัวว่า จะถือเป็นการเบี้ยดบังเอาทรัพย์นั้นไว้โดยทุจริต อันจะเป็นความผิดฐานยกยอกหรือไม่

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๙๕๗/๒๕๖๖ น. ผู้เสียหาย ได้ทำสัญญาเข้าซื้อร่องน้ำทั้งหมดทุกไปรษณีย์ ๑. จำกัด มีเจ้าเลยเป็นผู้ค้าประภัน ผู้เสียหายกับเจ้าเลยนำ

รถไปประกอบกิจการค้าร่วมกันโดยชื่อของบริษัทรถนำไปขายในตลาด จำเลยเป็นผู้รับรถคันดังกล่าว ต่อมากู้เสียหายกับจำเลยมีเรื่องทะเลาะกันเกี่ยวกับเงินที่ซื้อและขายของจึงเลิกหัน转身กัน จำเลยจึงได้นำรถคืนไปคืนแก่บริษัทและขอเลิกสัญญาเช่าซื้อ แต่วันนี้รถไปคืนและขอเลิกสัญญา ผู้เสียหายมิได้ไปด้วย ต่อมากำลังนำหนังสือมอบขันทะรึ่งมีลายมือชื่อของผู้เช่าซื้ออันเป็นเอกสารที่ทำปีกอนเขียนไปมอบให้ ผู้จัดการบริษัท อ. ท่านบริษัทจึงทดลองเลิกสัญญาเช่าซื้อ รับรถคืนและคืนเงินที่ชำระแล้วแก่จำเลย

คดีคงมีปัญหาตามที่อธิบายของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยดังกล่าวเป็นความผิดฐานยักยอกหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า รถยนต์ที่ผู้เสียหายเช่าซื้อจากบริษัท อ. นั้น จำเลยมีส่วนได้เสียอยู่ด้วยโดยจำเลยเป็นผู้ค้าประภันในการเช่าซื้อ และกรรมสิทธิ์ในรถยนต์ที่เช่าซื้อยังเป็นของบริษัท อ. ผู้ให้เช่าซื้อยังไม่ใช้เป็นการครอบครองทรัพย์ซึ่งเป็นของผู้เสียหายหรือซึ่งผู้เสียหายเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ดังนั้น การที่จำเลยนำรถยนต์ที่เช่าซื้อไปมอบคืนให้แก่บริษัท อ. ผู้เป็นเจ้าของโดยผู้เสียหายมิได้รู้เห็นยินยอมด้วย จึงไม่ใช่เป็นการเบียดบังเอาทรัพย์นั้นไว้โดยทุจริต การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานยักยอก

คำถ้า แสดงตนเป็นเจ้าหน้าที่งานตำรวจน้ำและกระทำการเป็นเจ้าหน้าที่งานด้วยการสืบสวนหาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยคุณตัวผู้เสียหายที่ ๑ จากสถานบันทึกมาตราฐานสารเสพติดในปัจจุบัน จากนั้นจำเลยหน่วยนี้ยังกักขังผู้เสียหายที่ ๑ โดยไม่ตัวผู้เสียหายที่ ๑ ขึ้นรถยนต์มาควบคุมที่ห้องงานป้องกันปราบปรามสถานีตำรวจน้ำให้ปราศจากเสือสภาพในร่างกาย จำเลยข่มขืนใจผู้เสียหายที่ ๑ กับ อ. ผู้เสียหายที่ ๒ ให้ยอมให้เงินแก่จำเลย ๕,๐๐๐ บาท โดยที่ผู้เสียหายทั้งสองไม่ได้เดินทางมานอบให้จำเลยจะทำอันตรายต่อเสือสภาพของผู้เสียหายที่ ๑ ด้วยการจับกุมผู้เสียหายที่ ๑ ดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จนผู้เสียหายทั้งสองกล้าและยอมจะจ่ายเงินให้ จะเป็นความผิดฐานเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าได้ด้วยหรือไม่

คำสอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาริบบิที่ ๗๙๐๙/๒๕๔๘ การที่จำเลยแสดงตนเป็นเจ้าหนังงาน ตำรวจตรวจปีสสาวะของผู้เสียหายที่ ๑ แล้วพาผู้เสียหายที่ ๑ ไปกักขังไว้ในห้องงาน ป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจนครบาลเมืองน่าน ระหว่างนั้นจำเลยขอเงินจากผู้เสียหายที่ ๒ ๕,๐๐๐ บาท เพื่อจะได้มีค่าเนินคดีแก่ผู้เสียหายที่ ๑ นั้น ยอมฟังได้ว่าจำเลย มีเจตนากระทำผิดและมีเจตนาเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าได้ในการเอาตัวผู้เสียหายที่ ๑ ไป โดยให้อุบัติหลอกลวงให้สำนักงานคดีของธรรมและชั่นเข็นใจผู้เสียหายทั้งสอง กับ หน่วยนี้ยังกักขังผู้เสียหายที่ ๑ การกระทำของจำเลยจึงควรของค์ประกอบแห่งความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๐๓ (๒) (๓) แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงว่าผู้เสียหายที่ ๑ จะอยู่ในสำนักงานควบคุมตัวของเจ้าหนังงานตำรวจที่แท้จริงหรือไม่ จำเลยจึงมี ความผิดฐานเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าได้

หมายเหตุ ความผิดฐานแสดงตนเป็นเจ้าหนังงานและกระทำการเป็นเจ้าหนังงาน โดยตนเองมิได้เป็นเจ้าหนังงานที่มีอำนาจกระทำการนั้น ฐานชั่นเข็นใจผู้อื่น ฐาน หน่วยนี้ยังกักขังผู้อื่น ฐานกรรโชก อุดติไปตามคำพิพากษาศาลฎากรทั่วไป & โดย ศุรุ่ความไม่ถูกต้อง

คำadam ถ้อยคำที่โทรศัพท์มาทางหนึ้นที่ว่า "หากผู้เสียหายไม่ยอมชั่วะหนึ้นให้ ผู้เสียหายกับบุตร ภรรยาจะเดือดร้อนเพราะอยุบั้งน้อย" ก่อนที่ผู้เสียหายเดินไปสถานที่ นัดหมายได้แวดวงปรึกษาหารือแจ้งความต่อเจ้าหนังงานตำรวจให้ทราบถึงเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้น แก่ตนและครอบครัว ตั้งนี้ เป็นความผิดฐานกรรโชกสำเร็จแล้วหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบบิการันจชัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบบิที่ ๑๑๙๙/๒๕๕๗ ถ้อยคำที่ว่า "หากผู้เสียหายไม่ยอมชั่วะ หนึ้นให้ ผู้เสียหายกับบุตรภรรยาจะเดือดร้อนเพราะอยุบั้งน้อย" นั้น ไม่ใช่เป็นการใช้สิทธิโดยชอบธรรม ที่เจ้านี้อาจพึงฟ้องอุกหนึ้นให้ชั่วะหนึ้นได้ตามกฎหมายแต่อย่างใด แต่เป็น ถ้อยคำที่สามัญชนโดยทั่วไปยอมทราบและติความได้ว่าเป็นคำพูดชั่วๆว่าหากไม่ชั่วะหนึ้น ให้แล้วผู้เสียหายกับครอบครัวอาจถูกทำร้ายให้ได้รับความเดือดร้อน และเป็นอันตราย เดียวมากกว่า ถ้อยคำดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการชูเท็ญผู้เสียหายให้ต้องยอมชั่วะหนึ้นให้แก่ กศุ่มจำเลยทั้งห้าตามที่เรียกร้อง

ผู้เสียหายเดินไปสถานที่นัดหมายเป็นเพรware ไปตามคำสั่งของจำเลยทั้งท้า หาได้
ไปด้วยความสมควรใจไม่ ดังนั้น การที่ผู้เสียหายแอบปรึกษาหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่
ตำรวจให้ทราบถึงเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นแก่ตนและครอบครัวนั้น จึงเป็นการแจ้งเพื่อขอความ
คุ้มครองจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามที่ประชาชนพึงกระทำการกันตามปกติ กรณีไม่ใช่
ผู้เสียหายไม่เกิดความกลัวและไม่ยอมทำการชี้แจงของจำเลยทั้งท้า ฉะนั้นการกระทำ
ของจำเลยทั้งท้าจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันกระทำการลักทรัพย์ในขั้นพยายาม
ค่าถาวร ยืนคำขอจดทะเบียนแก้ไขบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นต่อนายทะเบียนโดย
มิชอบจะเป็นความผิดฐานยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ หรือไม่
ค่าตอบ มีคำพิพากษาภัยการนิจจัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาภัยการที่ ๑๐๐๘๙ - ๑๐๐๙๐/๖๕๔๘ ความผิดฐานยักยอก
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ทรัพย์อันเป็นวัตถุแห่งการกระทำที่ผู้กระทำ
ความผิดครอบคลุมอยู่จะต้องเป็นวัตถุที่มีรูปร่างหรือจับต้องสัมผัสได้ หุ้นตามที่ออกเป็น
เพียงสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสิทธิและหน้าที่นั้นหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของโจทก์ร่วมทั้งสองที่มีอยู่
ในบริษัทฯ เลยที ไม่ใช่ทรัพย์ที่จะเปียดบังยักยอกได้ ทั้งจำเลยทั้งสามเป็นเพียง
ยืนคำขอจดทะเบียนแก้ไขบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นต่อนายทะเบียน ยังนามีผลเป็นการ
เปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ในหุ้นของโจทก์ร่วมทั้งสองไม่ การกระทำของจำเลยทั้งสามไม่เป็น
ความผิดฐานยักยอก

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม ความผิดฐานเรียกเอาทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๘ การชี้ญว่าจะเปิดเผยความลับต้องเป็นการชี้ญว่าจะเปิดเผยความลับที่เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้นหรือไม่ การชี้ญว่าจะเปิดเผยความลับที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงจะเป็นความผิด

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๖๔๔/๒๕๕๘ การชี้ญว่าจะเปิดเผยความลับซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๘ หมายความว่า การชี้ญว่าจะเปิดเผยเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่ไม่ประจักษ์แก่บุคคลทั่วไปและเป็นข้อเท็จจริงที่เจ้าของความลับประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้ ดังนี้ ความลับจึงไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน หากเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและเจ้าของข้อเท็จจริงประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นรู้ก็ถือว่าเป็นความลับแล้ว จำเลยมีภาร Yao แต่จำเลยกับผู้เสียหายสมควรใจมีความสัมพันธ์อันดีกับนายมาประมาณ ๑ ปี ข้อเท็จจริงที่จำเลยกับผู้เสียหายมีความสัมพันธ์อันดีกับนายจึงเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจริงเมื่อเป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรมอันดีของประชาชน แสดงว่าผู้เสียหายประสงค์จะปกปิดไม่ให้บุคคลอื่นโดยเฉพาะภริยาจำเลย รู้เรื่องดังกล่าว เรื่องนั้นจึงเป็นความลับของผู้เสียหาย การที่จำเลยชี้ญผู้เสียหายว่า หากผู้เสียหายไม่นำเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท มาให้จำเลยแล้วจำเลยจะนำเรื่องความสัมพันธ์อันดีกับนายห่วงจำเลยซึ่งมีครอบครัวแล้วกับผู้เสียหายไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น จึงเป็นการชี้ญว่าจะเปิดเผยความลับของผู้เสียหาย ครอบครองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๘ แล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าว

หมายเหตุ คดีนี้ ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานกรรโชกตาม ป.อ. มาตรา ๓๗๗ ด้วย แต่ให้ลงโทษฐานเรียกเอาทรัพย์ ซึ่งเป็นบทหนัก

คำถ้าม ถ่ายสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนจากบันทึกที่แท้จริงที่ออกให้แก่ผู้อื่น แล้วลงลายมือชื่อปลอมของเจ้าของบัตรในสำเนาเพื่อให้ผู้หนึ่งผู้ใดลงชื่อว่า เจ้าของบัตร

ลงลายมือชื่อรับรองสำเนา거่างได้ด้วยเอกสารจากฉบับที่แท้จริง แล้วนำไปใช้ยื่นอ้างแสดง
ต่อนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจะเป็นความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอมหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษารวบรวมให้ดังนี้

คำพิพากษารวบรวมที่ ๑๖๐๗/๒๕๕๘ ความผิดฐานปลอมเอกสารไม่ว่าจะ
เป็นการทำปลอมขึ้นทั้งฉบับหรือแต่ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือตัดตอนซื้อความหรือแก้ไขด้วย
ประการใดๆ ในเอกสารที่แท้จริง หรือประทับตราปลอมหรือลงลายมือชื่อปลอมนั้น
ต้องเป็นการกระทำต่อเอกสารอันเป็นผลให้เอกสารนั้นผิดแยกแตกต่างไปด้วยเจตนา
ให้ผู้หนึ่งผู้ใดลงชื่อว่าเอกสารนั้นเป็นเอกสารที่แท้จริง แม้สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
จะเป็นเอกสารราชการ แต่ซื้อเท็จจริงได้ความว่ามีเพียงการปลอมลายมือชื่อของโจทก์ร่วม
คงในสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่แท้จริงของโจทก์ร่วม โดยไม่มีการเติมหรือ^๑
ตัดตอนซื้อความหรือแก้ไขสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนให้แตกต่างไปจากสำเนา
บัตรประจำตัวประชาชนนี้แต่อย่างใด สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนดังกล่าว
ยังคงเป็นเอกสารที่แท้จริง การปลอมลายมือชื่อโจทก์ร่วมลงในสำเนาบัตรประจำตัว
ประชาชนจึงเป็นเพียงการปลอมเอกสารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔
วินัยแห่ง เหตุนั้น เมื่อจำเลยใช้สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของโจทก์ร่วมดังกล่าว
จึงไม่เป็นความผิดฐานใช้เอกสารราชการปลอม คงมีความผิดฐานใช้เอกสารปลอม
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔ วินัยแห่ง ประกอบมาตรา ๒๖๔ วินัยแห่ง

คำถาน ผู้ตายถูกแก้ความตายทันทีเมื่อถูกกระสุนปืน หากมีผู้ใช้มีดฟันผู้ตายอีก
จะเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษารวบรวมให้ดังนี้

คำพิพากษารวบรวมที่ ๒๖๙, ๒๖๙/๒๕๕๘ ศาลรั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ ๑,
๒ มีความผิดตาม ป.อ. น.๒๖๔ จำคุกตลอดชีวิต จำเลยที่ ๓ มีความผิดตาม น.๒๕๔
จำคุก ๖ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษากับเป็นจำคุกจำเลยที่ ๑, ๒ คนละ ๖๕ ปี ยกฟ้อง
จำเลยที่ ๓ โจทก์จำเลยรีบก้า

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า “ส่วนที่โจทก์ร่วมฎีกาเกี่ยวกับจำเลยที่ ๓ นั้น
ศาลฎีกานเห็นว่าประจักษ์พยานโจทก์เบิกความว่าเมื่อจำเลยที่ ๒ ใช้ปืนถูกของยา
ยังผู้ตาย กระสุนปืนถูกผู้ตายสัมฤทธิ์อย่างเดียว จากนั้นจำเลยที่ ๑ ใช้ปืนพกสั้นยิง

ผู้ตายอีกหน่วยนัด ต่อมาจ้าเลขที่ ๓ จึงเข้าใช้มีดพันผู้ตาย นายแพทย์ ส. ผู้ชันสูตร บาดแผลผู้ตาย และพยานโจทก์เบิกความว่า ผู้ตายถูกกระสุนแล้วถึงแก่ความตายทันที คำเบิกความของประจักษ์พยานโจทก์และนายแพทย์ ส. ประกอบกันเชื่อได้ว่าผู้ตายถึงแก่ความตายทันทีเมื่อถูกกระสุนเป็น จ้าเลขที่ ๓ ทำร้ายผู้ตายเมื่อถึงแก่ความตายไปแล้ว จังพังไม่ได้ว่าจ้าเลขที่ ๓ กระทำการณิตตามที่โจทก์ร่วมภัยกما

คำตาม ผู้จัดการมรดกโอนที่ดินให้แก่ตนเองในฐานะส่วนตัวโดยที่ไม่มีสิทธิรับมรดกของผู้ตาย หากมีการโอนที่ดินนั้นต่อไปแล้วผู้รับโอนนำที่ดินไปจดทะเบียนชื่องตั้งนี้ ทำลายที่มีสิทธิรับมรดกที่ดินดังกล่าวจะมีสิทธิติดตามเจ้าคืนหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการนิจจัยไว้ ดังนี้

- คำพิพากษาภัยการที่ ๐๔๐๐/๒๕๕๗ โจทก์เป็นบุตรบุญธรรมโดยชอบของ ๑. ผู้ตาย จึงเป็นพยาทมีสิทธิรับมรดกของ ๑. ลำดับที่ ๑ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๙ (๑), ๑๕๙๘/๒๘ 修身จ้าเลขที่ ๑ ซึ่งเป็นพื้นท้องร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้ตาย เป็นพยาทลำดับที่ ๑ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๙ (๑) เมื่อโจทก์เป็นพยาทลำดับที่ ๑ ยังมีชีวิตอยู่และมีสิทธิรับมรดก จ้าเลขที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิรับมรดกของผู้ตายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๓๐ ทรัพย์มรดกของผู้ตายซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในพินัยกรรมย่อมตกแก่โจทก์ การที่จ้าเลขที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกโอนที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๑๕ ให้แก่จ้าเลขที่ ๑ ในฐานะส่วนตัวจึงไม่ชอบ และจ้าเลขที่ ๑ ไม่มีสิทธิโอนที่ดินแปลงดังกล่าวให้จ้าเลขที่ ๑ ซึ่งเป็นบุตร การจัดการโอนมรดกที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๑๕ ไม่ชอบ จ้าเลขที่ ๑ ไม่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๑๕ ดังนั้น จ้าเลขที่ ๑ จึงไม่มีสิทธินำที่ดินแปลงดังกล่าวไปจดทะเบียนชื่องแก่จ้าเลขที่ ๒ เนื่องจากจ้าเลขที่ ๑ ไม่ใช่เจ้าของที่ดิน ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๙๐๕ แม้จ้าเลขที่ ๒ จะอ้างว่ารับชื่องไว้โดยสุจริต และเสียค่าตอบแทนก็ไม่มีผลยกพ้น กรณีไม่เข้าหลักเกณฑ์ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๙๙ วรรคสอง จึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติตั้งกล่าว โจทก์ซึ่งเป็นพยาทมีสิทธิรับมรดกที่ดินแปลงนี้ จึงมีสิทธิติดตามเจ้าคืนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๓๖ คำพิพากษาภัยการที่ ๒๐๔๔๖/๒๕๕๖ จ้าเลขที่ ๑ มิใช่พยาทผู้มีสิทธิรับมรดกที่พิพากษ่อง ๙. การจดทะเบียนรับโอนมรดกที่พิพากที่จ้าเลขที่ ๑ กระทำโดยปราศจากสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่มีผลยกพ้นโจทก์ กรณีถือเหมือนไม่มีการโอนที่พิพากษา

เป็นเชื่อจำเลยที่ ๑ เกิดขึ้น กรรมสิทธิ์ในที่พิพากษ์เป็นทรัพย์มรดกของ อ. อยู่ตามเดิม
จำเลยที่ ๑ ไม่มีสิทธินำไปขายได้ แม้มีการจดทะเบียนการได้มาโดยนิติกรรมซื้อขาย
สูงที่พิพากษาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ต่อเจ้าหนังงานที่ดิน แต่ก็เป็นการได้มาต่อเนื่องกัน
จากจำเลยที่ ๑ ซึ่งไม่มีอำนาจขายจะโอนให้ได้ การจดทะเบียนขายที่พิพากษาถูกกล่าวไม่ทำให้
จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ มีกรรมสิทธิ์ในที่พิพากษาตามหลักที่ว่าผู้รับโอนไม่มีสิทธิ์ดีกว่าผู้โอน
คดีไม่จำต้องพิจารณาว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ เสียค่าตอบแทนกับกระทำการจดทะเบียน
โอนที่พิพากษาโดยสุจริตตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๖๙๙ วรรคสอง และมาตรา ๑๓๐๐
หรือไม่ ดังนี้ ใจทั้งจึงมีสิทธิขอให้เพิกถอนนิติกรรมการซื้อขายที่พิพากษาห่วงจำเลยที่ ๑
กับจำเลยที่ ๒ และระหว่างจำเลยที่ ๒ กับจำเลยที่ ๓

คำatham ผู้สั่งจ่ายแก้ไขวัน เดือน ปี ในเรื่อง และลงลายมือชื่อกำกับไว้โดยผู้ทรง
ยินยอม จะถือว่าเป็นเรื่องขยายอายุความฟ้องร้องหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภรรยาภินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาภรรยาที่ ๑๗๔๕/๒๕๕๔ เริ่คเป็นตราสารเปลี่ยนมือได้ ยื่นโอน
เปลี่ยนมือกันได้ด้วยการสั่กหลังและลงมอบเชิคในกรณีเชิคระบุชื่อ หรือด้วยการ
ลงมอบเชิคในกรณีเชิคผู้ถือ เชิคพิพากษา ๕ ฉบับ เป็นเชิคสั่งจ่ายเงินสดโดยมิได้ระบุชื่อ
หรือยื่นห้อผู้รับเงินและมิได้เชิคฝ่ายคำว่า หรือผู้ถือออก จึงเป็นเชิคผู้ถือ ใจทั้งเป็นผู้มีเชิค
พิพากษาไว้ในครอบครองใจทั้งจึงเป็นผู้ทรงเชิคพิพากษาโดยชอบด้วยกฎหมายตาม ป.พ.พ.
มาตรา ๙๐๑ เมื่อการแก้ไขวัน เดือน ปี ในเรื่องพิพากษาเป็นการแก้ไขโดยจำเลยที่ ๑
ซึ่งเป็นผู้สั่งจ่ายและลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วยใจทั้งซึ่งเป็นผู้ทรงยินยอม
เชิคพิพากษาจึงไม่เสียไปและใช้ได้ต่อจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้แก้ไขตาม ป.พ.พ. มาตรา
๑๐๐๘ วรรคแรก โดยถือว่าเชิคพิพากษามีกำหนดเวลาใช้เงินตามที่แก้ไขนั้น หาใช่เป็น
เรื่องขยายอายุความฟ้องร้องไม่

นายประเสริฐ เสียงสุกอิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม เร้ามาขัดขวางไม่ให้เข้าไปช่วยเหลือผู้ที่ถูกกุมทำร้ายเป็นการสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำการฟื้นฟื้นหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวันที่ ๒๕๗๖/๒๕๕๖ พวกรของจำเลยรวม ๑๐ คน รุมทำร้ายผู้ชาย โดยพวกรของจำเลยมีดปลาญแผลมเป็นอาวุธ ครั้นเมื่อ ส. จะเข้าไปช่วยเหลือผู้ชายในระหว่างที่พวกรของจำเลยใช้มีดแทงผู้ชายทั้งสองครั้ง แต่ถูกจำเลยขอก่อต่ออย่างชัดชวางไม่ให้ ส. เข้าไปช่วยเหลือผู้ชาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นการให้ความสะดวกแก่พวกของจำเลยในการทำร้ายผู้ชายอันเป็นการสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำการฟื้นฟื้นหรือ

คำถ้าม ขับรถจักรยานยนต์มาส่องยังสถานที่ลักทรัพย์แล้วนัดหมายกำหนดเวลา กันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือว่าเป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนการกระทำการฟื้นฟื้น

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวันที่ ๒๕๙๗ - ๒๕๙๘/๒๕๕๐ การขับรถจักรยานยนต์ พาจำเลยที่ ๑ มาส่องยังสถานที่ลักทรัพย์ แล้วนัดหมายกำหนดเวลา กันว่าจะขับรถจักรยานยนต์มารับกลับเมื่อใดนั้น ถือได้ว่า จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ได้กระทำการ อันเป็นการช่วยเหลือจำเลยที่ ๑ ก่อนและขณะกระทำการฟื้นฟื้นลักษณะลักทรัพย์แต่เป็นผู้สนับสนุน การกระทำการฟื้นฟื้นตาม ป.อ. มาตรา ๘๖

คำถ้าม ทำทำงานบ้านหัวยักษ์ขึ้นน้ำเพื่อต้องการกักเก็บน้ำเอาไว้ในฤดูแล้ง ต่อมามีฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน น้ำจึงไหลเข้าห้องที่ติดของผู้อื่น เป็นเหตุให้ ทรัพย์สินของผู้มีอาชีพก่อการหมู่อื่นได้รับความเสียหายดังนี้ จะถือว่าเป็นการเจิงเห็นผล ของการกระทำอันจะเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๔๙, ๑๕๙ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวันที่ ๒๔๓๙/๒๕๕๖ จำเลยทำทำงานบ้านในลำหัวยนาเพื่อ ต้องการกักเก็บน้ำเอาไว้ในช่วงฤดูแล้ง เป็นการกระทำที่ทางไกด์เกินความประسنศ ของเรื่องทำให้เสียทรัพย์ จำเลยมีได้มีเจตนากระทำเพื่อให้เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ใช้ใน

การประกอบกิจกรรมและพิพากษางานซึ่งเป็นกิจกรรมเสียหาย และมิได้มีเจตนา
กระทำเพื่อให้เกิดอุทกภัยขันเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่โจทก์ร่วมหรือบุคคลอื่น หรือ
ทรัพย์สินของโจทก์ร่วมหรือผู้อื่นทั้งความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๙
จะต้องมีเจตนาให้เกิดอุทกภัยโดยตรง จะทำการเลิงเห็นผลของการกระทำการ
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสอง มาใช้ไม่ได้ การกระทำของจำเลย
ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๙, ๓๕๙ (๑) (๓)

คำตาม ผู้ที่ขอใช้ทางจำเป็นด้วยเหตุผลใดๆ ก็ตามที่ดินหรือไม่
มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างไร

ค่าตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ๔๐๕๐/๒๕๕๖ ป.ท.พ. มาตรา ๓๓๐ ชี้งบัญญัติว่า
ถ้าที่ดินแบ่งแยกหรือแบ่งโอนกันเป็นเหตุให้แบ่งหนึ่งไม่มีทางออกไปสู่ทางสาธารณะใช้ร
ท่านว่าเจ้าของที่ดินแบ่งนั้นมีสิทธิเรียกร้องเอาทางเดินตามมาตรฐานก่อนได้เฉพาะบนที่ดิน
แบ่งที่ได้แบ่งแยกหรือแบ่งโอนกันและไม่ต้องเสียค่าที่ดิน เป็นเรื่องผล
ของการกฎหมาย กสิวศิอ หากที่ดินแบ่งแยกหรือแบ่งโอนกันเป็นเหตุไม่มีทางออกสู่ทาง
สาธารณะก็ไม่จำต้องเสียค่าที่ดิน หากทางจำเป็นมิได้เกิดจากการแบ่งแยกที่ดิน
แบ่งเดียวกัน ผู้ที่ขอใช้ทางจำเป็นก็จำต้องใช้ค่าที่ดิน ดังนั้น มาตรา ๓๓๐
จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายไว้ในคำฟ้องและเป็นเรื่องร้อเท้าจริงที่เกิดขึ้นจากการพิจารณา
ไม่เป็นการนำสืบนอกฟ้องนอกประเด็น

คำตาม เจ้าของที่ดินทราบทรัพย์จะยกซื้อซึ่งว่าภาระจ่ายถอนลืนไปเพราasmได้ใช้
สิบปีขึ้นเป็นข้อต่อสัญญาคดภัยนอกผู้ซื้อที่ดินสามอย่างมิได้จดทะเบียนเสียค่าตอบแทนและ
โดยสุจริตและได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริต โดยขอให้จดทะเบียนปลดภาระจ่ายถอน
ได้หรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ๑๗๘/๒๕๕๖ สิทธิอันยังมิได้จดทะเบียนของผู้ได้มา
ซึ่งอสังหาริมทรัพย์หรือทรัพย์สิทธิอันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์โดยทางอันนอจากนิติกรรม
ที่มิได้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสัญญาคดภัยนอกผู้ได้สิทธิมาโดยเสียค่าตอบแทนและโดยสุจริต
และได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริตแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
๑๙๙ วรรคสอง หมายความถึงกรณีที่บุคคลได้มาโดยสุจริตซึ่งทรัพย์สิทธิอันเดียว
กับทรัพย์สิทธิที่ยังไม่ได้จดทะเบียนนั้น

โจทก์ได้สิทธิประเทกกรรมสิทธิ์ในที่ดินสามยหรัพย์ ส่วนภาระจำยอมเป็นสิทธิในประเทกกรรมสิทธิ จึงมิใช่การโട้เตียงกันในเรื่องการได้สิทธิในทรัพย์สิทธิประเทกเดียวกับสิทธิของบุคคลภายนอกที่ยังไม่จดทะเบียน แต่เป็นกรณีที่มีนิติกรรมอันก่อให้เกิดภาระจำยอมเพื่อประโยชน์แก่ที่ดินของผู้ชายเดิมอันเป็นสามยหรัพย์ เมื่อผู้ชายเดิมได้โอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินอันเป็นสามยหรัพย์แก่โจทก์แล้ว ภาระจำยอมย่อมติดไปกับสามยหรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งภาระจำยอมจะสิ้นไปก็แต่เมื่อภาระจำยอมหรือสามยหรัพย์ถลายไปทั้งหมดหรือมิได้รับปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙๗ และ ๑๓๙๘ เมื่อภาระจำยอมได้สิ้นไปแล้วเพราจะมิได้รับปี จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของภาระทรัพย์มีสิทธิฟ้องแบ่งบังคับให้โจทก์ในฐานะเจ้าของที่ดินอันเป็นสามยหรัพย์จดทะเบียน ปลดภาระจำยอมในที่ดินพิพาทได้และโจทก์จะยกการได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยเสียค่าตอบแทนและโดยสุจริตและได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริตเป็นข้อต่อสัญญ่อนาissance ไม่ให้ภาระจำยอมที่มีอยู่ในที่ดินพิพาทสิ้นไปหาได้ไม่

คำตาม ผู้ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินโดยการครอบครองปรปักษ์จะยกการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ขึ้นต่อสัญญาหนี้ตามค่าพิพากษาผู้นำยืดที่ดินดังกล่าวได้หรือไม่ หากขณะนำยืดศาลชั้นต้นยังไม่มีคำสั่งให้ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์

ค่าตอบ มีค่าพิพากษาภาระภาระนิจจัยไว้ดังนี้

ค่าพิพากษาราบที่ ๑๘๖๐๖/๒๕๕๖ ผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรปักษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๙๒ อันเป็นการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์หรือทรัพย์สิทธิอันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์โดยทางอื่นนอกจากนิติกรรม แม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๙๙ จะบัญญัติว่า สิทธิของผู้ที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์โดยทางอื่นนอกจากนิติกรรมและยังไม่ได้จดทะเบียนสิทธิ ต้องห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสัญญาบุคคลภายนอกผู้ได้มาซึ่งมาโดยเสียค่าตอบแทนโดยสุจริต และได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริตแล้วก็ตาม แต่โจทก์เป็นเพียงเจ้าหนี้ตามค่าพิพากษา และนำยืดที่ดินพิพาทเพื่อขายทอดตลาดนำเงินชำระหนี้โจทก์ โจทก์มิได้เป็นผู้ที่ได้สิทธิมาโดยเสียค่าตอบแทนโดยสุจริตและได้จดทะเบียนสิทธิโดยสุจริตแล้ว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๙๙ วรรคสอง โจทก์จึงมิใช่เป็นบุคคลภายนอกที่จะมีสิทธิ์ดีกว่าผู้ร้อง แม้ขณะที่โจทก์ยืดที่ดินพิพาทศาลชั้นต้นยังไม่มีคำสั่งให้

ผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปูรปักษ์ซึ่งถือว่าได้นำยึดที่ดินพิพาทไว้โดยชอบก็ตาม
แต่ต่อมาเมื่อศาลอันดับต้นมีคำสั่งให้ผู้ร้องได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโดยการครอบครอง
ปูรปักษ์แล้ว ผู้ร้องจึงอยู่ในฐานะอันจะให้ขาดทะเบียนสิทธิของตนได้ก่อน
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐ การที่โจทก์นำยึดที่ดินพิพาท
ย้อมเป็นการบังคับคดีที่กระทำบถสิทธิของผู้ร้อง ผู้ร้องจึงขอให้ถอนการยึด
ที่ดินพิพาทให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๙ วรรคหนึ่ง

ค่าตามเจ้าของรวมในที่ดินใช้สิทธิในทางเดินออกสู่ทางสาธารณะจะซึ่งว่า
เป็นการไว้โดยปูรปักษ์อันจะก่อให้เกิดการจำยอมแก่ที่ดินอีกแปลงหนึ่งซึ่งตนเป็นเจ้าของ
แต่เพียงผู้เดียวหรือไม่

ค่าตอบ มีค่าพิพากษาภัยการนิจฉัยไว้ ดังนี้

ค่าพิพากษาภัยการที่ ๒๐๕๖/๒๕๕๖ ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๘ บัญญัติว่า
อสังหาริมทรัพย์อาจต้องตกอยู่ในการจำยอมอันเป็นเหตุให้เจ้าของต้องยอมรับกรรม
บางอย่างซึ่งกระทำบถทรัพย์สินของตนหรือต้องด้วยการใช้สิทธิบางอย่างอันมีอยู่ใน
กรรมสิทธิ์ทรัพย์สินนั้น เพื่อประโยชน์แก่อสังหาริมทรัพย์อื่น ดังนั้น ภาระจำยอมจะเกิดขึ้น
ได้ก็ต่อเมื่อประกอบด้วยหลักเกณฑ์ประการหนึ่งด้วยคือ อสังหาริมทรัพย์ทั้งสองอสังหาริ-
ิมทรัพย์จะต้องเป็นของเจ้าของต่างคนกัน ถ้าเป็นของเจ้าของเดียวกันไม่มีทางจะเกิด
ภาระจำยอมได้ เมื่อข้อเท็จจริงทั้งสองได้ว่า ๑. เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๐๒๗
และในขณะเดียวกันก็เป็นเจ้าของรวมในที่ดินพิพาท ซึ่งสิทธิในการใช้ทรัพย์สินที่เป็น
กรรมสิทธิ์รวมต้องไม่ขัดต่อสิทธิของเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมคนอื่นเช่นนี้ การใช้สิทธิใช้ทาง
เดินทางออกสู่ทางสาธารณะของ ๑. จึงเป็นเพียงการใช้สิทธิในฐานะเจ้าของรวม
ไม่ใช่เป็นการใช้โดยปูรปักษ์ที่จะขัดต่อสิทธิของเจ้าของรวมคนอื่นได้ ดังนั้น เมื่อ ๑. ยัง
เป็นเจ้าของรวมในที่ดินพิพาทอยู่ภาระจำยอมจึงไม่เกิด

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำต้องน สำนักงานต่างดอนแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าอรมدامมีกำหนดระยะเวลาเช่ากันเกินกว่า ๓ ปี ต้องจดทะเบียนต่อหนังงานเจ้าหน้าที่ ตาม บ.พ.พ. มาตรา ๕๓ หรือไม่ และหากในสัญญามีข้อตกลงว่าถ้าผู้เช่าดำเนินชาระค่าเช่าผู้ให้เช่ามีสิทธิ์ยกเลิกสัญญาได้ผู้ให้เช่าจะมีสิทธิ์ยกเลิกสัญญาหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๔๔/๒๕๕๘ ตามสัญญาเช่าอาคารและที่ดินกับผู้ปลูกสร้าง ข้อ ๑. เป็นการให้เช่าที่ดินเนื้อที่เก็บ ๕ ไร่ โดยมีอาคารแบบใหม่ให้เช่าเพียง ๑ อาคาร ซึ่งเดิมจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ (ผู้ให้เช่า) ใช้ประกอบธุรกิจด้านเครื่องหนัง แต่ผู้ร้องเช่าเพื่อประกอบกิจการด้านอู่ซ่อมและศูนย์รักษารถยนต์รวมทั้งเก็บเครื่องมือที่ใช้ในการประกอบกิจการดังกล่าว ลักษณะการใช้ของสถานที่ยื่นแตกด้านกันทั้งข้อ ๒. จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ยังมีข้อตกลงบังคับให้ผู้ร้องต้องดำเนินการปลูกสร้างอาคารรั้วนนท์ที่ดินรวม ๓ รายการ ตามรายละเอียดในแผนผังแนบท้ายสัญญา โดยผู้ร้องต้องเป็นผู้ซื้อค่าใช้จ่ายและต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๒ ปี นับแต่วันทำสัญญา หากการปลูกสร้างไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลา ผู้ร้องจะต้องชดใช้ค่าปรับให้แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ วันละ ๒,๐๐๐ บาท จนกว่าจะปลูกสร้างเสร็จและมีข้อตกลงอีกว่า สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ทันทีเมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่เช่าคือ ๑๐ ปี จะเห็นได้ว่าหากคู่สัญญาประสงค์จะเช่าเพียงอาคารและที่ดินเท่านั้น ก็ไม่จำเป็นต้องมีข้อสัญญาที่บังคับให้ผู้ร้องต้องดำเนินการก่อสร้างอาคาร รั้ว ห้องอบ-พ่นสีรถยนต์ อาคารที่พักคนงานตามข้อ ๒. การที่ผู้ร้องจะดำเนินการเกี่ยวกับอุปกรณ์ เครื่องมือหรือวัสดุที่ใช้งานตลอดจนสถานที่เช่าอย่างไร ย่อมเป็นไปตามความประสงค์ของผู้ร้อง มิใช่ต้องมีการกำหนดแบบแปลนตลอดจนเบี้ยปรับกรณีการก่อสร้างไม่แล้วเสร็จตามสัญญา แต่แสดงถึงความประสงค์ของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ว่าต้องการที่จะได้สิ่งปลูกสร้างที่ได้มาตรฐานซึ่งจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของ

ฯ ๑๖ ที่จะได้ใช้ประโยชน์ในอนาคตเมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่าและ
จ่ายที่ ๑ และที่ ๒ ที่จะได้ใช้ประโยชน์ในอนาคตเมื่อครบกำหนดตามสัญญาเช่าและ
ทำให้มุตค่าซองที่ดินเพิ่มขึ้นด้วย หั้งผู้ร้องก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างตามสัญญา
แล้วเสร็จภายในกำหนดเป็นเงิน ๔,๔๐๐,๐๐๐ บาท จึงต้องพิจารณาถึงระยะเวลาเช่า
เพื่อที่จะคุ้มกับทุนที่ดำเนินการก่อสร้าง ดังนั้นการดำเนินการก่อสร้างของผู้ร้องตามสัญญา
เช่าอาคารและที่ดินกับลิ่งปฐกสร้าง จึงมิใช่เพียงเพื่อประโยชน์ในการใช้ทรัพย์ของ
ผู้ร้องเท่านั้น หากแต่เป็นประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ด้วย มิใช่ว่าไม่เป็น
ประโยชน์แก่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เลย หั้งจ้าเลยที่ ๑ และที่ ๒ เองก็ได้แสดง
เจตนาโดยชัดแจ้งตกลงยินยอมให้ผู้ร้องเช่าที่ดินและอาคารเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี เป็นการ
ตอบแทน สัญญาเช่าจึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดा แม้จะ
เช่ากันเกินกว่า ๓ ปี ก็ไม่ต้องจดทะเบียนต่อหนังงานเจ้าหน้าที่ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘ เมื่อผู้ร้องได้ปฏิบัติตามข้อตกลงโดยก่อสร้าง
เสร็จแล้ว จ้าเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต้องผูกพันตามสัญญาเช่าดังกล่าว

(๒) คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๘๙/๒๕๕๗ โจทก์เช่าที่ดินและอาคารจากจำเลย
นอกจากค่าเช่าที่ดินและอาคารตามปกติแล้วยังมีข้อตกลงให้โจทก์ซึ่งเป็นผู้เช่า
ให้ค่าตอบแทนแก่จำเลยซึ่งเป็นผู้ให้เช่าเป็นพิเศษเรียกว่าเงินค่าตอบแทนพิเศษ
เป็นจำนวนเงินสูงเพื่อแลกกับการที่จำเลยยอมให้โจทก์ใช้ประโยชน์ในที่ดินและ
อาคารเป็นเวลา ๒๘ ปี ๓ เดือน ๑๙ วัน อีกหั้งตามสัญญาเช่าที่ดินและอาคาร
และนั้งสือรับมอบที่ดินและอาคารมีข้อความกล่าวถึงเรื่องการก่อสร้างอาคารที่เช่าฯ
ยังต้องมีการก่อสร้างอาคารกันต่อไปโดยหากก่อสร้างอาคารเสร็จก่อนโจทก์ผ่อน
ชำระเงินค่าตอบแทนพิเศษหมด โจทก์จะต้องชำระเงินค่าตอบแทนพิเศษส่วนที่เหลือให้แก่
จำเลยในวันจดทะเบียนการเช่าที่ดินและอาคาร จึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่เพิ่มเข้ามา
ในสัญญาเช่าเพื่อประโยชน์แก่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายสัญญาเช่าที่ดินและอาคารระหว่าง
โจทก์กับจำเลยจึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าการเช่าธรรมดा แม้ยังไม่ได้มีการ
จดทะเบียนการเช่าที่ดินและอาคาร แต่ในระหว่างโจทก์กับจำเลยซึ่งเป็นคู่สัญญา
ข้อตกลงนี้ย่อมมีผลผูกพันบังคับกันได้ตามกฎหมาย โจทก์มีสิทธิครอบครองไว้โดย
ทำประโยชน์เพื่อการชนสังจันครบกำหนดระยะเวลาการเช่าตามสัญญาและจำเลยมีสิทธิ

ได้รับเงินค่าตอบแทนพิเศษและค่าเช่ารายเดือนจากโจทก์นับแต่วันทำสัญญาฯ จนครบกำหนดระยะเวลาการเช่าเข่นกัน เว้นแต่คู่สัญญาจะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น ในภายหลังดังนี้ สัญญาเช่าที่ดินและอาคารระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงมิใช่เป็นสัญญา เช่าที่ไม่มีกำหนดระยะเวลา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๙๐

(ค) คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๒๖๐๘/๒๕๕๗

ข้อตกลงระหว่างโจทก์กับบริษัท ๓. ตามสัญญาที่กำหนดให้บริษัท ๓. ก่อสร้าง อาคารพาณิชย์ด้วยสัมภาระและค่าใช้จ่ายของบริษัท ๓. แล้วส่งมอบให้เป็น กรรมสิทธิ์ของโจทก์ และให้บริษัท ๓. มีสิทธิเช่ามีกำหนดเวลา ๑๕ ปี หรือจะนำ บุคคลอื่นมาทำสัญญาเช่ากับโจทก์ได้ โดยบริษัท ๓. ต้องชำระค่าตอบแทนแก่โจทก์เป็น เงินเท่ากับค่าเช่าตามที่กำหนดไว้ในสัญญา หากบริษัท ๓. ผิดสัญญายอมให้โจทก์ บอกเลิกสัญญาได้ทันที มีลักษณะเป็นสัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่า ธรรมดា แต่ในสัญญาข้างต้นระบุไว้ชัดเจนว่าถ้าบริษัท ๓. ผิดสัญญาข้อใด โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ทันที เมื่อบริษัท ๓. ต้องชำระค่าเช่าอันเป็นการผิด สัญญาข้อ ๘ โจทก์ ผู้ให้เช่าจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ จำเลยเช่าห้องอาคารพาณิชย์ พิพากษากับบริษัท ๓. และเข้าอยู่โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาที่บริษัท ๓. ทำไว้แก่โจทก์ เมื่อโจทก์บอกเลิกสัญญาแก่บริษัท ๓. โดยชอบแล้ว จำเลยยอมไม่มีสิทธิอยู่ใน อาคารพาณิชย์พิพากษาก็ต่อไป การที่จำเลยอยู่ต่อมาโดยโจทก์ไม่ยินยอมเป็นการละเมิด สิทธิของโจทก์ โจทก์มีอำนาจฟ้องรับได้และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยได้

ค่าตอบ สัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาที่มิได้ปฏิบัติตาม ป.พ.พ.มาตรา ๕๙๐ จะมีผลยกพันผู้รับโอนอสังหาริมทรัพย์ที่เช่านหรือไม่ หากผู้รับโอน รู้เห็นถึงการเช่าดังกล่าวและรับโอนอสังหาริมทรัพย์ที่เช่าน

ค่าตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๔๙๙/๒๕๕๗ การที่ ๓. ให้จำเลยที่ ๒ เช่าตึกแควร พิพากษานี้กำหนด ๒๐ ปี โดยจำเลยที่ ๒ ต้องออกเงินช่วยค่าก่อสร้างตึกแควรพิพากษา ซึ่งยังก่อสร้างไม่แล้วเสร็จให้ อ. จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ย้อมเป็นสัญญา ต่างตอบแทนชนิดหนึ่งที่ข้อนรวมอยู่ในสัญญาเช่าโดยถือเป็นข้อตกลงที่ อ. จะต้องให้

จ่าเลขที่ ๒ เช้าตึกແກວພິພາທມີກໍານົດ ๒๐ ປີ ສະຫຼຸບເຊົາຕຶກແກວພິພາທະໜວງ ອ. ຈຳເລີຍທີ ๒ ເຊົາຕຶກແກວພິພາທມີກໍານົດ ຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງເປັນສະຫຼຸບເຊົາຕ່າງອົບແທນຍຶ່ງກວ່າການເຊົາຕາມຮຽມຕາຊີ່ງເປັນເພື່ອ ແລະ ຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງເປັນສະຫຼຸບເຊົາຕ່າງອົບແທນຍຶ່ງກວ່າການເຊົາຕາມຮຽມຕາຊີ່ງເປັນເພື່ອ ບຸກຄຄລສິທິມີຜູກພັນເຂົາພະ ອ. ກັບຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງເປັນຄູ່ສະຫຼຸບເທົ່ານັ້ນ ນາມີຜູກພັນ ບຸກຄຄລສິທິມີຜູກພັນເຂົາພະ ອ. ກັບຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງເປັນຄູ່ສະຫຼຸບເທົ່ານັ້ນ ນາມີຜູກພັນ ໄປດີເຈິ່ງໃຈທີ່ຜູ້ຮັບໂອນກຣມສິທິຕຶກແກວພິພາທາຈາກ ອ. ເຈົ້າຂອງເດີມຈຶ່ງເປັນບຸກຄຄລ ກາຍນອກສະຫຼຸບເຊົາດ້ວຍໄມ່ ຕຶ່ງແນ້ໃຈທີ່ຈະຮູ້ເຫັນດີການເຊົາຕຶກລ່າວແຕ່ຮັບໂອນຕຶກແກວ ພິພາທມາ ເມື່ອຮ້ອເທິ່ງຈົງທີ່ມີຢຸດແສ້ວ ໄນປ່າກງວ່າໃຈທີ່ມີຢຸດແສ້ວ ທີ່ຈະປະກິບຕິດາມ ສະຫຼຸບເຊົາຕຶກລ່າວແທນ ອ. ທີ່ຈະໄດ້ຈຳເລີຍທີ ๒ ເຊົາຕຶກແກວພິພາທ ບັນຈະຖືວ່າໃຈທີ່ຕາງລົງ ຂໍ້ຮະໜັນໄຟແກ່ຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງເປັນບຸກຄຄລກາຍນອກຕາມ ປ.ພ.ພ. ນາທົາ ๓๗๔ ຈຶ່ງຈະກຳໄຟໄໝ ຈຳເລີຍທີ ๒ ມີສິທິຂອງຢູ່ໃນຕຶກແກວພິພາທທີ່ເຊົາຕ່ອໄປ ຂ້ອຕກລົງຮະໜວງ ອ. ກັບຈຳເລີຍທີ ๒ ຈຶ່ງໄມ້ຜູກພັນໃຈທີ່

ຄໍາຄາມ ມີເຈັນາວ່າມີກັນປັ້ນສາຍໄຟຟ້າໂດນບຸກຮູກເຂົາໄປໃນສດຖານທີ່ເກີບຮັກຈາສາຍໄຟຟ້າຕຶກລ່າວ ແຕ່ໜີລົບນີ້ໄປກ່ອນໂດຍໄມ່ແຕ່ຕ້ອງສາຍໄຟຟ້າ ເພວະມີຜູ້ມາພັບເຫັນ ຈະຖືວ່າເປັນກາລົງມີກະທຳຄວາມຜິດແລ້ວຫຼືແກ່ເພື່ອຕະຫຼາດຕະຫຼາດຕະຫຼາດ

ຄໍາຕອນ ມີຄໍາພິພາກໝາງວິກາວິນິຈອີຍໃໄໝ ດັ່ງນີ້

ຄໍາພິພາກໝາງວິກາທີ ๖๘๘๔/๖๕๕๘ ຈຳເລີຍທັ້ງສາມບຸກຮູກເຂົາໄປໃນສດຖານທີ່ເກີບຮັກຈາສາຍໄຟຟ້າໂດຍມີເຈັນາວ່າມີກັນປັ້ນສາຍໄຟຟ້າ ທັ້ງໜັງກຳໄໝຮ້າຍຜູ້ເສີຍໜາຍຈຶ່ງຄວບຄວງ ດູແລສດຖານທີ້ນັ້ນອັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກາລົງປັ້ນທຽບຍໍ ດັ່ງນີ້ ເປັນກາລົງມີກະທຳຄວາມຜິດຮູ້ານປັ້ນທຽບຍໍແລ້ວໄມ້ໃຊ້ແກ່ເພື່ອຕະຫຼາດຕະຫຼາດຕະຫຼາດ ແນ້ຈຳເລີຍທັ້ງສາມຈະລົບນີ້ໄປກ່ອນໂດຍໄມ່ແຕ່ຕ້ອງສາຍໄຟຟ້າກີ່ຕາມ ການກະທຳຂອງຈຳເລີຍທັ້ງສາມເປັນກາລົງມີກະທຳຄວາມຜິດແລ້ວແຕ່ກະທຳກຳໄປໄປ້ມີຄລອດ ຈຶ່ງເປັນກາຮ່ວມກັນພຍາຍາມກະທຳຄວາມຜິດຮູ້ານປັ້ນທຽບຍໍ

นายປະເສົງສູງ ເສີຍງສູທອງວົງ
ບຣະນາອີກາຮ

บทบรรณาธิการ

ค่าตาม การรื้อถอนผนังอาคารไม้เดิมซึ่งเป็นผนังร่วมกับอาคารบ้านเรือนญี่ปุ่น โดยไม่ได้ขออนุญาตจากเจ้าของบ้านอื่นซึ่งใช้ผนังร่วมกัน หรือแจ้งการรื้อถอนผนังให้ทราบก่อน จะเป็นความผิดฐานได้

ค่าตอบ มีค่าพิพากษารีบกวนใจด้วยไว้ ดังนี้

ค่าพิพากษารีบกวนใจที่ ๘๐๐/๒๔๘ จำนวนที่ ๑ ซึ่งเป็นภาระของจำเลยที่ ๒ ข้อบันเลขที่ ๙ ซึ่งมีลักษณะเป็นห้องแตงไม้และใช้ผนังอาคารไม้ทั้งสองด้านร่วมกับบ้านเลขที่ ๕ และบ้านเลขที่ ๙-๑๐ ของโจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองต้องการปรับปรุงซ่อมแซมอาคารของจำเลยที่ ๑ เพื่อขยายกิจการค้าขายเครื่องสำอาง จึงได้ว่าจ้างให้ ๑. ดำเนินการปรับปรุงโดยจำเลยทั้งสองได้ว่าจ้างให้ ๒. รื้อผนังอาคารไม้ซึ่งเป็นผนังร่วมทั้งสองด้านโดยพอกกระเบื้องไม้ได้ขออนุญาตจากโจทก์ร่วมหรือแจ้งการรื้อถอนผนังอาคารไม้ซึ่งเป็นผนังร่วมทั้งสองด้านให้โจทก์ร่วมทราบก่อนแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นการร่วมกันเข้าไปในบ้านเลขที่ ๕ และบ้านเลขที่ ๙-๑๐ ทั้งสองหลังซึ่งเป็นสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ร่วมเพื่อถือการครอบครอง อสังหาริมทรัพย์นั้นแต่บางส่วน หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ ยังเป็นการควบคุมการครอบครอง อสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ร่วมโดยปกติสุข เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๖ และเป็นการ เข้าไปในสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ร่วมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา ๓๖๕ อีกหนึ่งด้วย และเมื่อจำเลยทั้งสองร่วมกระทำการผิดด้วยกันดังแต่สองคนเข้าไป การกระทำของ จำเลยทั้งสองในความผิดฐานบุกรุกซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๕ (๒) ประกอบ มาตรา ๓๖๖ และมาตรา ๓๖๕

การที่จำเลยทั้งสองว่าจ้างให้ ๑. ปรับปรุงอาคารบ้านเลขที่ ๙ ของตนด้วยการ ก่อสร้างเป็นผนังปูนแทนผนังร่วมไม้ทั้งสองด้านโดยต้องรื้อถอนผนังอาคารไม้เดิมซึ่งเป็นผนัง ร่วมกับอาคารบ้านเลขที่ ๕ และบ้านเลขที่ ๙-๑๐ ของโจทก์ร่วมทั้งสองหลังย่อมเป็นการทำให้ เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งผนังอาคารไม้ทั้งสองด้านของโจทก์ร่วม ซึ่งเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย จึงเป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๙ อีก บทหนึ่ง

จำเลยทั้งสองร่วมกันว่าจ้างให้ ๒. ซ่อมแซมปรับปรุงบ้านเลขที่ ๙ ของจำเลยที่ ๑ โดยให้รื้อผนังร่วมซึ่งเป็นผนังไม้ทั้งสองด้าน และคงความคุณคุณแลกการก่อสร้างอยู่ตลอด จึงทราบว่าการไม่รื้อผนังอิฐทางด้านบ้านเลขที่ ๕ และเลขที่ ๙-๑๐ ของโจทก์ร่วมเป็น สาเหตุที่ทำให้มีน้ำรั่วซึมເສາຜົນດັກ การกระทำของจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นการสมควรร่วมกันกระทำ

การรื้อกอนผนังอาคารร่วมห้องด้านซึ่งโจทก์ร่วมเป็นเจ้าของร่วมด้วย จึงเป็นตัวการร่วมกัน
กระทำการความผิดตามมาตรา ๘๓ หาใช่เป็นเพียงผู้ใช้ได้ ๙. กระทำการความผิดตามมาตรา ๔๔
แห่งประมวลกฎหมายอาญาไม่

คำคํา หนี้เดิมเป็นหนี้ที่เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับเงินจากการขายที่ดิน และได้แปลง
หนี้ใหม่มาเป็นสัญญาจะซื้อขายทาวน์เฮาส์ แต่ต่อมาไม่ได้สร้างทาวน์เฮาส์ให้ตามสัญญา
ดังนี้ ถูกหนี้ต้องรับผิดชำระเงินที่เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับจากการขายที่ดินแก่เจ้าหนี้อีกหรือไม่

คำตอบ มีค่าพิพากษาภัยการวินิจฉัยให้ ดังนี้

ค่าพิพากษาภัยการที่ ๑๗๐๘๙/๒๕๖๘ ก่อนที่จำเลยที่ ๑ จะทำสัญญาจะซื้อขาย
ทาวน์เฮาส์ให้แก่โจทก์ โจทก์มีสิทธิได้รับเงินจากการขายที่ดินโอนด้วยที่ ๑๗๗๔๓๒
จำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท จากจำเลยที่ ๒ และได้แปลงหนี้ใหม่มาเป็นสัญญาจะซื้อ
ขายทาวน์เฮาส์ แต่จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ได้สร้างทาวน์เฮาส์ให้แก่โจทก์
ตามสัญญา จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญาและโจทก์มีสิทธิข้อเลิกสัญญาได้
เมื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ได้ก่อสร้างทาวน์เฮาส์จึงต้องถือว่านี้คือจะพิงเกิดขึ้น เพราะ
แปลงหนี้ใหม่นั้นไม่ได้เกิดขึ้น หนี้เดิมคือหนี้เงินที่จำเลยที่ ๒ จะต้องชำระให้แก่โจทก์ตามที่
โจทก์มีสิทธิได้รับจากการที่ขายที่ดินโอนด้วยที่ ๑๗๗๔๓๒ จำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึง
ไม่ประจันสืบไปตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๕๙

การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ เห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นในเรื่องการ
แปลงหนี้ใหม่ซึ่งศาลมีคำสั่นตัดสินให้เป็นจริงแล้วว่า เมื่อจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ได้ก่อสร้างทาวน์เฮาส์
แก่โจทก์ตามสัญญา จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์มีสิทธิข้อเลิกสัญญา
ได้ จำเลยที่ ๒ จึงต้องคืนเงินจำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑
กลับวินิจฉัยว่าเมื่อสัญญาจะซื้อขายทาวน์เฮาส์พร้อมที่ดินเป็นการแปลงหนี้ใหม่โดยจำเลยที่ ๑
เป็นครู่สัญญาแก่โจทก์ หนี้ระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ เกี่ยวกับการขายที่ดินโอนด้วยที่
๑๗๗๔๓๒ ยื่นระหว่างปี ป.พ.พ. มาตรา ๓๕๙ โจทก์ขอที่จะเรียกให้จำเลยที่ ๑ คืนเงิน
ทั้งหมดพร้อมดอกเบี้ยเท่านั้นแต่ไม่มีสิทธิที่จะบังคับเอาจากจำเลยที่ ๒ จึงเป็นคำวินิจฉัย
ที่ขัดต่อบทบัญญัติตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๕๙ จึงไม่ชอบและปัญหาดังกล่าวแม้มิมีครู่ความ
ฝ่ายใดยกขึ้นภัย ศาลอุทธรณ์สามารถวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ เพาะเป็นปัญหาเกี่ยวด้วยความสงบ
เรียบร้อยของประชาชนตาม ป.ว.พ. มาตรา ๑๕๒ (๕) ประกอบมาตรา ๒๕๖ และมาตรา
๒๕๗ และเมื่อหนี้ที่เกิดจากการแปลงหนี้ใหม่ คือ สัญญาจะซื้อขายทาวน์เฮาส์มิได้เกิด
ขึ้นตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๕๙ จำเลยที่ ๒ จึงต้องรับผิดชำระเงินที่โจทก์มีสิทธิได้รับจากการ
ขายที่ดินโอนด้วยที่ ๑๗๗๔๓๒ จำนวน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์

คำถกน ใจน ท องถกน แลวทำส ญญาประน ประนอมย นความก นศ าด ให ม
คำพิพากษาตามย อม ต อนมาถกน ไม ทำระหว น คำถกน คำพิพากษาตามย อมเจ าหน ใจท อง
ผ ค าประก นถกน ให รับผิดตามส ญญาค าประก นได หร อไม

คำสอน มีคำพิพากษาภัยการวินิจฉัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาริการที่ ๑๔๗/๐๙/๖๕๘ หน้าตามสัญญาค้าประภันเป็นหนี้อุปกรณ์
ผู้ค้าประภันจะต้องรับผิดชอบสัญญาค้าประภันก็ต่อเมื่อสูญเสียไม่ใช่ระบบนี้เงินกู้ซึ่งเป็นหนี้ประภัน
หรือยังมีหนี้ประภันที่ผู้ให้กู้ยังไม่ได้รับชำระหนี้ กล่าวคือยังคงมีหนี้ประภันอยู่ การที่โจทก์
ได้ยื่นฟ้อง บ. ให้รับผิดชำระหนี้ตามสัญญาภัยยืมซึ่งเป็นหนี้ประภัน โจทก์กับ บ. ทำสัญญา
ประนีประนอมยอมความและศาลพิพากษาตามยอมแล้ว ข้อมทำให้หนี้ประภันคือหนี้ภัยยืม
จะจับ เกิดเป็นหนี้ใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘๕๒ เมื่อ
หนี้ภัยยืมเงินซึ่งเป็นหนี้ประภันจะจับ จึงไม่มีหนี้ที่จำเลยในฐานะผู้ค้าประภันจะต้องรับผิดอีก
จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบสัญญาค้าประภันที่จะต้องใช้เงินแก้โจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘๕๓

คำถ้าม สัญญาภัยมเงินที่มีขอความว่า “กู่สัญญาตกลงกันว่า ผู้ภัยจะชำระหนี้อย่างอื่นแทนการชำระเงินไม่ได้เป็นอันขาด” เป็นโมฆะหรือไม่

คำสอน มีคำพิพากษาภิกขิกวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษายังคงที่ ๑๓๖๙๔/๒๕๘๔ ป.พ.พ. มาตรา ๓๒๑ วรรคหนึ่ง ยังเป็นหลักที่นำไปในเรื่องหนึ่นที่มีบทบัญญัติว่า “ถ้าเจ้าหนี้ยอมรับการชำระหนี้อย่างอื่นแทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้ ห้ามว่าหนี้นั้นก็เป็นอันระงับสิ้นไป” กิติ ละสาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๕๖ วรรคสอง ยังเป็นบทบัญญัติเฉพาะในเรื่องเอกสารสำคัญๆ ลักษณะยิ่มที่มีบทบัญญัติว่า “ถ้าทำสัญญาซื้อยืนกัน และผู้ให้ซื้อยืนยอมรับเข้าสิ่งของหรือทรัพย์สินอย่างอื่นเป็นการชำระหนี้แทนเงินที่ซื้อยืนไว้ หนี้อันระงับไปเพราการชำระหนี้เช่นนั้น ห้ามให้คิดเป็นจำนวนเท่ากับราคาท้องตลาด แห่งสิ่งของหรือทรัพย์สินนั้นในเวลาและ ณ สถานที่ส่งมอบ” กิติ ส่วนมีองค์ประกอบสำคัญว่า ต้องเป็นกรณีที่เจ้าหนี้หรือผู้ให้ซื้อยืนยอมรับการชำระหนี้อย่างอื่นแทนการชำระหนี้ที่ได้ตกลงกันไว้ ทั้งสิ้น ซึ่งตามที่ ป.พ.พ. มาตรา ๒๕๖ วรรคสาม มีบทบัญญัติว่า “ความตกลงกันอย่างใด ๆ ขัดกับข้อความดังกล่าวมานี้ ห้ามว่าเป็นโมฆะ” นั้น มีความหมายว่า เมื่อผู้ให้ซื้อยืนยอมรับ เข้าสิ่งของหรือทรัพย์สินอย่างอื่นเป็นการชำระหนี้แทนเงินที่ซื้อยืนแล้ว หากมีข้อตกลงให้คิดมูลค่า สิ่งของหรือทรัพย์สินอย่างอื่นที่ชำระนอกเหนือไปจากจำนวนราคางานท้องตลาดในเวลาและ ณ สถานที่ส่งมอบก็ถือว่าข้อตกลงดังกล่าวเป็นโมฆะดังนี้ การยินยอมรับเข้าสิ่งของหรือ ทรัพย์สินอย่างอื่นเป็นการชำระหนี้แทนเงินที่ซื้อยืนจึงเป็นสิทธิของผู้ให้ซื้อยืนฝ่ายเดียวที่จะ ยินยอมหรือไม่ก็ได้ สัญญาซื้อยืนเงิน ข้อ ๖ ที่มีข้อความว่า “ดูสัญญาตกลงกันว่า ผู้ซื้อฯ

สำหรับห้องเรียนที่มีพื้นที่จำกัด ให้ติดตั้งห้องเรียนแบบ “ห้องเรียนชั้นเดียว” ไม่ต้องมีผู้คนจำนวนมากในห้องเดียว จึงจะลดการแพร่เชื้อได้ดี

จึงทำเป็นโน้มระไม่ คำถ้าม สัญญาเข้ามีวัดถุประสังค์จะพัฒนาสถานที่เข้าโดยดำเนินการใหญ่เช่าเหมือนขันย้ายออกแล้วรื้อถอนอาคารสิ่งปลูกสร้างเติมเพื่อนำมาก่อสร้างอาคารและสิ่งปลูกสร้างใหม่ให้ยกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ให้เช่าและผู้ให้เช่าจะคงให้ผู้เช่าใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจเฉพาะเพื่อการพาณิชย์หรือที่อยู่อาศัยโดยการให้เช่าซึ่งแก่ลูกค้าผู้เช่า ภายหลังจากทำสัญญาเช่าแล้ว ก่อนศึกษาได้รับหนังสือที่เข้าบริเวณที่นั่นเป็นโบราณสถานเป็นเหตุให้ไม่สามารถรื้อถอนอาคารเดิมเพื่อทำการก่อสร้างอาคารใหม่ตามสัญญาเช่าได้ ดังนี้ ผู้เช่าจะฟ้องบังคับให้ผู้ให้เช่าปฏิบัติตามสัญญาและจะใช้ค่าเสียหายหรือให้คืนเงินค่าตอบแทนการเช่าที่ชำระไปแล้วในวันทำสัญญารึไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการนิจัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษารัฐที่ ๑๐๕๐๔ - ๑๐๕๑๙/๒๕๘ โจทก์ (ผู้เสื้อ) ไม่สามารถเริ่มลงมือก่อสร้างได้ภายในระยะเวลาตามสัญญาเช่าพื้นที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารบนที่ดินที่เข้าสืบเนื่องมาจากที่ดินที่เข้าริเวณที่นั่งได้รับการซื้อขายจากกรมศิลปากรให้เป็นโบราณสถานในภายหลัง ทำให้ไม่สามารถรื้อถอนอาคารสิ่งปลูกสร้างเดิมและก่อสร้างอาคารสิ่งปลูกสร้างใหม่ตามแบบแปลนเอกสารแนบท้ายสัญญาเช่าได้ การรื้อถอนอาคารสิ่งปลูกสร้างเดิมและก่อสร้างอาคารใหม่ของโจทก์เพื่อให้เป็นไปตามสัญญาเช่ายอมเป็นไปไม่ได้ ถือได้ว่าการซื้อขายที่ดินนี้โดยการปฏิบัติตามสัญญาอย่างเป็นที่นิยมเพริ่งพุตติกาณ์อันได้อันหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่ได้ก่อขึ้นและเสร็จสูบนี้ (ผู้ให้เช่า) ไม่ต้องรับผิดชอบ สูบนี้เป็นอันหลุดพ้นจากการซื้อขายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๖๙ วรรคหนึ่ง โจทก์ไม่อนาจพึงบังคับให้จำเลยที่ ๑ ปฏิบัติตามสัญญาและเรียกให้ชดใช้ค่าเสียหายได้

สัญญาเข้าพัฒนาที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารบนพื้นที่เช่าระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ เป็นสัญญาต่างตอบแทนซึ่งคู่สัญญามีหน้าที่จะต้องชำระหนี้ตอบแทนกัน แม้จำเลยที่ ๑ หลุดพ้นจากการชำระหนี้ก็ตาม แต่จำเลยที่ ๑ ที่นามสิทธิ์ที่จะได้รับชำระหนี้ตอบแทนไม่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗๒ วรรคหนึ่ง โจทก์มีสิทธิเรียกเอาค่าตอบแทนการเช่าที่ชำระไปแล้วในวันทำสัญญาคืนจากจำเลยที่ ๑

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์

บารณานิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม จดทะเบียนขายฝากเฉพาะที่ดินไม่เกี่ยวกับบ้านบนที่ดินด้วย แล้ว
คู่สัญญาทำสัญญาขายฝากที่ดินดังกล่าวกับบ้านบนที่ดินกันต่างหากโดยไม่จดทะเบียน
ดังนี้ บ้านบนที่ดินที่ขายฝากคงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ซื้อฝากหรือเป็นส่วนควบของที่ดิน
หรือเป็นการสร้างโรงเรือนในที่ดินของบุคคลอื่นโดยสุจริต หรือไม่

ขณะทำสัญญาขายฝากมีบ้านอีกหนึ่งหลังยังอยู่ระหว่างก่อสร้าง แต่ผู้ซื้อฝาก
ปล่อยให้ผู้ขายฝากก่อสร้างบ้านหลังดังกล่าวต่อไปโดยมิได้ห้ามป่วย ดังนี้ หากผู้ขายฝาก
ไม่ได้ที่ดินที่ขายฝากคืน ผู้ซื้อฝากจะนำบัตร์ไม้ย้อมรับบ้านดังกล่าวให้หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาฎีกานี้ ๑๒๐/๒๔๕๙ จำเลยทำสัญญาขายฝากที่ดินโฉนดเลขที่
๑๕๒๖๖ แก่โจทก์ในราคา ๗๐๐,๐๐๐ บาท มีกำหนดเวลา ๑ ปี และในวันเดียวกัน
จำเลยทำสัญญาซื้อขาย ขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๕๒๖๖ พร้อมบ้านเลขที่ ๒๕๒ และบ้าน
ไม่มีเลขที่บ้านอีก ๑ หลัง ให้แก่โจทก์ ในราคา ๗๐๐,๐๐๐ บาท

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ตามหนังสือสัญญาขายฝากที่ดินที่จดทะเบียนต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่ ชื่อ ๘ ระบุว่า จำเลยขายฝากเฉพาะที่ดินไม่เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ๒๕๒
ด้วย ซึ่งต้องแปลความว่าไม่วัมบ้านไม่มีเลขที่บ้านด้วย เพราะฉะนั้นการขายฝากสมบูรณ์
เฉพาะที่ดินเท่านั้น แม่โจทก์จะ主张ว่าโจทก์กับจำเลยตกลงขายฝากที่ดินพร้อมบ้าน
๑ หลัง คือบ้านเลขที่ ๒๕๒ กับบ้านที่ไม่มีเลขที่บ้านอีก ๑ หลัง แต่พนักงานเจ้าหน้าที่
แจ้งว่าจดทะเบียนขายฝากบ้าน ๑ หลัง ดังกล่าวด้วยไม่ได้เพราะต้องประเมินราคา จึง
จดทะเบียนขายฝากเฉพาะที่ดิน โจทก์กับจำเลยจึงได้ทำสัญญาซื้อขายบ้าน ๑ หลัง
เพิ่มเติมตามที่ตกลงกันตามหนังสือสัญญาซื้อขายก็ตาม แต่สัญญาขายฝากเป็นสัญญา
ซื้อขายประเภทนี้จึงต้องนำทบญญติเรื่องซื้อขายมาใช้บังคับด้วยซึ่งประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ต้องทำ
เป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ มิฉะนั้นเป็นโมฆะ เมื่อการขายฝากบ้าน
ทั้งสองหลังไม่ได้จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่จึงตกเป็นโมฆะ

สัญญาขายฝากมีลักษณะแตกต่างจากสัญญาซื้อขายทั่วไป คือผู้ขายอาจได้
ทรัพย์นั้นคืนได้ภายใต้เงื่อนไขกำหนดไว้ในสัญญาหรือมิฉะนั้นในกำหนดเวลาตามกฎหมาย

สิ่งที่ออกคงนี้ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อหนังงานเจ้าหน้าที่ด้วย การที่โจทก์กับ
จำเลยขายฝากบ้าน ๒ หลัง โดยทำเป็นหนังสือเพียงอย่างเดียว แต่ไม่ได้จดทะเบียนต่อ
หนังงานเจ้าหน้าที่ถึงเงื่อนไขในการได้คืนซึ่งคงเป็นในขณะประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๔๕๖ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้สัญญาขายฝากที่ดินและสัญญาซื้อขาย
ยังทำวันเดียวกันแสดงให้เห็นเจตนาโดยด้วยดังว่าครู่สัญญาต้องการหลักเลียงค่ายรวมเนื่อง
จึงเป็นนิติกรรมที่มีวัตถุประสงค์ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศิลธรรมอันดีของประชาชน
จึงเป็นในขณะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ อีกด้วย ดังนั้น โจทก์
ไม่อาจยังว่าบ้านทั้งสองหลังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์โดยนัยส่วนควบได้ โจทก์ไม่มี
กรรมสิทธิ์ในบ้านทั้งสองหลัง

ตามสัญญาขายฝากที่ดิน ข้อ ๘ ระบุว่า ที่ดินเป็นที่บ้านซ้ายฝากเฉพาะที่ดิน
ไม่เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้างเลขที่ ๒๕๒ แสดงว่าบ้านหลังดังกล่าวสร้างเสร็จแล้ว มิฉะนั้น
คงไม่มีเลขที่บ้าน ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่าตามสัญญาขายฝากที่ดิน ครู่สัญญาไม่ได้ตกลง
ขายฝากบ้านเลขที่ ๒๕๒ ด้วย บ้านหลังดังกล่าวจึงเป็นของจำเลยโดยไม่ตกเป็นส่วนควบ
ของที่ดิน และกรณีไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๑๐ เพราะ
กรณีนี้ไม่ใช่จำเลยปลูกบ้านเลขที่ ๒๕๒ ในที่ดินของโจทก์ แม้ภายหลังขายฝากจำเลย
จะได้ต่อเติมบ้านหลังดังกล่าวก็ตาม เมื่อโจทก์ไม่ประสงค์จะให้จำเลยอยู่ในที่ดินของโจทก์
อีกต่อไป จำเลยต้องรื้อบ้านหลังดังกล่าวออกจากที่ดินของโจทก์

ขณะที่ทำสัญญาขายฝากที่ดินบ้านหลังไม่มีเลขที่บ้านยังอยู่ระหว่างก่อสร้าง
การที่โจทก์ป้องอยู่ในจำเลยก่อสร้างบ้านหลังดังกล่าวในที่ดินที่ขายฝากต่อไปโดยโจทก์
ไม่ได้นำปีก จำเลยซึ่งเป็นผู้ปลูกสร้างยื่นเร้าให้คืนมีสิทธิที่จะปลูกสร้างได้ต่อไป
จนแล้วเสร็จเพราะเชื่อตามสัญญาขายฝากว่าตนมีสิทธิได้ที่ดินคืนได้ภายในกำหนดใน
สัญญา การปลูกสร้างบ้านไม่มีเลขที่บ้านของจำเลยจึงเป็นการสร้างโรงเรือนในที่ดิน
ของผู้อื่นโดยสุจริต แต่เมื่อทำสัญญาขายฝากแล้วจำเลยไม่ได้คืนภายใต้กำหนด ที่ดิน
ที่ขายฝากย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์โดยเด็ดขาด กรณีดังกล่าวไม่มีบทกฎหมาย
ที่จะใช้ปรับได้โดยตรง จึงต้องใช้บทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งตามประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔ วรรคสอง ข้อได้แก่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๑๓๑๐ วรรคหนึ่ง ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินเป็นเจ้าของโรงเรือนนั้นแต่ต้อง
ให้ค่าแหงที่ดินเพียงที่เพิ่มขึ้นเพราะสร้างโรงเรือนนั้นให้แก่จำเลยผู้สร้าง และการที่โจทก์

ปลดอยให้จ้าแลกปูกระเบื้องป้านต่อไปเป็นที่ดินของโจทก์โดยมีได้ห้ามปราบถือว่าโจทก์ประมาทเดินเดื่อในการสร้างโรงเรือนของจ้าแลก โจทก์จึงไม่อาจบอกปคบไม่ยอมรับโรงเรือนนั้นและต้องใช้ค่าແเน່ງที่ดินที่เพิ่มให้แก่จ้าแลก

คำถ้าม การป้องกันพอสมควรแก่เหตุและไม่เกินกว่ากรณ์แห่งการจ้าต่องกระทำเพื่อป้องกัน มีตัวอย่างจากคำพิพากษาฎีกาอย่างไร

คำตอน มีคำพิพากษาฎีกาในดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๗/๒๕๕๘ ผู้เสียหายเป็นฝ่ายก่อเหตุขึ้นก่อนโดยเข้าไปปลดอกขันของจ้าแลกไปทางด้านหลัง แต่จ้าแลกก็ไม่ได้ทำร้ายผู้เสียหายจน ส. พูดทำนองห้ามปราบผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงปลดอยจ้าแลก แล้วจ้าแลกเดินไปที่รอด้วยรากยานยนต์ ผู้เสียหายก็ยังเดินตามไปและพูดทำนองท้าทายจ้าแลก จ้าแลกก็ไม่ได้ต่อสู้กับผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหายชกหน้าของจ้าแลก ครั้ง จ้าแลกไม่ได้ตอบโต้อึก และรุนแรงด้วยรากยานยนต์ออกไปหน้าบ้าน ขณะจ้าแลกกำลังขึ้นเครื่องรถด้วยรากยานยนต์ ผู้เสียหายเดินตามมาแล้วใช้ขวดศุราจะตีที่ศรีษะของจ้าแลก จ้าแลยกขันข้าวขันบังทำให้ขาดหล่นตก ผู้เสียหายจะซักจ้าแลก จ้าแลยกลบบนรถด้วยรากยานยนต์ล้มลงกับพื้นและหับขา สองจ้าแลก ผู้เสียหายพยายามเข้าไปชกจ้าแลกอึก จ้าแลยก็คงความเปียกหือยในตะกร้าหน้ารถด้วยรากยานยนต์ไปที่บริเวณศรีษะด้านหลังของผู้เสียหาย ดังนี้ ไม่ใช่เรื่องที่จ้าแลกสมควรใจวิวากับผู้เสียหาย และนับเป็นภัยนตรายที่ใกล้จะถึงที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้อึกหังจ้าแลกได้ใช้ความอดทนอดกลั้นอย่างเต็มที่แล้ว ประกอบกับจ้าแลกใช้ขวดเปียร์รุ่งหยิบจ่ายเอาได้ทันทีจากบริเวณตะกร้าหน้ารถด้วยรากยานยนต์ที่บริเวณศรีษะด้านหลังของผู้เสียหายเพียงครั้งเดียว โดยไม่ได้ตีข้าอึก และไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายมีบาดแผลร้ายแรงที่บริเวณดังกล่าวแสดงว่าจ้าแลกกระทำไปโดยมีเจตนาเพื่อป้องกันตนเองและเป็นการกระทำพอสมควรแก่เหตุทั้งหมดแล้วนั่นที่ผู้เสียหายได้รับเชื่อว่าเป็นผลโดยตรงสืบเนื่องจากกระทำโดยป้องกันของจ้าแลก การกระทำของจ้าแลกเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๙

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๓๗/๒๕๕๘ ผู้เสียหายเดินเข้าไปหาจ้าแลกพร้อมเงื่อนไขจะตอบจ้าแลกนับเป็นภัยนตรายที่ใกล้จะถึงและไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ แม้จ้าแลกมีอายุน้อยกว่าและรูปร่างใหญ่กว่าผู้เสียหายก็ตาม แต่จ้าแลกผลักผู้เสียหายซึ่งอยู่ในระยะประชิดเพื่อป้องกันตัวเพียงครั้งเดียว และบังเอิญเป็นเหตุให้ผู้เสียหายล้มลง

ลงกับพื้นที่ให้กระดูกสันหลังแตกงับ ทั้งจำเลยไม่ได้ตามไปทำร้ายผู้เสียหายซึ่งหากกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันพ้องสมควรแก่เหตุและไม่เกินกว่ากรณีแห่งการจ้าด้องกระทำเพื่อป้องกันจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ ค่าdam เจ้านี้ตกลงโอนสิทธิเรียกร้องให้แก่ผู้รับโอนเพื่อเป็นการชาระหนี้ค่าสินค้าที่ค้างชำระซึ่งผู้รับโอนแต่ก็ตับไปขอรับเงินหรือเช็คค่าสินค้าจากลูกค้าทั้งที่โอนสิทธิเรียกร้องให้ผู้รับโอนแล้ว จะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือยักยอกหรือไม่

ค่าตอบ มีค่าพิพากษาภัยการนิจฉัยไว้ ดังนี้

ค่าพิพากษาภัยการที่ ๗๘๔๐/๒๕๕๗ โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นนิตบุคคลประเทพบริษัทจำกัด มีจำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจจัดการดำเนินการแทน ร่วมกันทำบันทึกข้อตกลงระบุข้อพิพาทกับโจทก์ โดยตกลงโอนสิทธิเรียกร้องซึ่งจำเลยทั้งสองมีต่อลูกค้ารวม ๒๓ ราย ให้แก่โจทก์ เพื่อเป็นการชาระหนี้ค่าสินค้าที่จำเลยทั้งสองค้างชำระโจทก์อยู่ ต่อมามาจำเลยทั้งสองร่วมกันไปขอรับเงินค่าสินค้าจากลูกค้าที่โอนสิทธิเรียกร้องให้โจทก์แล้ว และร่วมกันลักทรัพย์โดยรับเงินสดหรือเช็คในการชำระค่าสินค้าดังกล่าวจากลูกค้าไปโดยทุจริต ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๓, ๙๔, ๓๓๔, ๓๕๖

ศาลมีภาระวินิจฉัยว่า "เห็นว่า ตามคำบรรยายฟ้องของโจทก์แม้จะพึงว่า ภายหลังจากจำเลยทั้งสองทำบันทึกข้อตกลงโอนสิทธิเรียกร้องค่าสินค้าที่จำเลยทั้งสองมีต่อลูกค้ารวม ๒๓ รายให้แก่โจทก์และต่อมามาจำเลยทั้งสองกลับใช้สิทธิเรียกร้องให้ลูกค้าบางรายชำระค่าสินค้าแก่จำเลยทั้งสอง แต่สิทธิเรียกร้องมิใช้วัตถุมุปfrageที่เคลื่อนที่ได้ อุจจะมีภาระเอาไปปฏิสัมความหมายของคำว่า ทรัพย์ ในความผิดทางอาญาฐานลักทรัพย์ ทั้งการที่จำเลยทั้งสองไปขอรับเงินหรือเช็คค่าสินค้าจากลูกค้าตามฟ้องก็ไม่ได้เป็นการกระทำการโจทก์ เงินและเช็คดังกล่าวยังมิใช่ทรัพย์ของโจทก์ การกระทำการของจำเลยทั้งสองดังที่โจทก์กล่าวในฟ้องจึงไม่มีมูลความผิดทางอาญาตามบทกฎหมายที่โจทก์ขอให้ลงโทษ แต่เป็นเพียงไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงอันเป็นการผิดสัญญาทางแพ่งเท่านั้น"

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม ทำนั้งสื่อโอนสิทธิเรียกร้องสิทธิที่จะได้รับค่าจ้างให้แก่ผู้รับโอน และ มีหนังสือแจ้งการโอนไปยังลูกหนี้แล้ว ลูกหนี้จะยกช้อต่อสู้ว่าไม่มีหนี้ที่จะต้องชำระแก่ ผู้โอนซึ่นเป็นช้อต่อสู้ผู้รับโอนได้หรือไม่

ค่าตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยที่ ๗๐๗๖/๒๕๕๗ จำเลยที่ ๒ ทำสัญญาจ้างจำเลยที่ ๑ ประยุปคล้ายสอดและทำการตลาดคล้ายอบแห้ง ในการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าวจำเลยที่ ๑ สั่งซื้อถุงพลาสติกจากโจทก์เพื่อนำมาบรรจุคล้ายอบ ๒ ครั้ง รวมเป็นเงิน ๔,๘๒๐.๙๕๔.๙๔ บาท แต่ยังไม่ได้ชำระราคาเพราะจ้างจำเลยที่ ๑ เรียกเก็บเงินค่าจ้างตามสัญญาจากจำเลยที่ ๒ ไม่ได้ ในส่วนการปฏิบัติตามสัญญาระหว่างจำเลยที่ ๑ กับ จำเลยที่ ๒ ปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ บอกเลิกสัญญาจ้างว่าจำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญา สำหรับหนี้ค่าถุงพลาสติกระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๑ หลังจากจำเลยที่ ๑ ผัดผ่อน หลายครั้งแล้ว จำเลยที่ ๑ ได้ทำนั้งสื่อขึ้น ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งมีข้อความว่าจำเลยที่ ๑ โอนสิทธิที่จะได้รับเงินตามสัญญาจ้างจากจำเลยที่ ๒ ให้แก่โจทก์ และอีกฉบับหนึ่ง แจ้งให้จำเลยที่ ๒ ทราบถึงการโอนสิทธิระหว่างจำเลยที่ ๑ กับโจทก์ดังกล่าว โดยให้ผู้รับมอบอำนาจโจทก์นำหนังสือไปยื่นต่อจำเลยที่ ๒ แต่จำเลยที่ ๒ ปฏิเสธไม่รับรู้ เพทะหนี้ระหว่างจำเลยที่ ๑ กับจำเลยที่ ๒ นั้นยังมีการฟ้องร้องกันอยู่ โดยจำเลยที่ ๑ ฟ้องจำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดเชียงใหม่ จำเลยที่ ๒ ก็ฟ้องจำเลยที่ ๑ ต่อศาลชั้นต้นดังต่อไปนี้ได้มีการรวมคดีมาพิจารณาที่ศาลชั้นต้นคดียังไม่ถึงที่สุด

มีปัญหาดังนี้วินิจฉัยตามฎีกาวินิจฉัยของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดในหนี้ ค่าถุงพลาสติกซึ่งจำเลยที่ ๑ สั่งซื้อไปจากโจทก์หรือไม่โดยโจทก์ฟ้องและนำสืบว่าจำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดเพราะจ้างจำเลยที่ ๑ ได้ทำนั้งสื่อโอนสิทธิเรียกร้องที่จำเลยที่ ๑ มีสิทธิจะได้รับค่าจ้างตามสัญญาประยุปคล้ายให้แก่โจทก์ และมีหนังสือแจ้งการโอนไปยังจำเลยที่ ๒ แล้ว

เห็นว่า การโอนหนี้อันจะพึงต้องชำระแก่เจ้าหนี้คนหนึ่งโดยเฉพาะเจ้าของตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ นั้น มาตรา ๓๐๙ วรรคสอง บัญญติว่า “ถ้าลูกหนี้เป็นแต่ได้รับคำบอกรับการโอน หานว่าลูกหนี้มีข้อต่อสู้ผู้โอนก่อนเวลา

ที่ได้รับคำบอกรับถ่วงจันได ก็จะยกขึ้นเป็นห้องต่อสู่แก่ผู้รับโอนได้จันนั้น..." คดีนี้
ได้ความเป็นยุติว่าตนนี้ที่โจทก์ช่างว่าจำเลยที่ ๒ ต้องชำระค่าจ้างแบบรูปจำเลยให้แก่จำเลย
ที่ ๑ นั้น จำเลยที่ ๒ ซึ่งมีฐานะเป็นลูกหนี้ในการชำระค่าจ้างได้ปฏิเสธหนี้ดังกล่าวโดย
ช่างว่าจำเลยที่ ๑ ต่างหากที่เป็นฝ่ายผิดสัญญาและมีหนี้ต้องชำระแก่จำเลยที่ ๒ ซึ่งหนี้
ดังกล่าวจำเลยที่ ๒ ได้ยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ต่อศาลชั้นต้นเป็นคดีแพ่งหมายเลขอ
ที่ ๔๓๔๖/๒๕๔๔ แล้ว เมื่อทางพิจารณาคดีนี้ได้ความว่า คดีดังกล่าวศาลยังไม่มี
คำพิพากษาก็คงที่สุดว่าจำเลยที่ ๒ มีหนี้ต้องชำระให้จำเลยที่ ๑ จริง จำเลยที่ ๒ ก็ยอม
ยกห้องต่อสู้เรื่องการฟ้องร้องค่าเนินคดีเรียกให้จำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายชำระหนี้และคดียัง
ไม่ถึงที่สุดขึ้นยังโจทก์ในฐานะผู้รับโอนได้ จำเลยที่ ๒ จึงไม่ต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑
ตามที่ฟ้อง

คำตาม ขับ rogatory ด้วยความเร็ว โดยที่ด้านหน้าของมีช่องว่างให้
สามารถขับ rogatory ลงบนนี้ไปได้ เพื่อจะลงบนนี้เจ้าพนักงานตำรวจนแต่เจ้าพนักงานตำรวจน
กระโดดลงได้ทัน เป็นความผิดฐานพยายามมาเจ้าพนักงานด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบการนิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบการที่ ๔๖๔๗/๒๕๔๔ rogatory ที่ขอความอยู่ทางด้านหน้ามีช่อง
ว่างให้จำเลยที่ ๑ สามารถขับ rogatory ลงบนนี้ไปได้ทันทีทั้งทางด้านข้างและด้านขวา
โดยไม่ต้องขับ rogatory ด้วยลงก่อน การที่จำเลยที่ ๑ ขับ rogatory ด้วยความเร็ว
โดยทราบอยู่แล้วว่าผู้เสียหายยืนอยู่ทางด้านหลัง ย่อมเสี่ยงเห็นผลได้ว่าหากผู้เสียหาย
ไม่กระโดดลง rogatory ที่จำเลยที่ ๑ ขับอาจชนผู้เสียหายที่ยืนอยู่ทางด้านหลังในระยะ
ห่างเพียง ๕ เมตร เป็นเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ การกระทำของจำเลยที่ ๑
เป็นความผิดฐานพยายามมาผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทำการตามหน้าที่ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๒) ประกอบมาตรา ๘๐

คำตาม ยังเป็นไปในบ้านซึ่งมีบุคคลหลายคนลงอยู่ภายในบ้านแต่กระซูนปิดไม่
ถูกผู้ใด เพียงแต่ถูกเสาน้ำบ้าน และตู้กระจาดแล้วกระจากกระเดินใส่บุคคลภายในบ้าน
เป็นความผิดฐานพยายามมาหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบการนิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาริบการที่ ๖๖๓๘/๒๕๔๔ จำเลยเป็นฝ่ายก่อเหตุภายในบ้านของโจทก์
และพวกแล้วไปเอาอาวุธปืนของจำเลยยื่นกลับไปบ้านเกิดเหตุซึ่งมีโจทก์ พี่ชายและ

พี่สาวกับญาติอีกหลายคนลงบอยู่ภายในบ้าน การที่จำเลยยังเป็นไปที่บ้านนี้รวม ๔ นัด กระสุนปืน ๑ นัดถูกที่เส้นน้ำบ้านสูงจากที่นั่นประมาณ ๑๖๙ เมตร หนึ่งนัดถูกที่ตู้กระจะก่อไฟของสูงจากที่นั่นประมาณ ๑๖ เมตร และโจทก์มีบาดแผลถูกของมีคมบริเวณท้องแขนหงส์สองข้าง เนื่องจากถูกกระจะกระเด็นใส่ จำเลยยื่อมเห็นเห็นผลได้ว่ากระสุนปืนอาจถูกโจทก์หรือบุคคลอื่นภายในบ้านถึงแก่ความตายได้ แม้กระสุนปืนจะไม่ถูกผู้ใด จำเลยมีความผิดฐานพยายามฆ่าโจทก์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๖, ๔๐

คำตาม มีได้แสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน เพียงแต่ชี้ว่าพวกร่องตนที่มาด้วยเป็นเจ้าพนักงาน (โดยความจริงแล้วมิได้เป็นเจ้าพนักงานตัวจริง) จะเป็นความผิดฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงานตาม ป.อ. มาตรา ๑๕๕ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภรรยาภินิจัยให้ ดังนี้

คำพิพากษาภรรยาที่ ๖๕๕๐/๖๕๕๘ จำเลยกับพวกร่องกระประตุบ้านเรียกผู้เสียหายให้เปิดประตูและเข้าไปคืนบ้านผู้เสียหายในเวลาวิกาล แม้จำเลยกระทำเพื่อคืนนาทรีย์สินของจำเลยและจำเลยกับผู้เสียหายรู้จักกันมาก่อน แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยกับพวกร่องมีสิทธิตามกฎหมายหรือเหตุอันสมควรที่จะเข้าไปคืนซึ่งเป็นการเข้าไปในครอบครองของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควรและกระทำการที่จำเลยผิดกฎหมายที่ผู้เสียหายเปิดแบ็งมเข้าไปโดยแสดงแก่ผู้เสียหายว่า ต. กับพวกรือก ๓ คน ซึ่งยืนอยู่หน้าประตูบ้านเป็นเจ้าพนักงานตัวจรจและผู้เสียหายมิได้รับเชิญหรือห้ามปราบมิให้จำเลยกับ ต. เข้าไป ถือไม่ได้ว่าผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยกับพวกรเข้าไปการกระทำการของจำเลยกับพวกรอยู่ในความผิดฐานร่วมกันเข้าไปในครอบครองของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควรโดยร่วมกันกระทำการความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาปกติคงคืน (ป.อ. มาตรา ๑๖๕ (๒), (๓) ประกอบมาตรา ๑๖๕ และมาตรา ๘๗)

ผู้เสียหายกับจำเลยรู้จักกันมาก่อนและผู้เสียหายรู้ว่าจำเลยมิได้เป็นเจ้าพนักงาน วันเกิดเหตุจำเลยมิได้แสดงตนเป็นเจ้าพนักงานเพียงแต่ชี้ว่าพวกร่องจำเลยเป็นเจ้าพนักงาน การกระทำการของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๕ วรรคแรก แต่การกระทำการของจำเลยเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำการความผิดฐานร่วมกันแสดงตนเป็นเจ้าพนักงานและกระทำการเป็นเจ้าพนักงาน

คำถ้าม แบ่งฝ่ายแบ่งพวกต่อสู้กันโดยรู้ว่าผู้ใดหรือฝ่ายใดเป็นผู้ลงมือทำร้าย
จะเป็นความผิดฐานชุลมนต่อสู้กันตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๔ หรือ ๒๙๕ หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการนิจฉัยไว้ ดังนี้

คำพิพากษาภัยการที่ ๑๙๘๗๖/๒๕๔๘ กรณีความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๔
และ ๒๙๕ นั้น ต้องเป็นการชุลมนต่อสู้กันระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และมี
บุคคลถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัสโดยไม่ทราบว่าผู้ใดหรือผู้ใดร่วมกับใคร
กระทำการดังแก่ความตายหรือคนได้รับอันตรายสาหัส แต่หากสามารถตัดสินใจแบ่งฝ่าย
แบ่งพวกกันได้ หันรู้ว่าผู้ใดหรือฝ่ายใดเป็นผู้ลงมือทำร้ายย่อมคงโทษผู้นั้นกับพวกได้
ตามเจตนาและผลของการกระทำ จำเลยกับพวกฝ่ายหนึ่งและผู้ตายกับผู้เสียหายฝ่ายหนึ่ง
วิวาทต่อสู้กัน แม้พยานโจทก์ที่อยู่ในเหตุการณ์จะไม่อาจระบุได้แน่ชัดว่าคนใดในกลุ่มของ
จำเลยเข้าไปใช้อาวุธมีดแหงผู้ตายเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายและฟันผู้เสียหาย
เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัสตาม ข้อมูลใช้กรณีตาม ป.อ. มาตรา ๒๙๘
และ ๒๙๙ พวกรของจำเลยที่เข้าร่วมในการทะเลาะวิวาทกับผู้ตายและผู้เสียหายได้ใช้มีด
แหงผู้ตายและฟันผู้เสียหาย จำเลยซึ่งมีเจตนาร่วมกับพวกกระทำการดังต่อผู้ตายและผู้เสียหาย
ย่อมต้องรับผลอันเป็นธรรมตามที่ยอมเกิดขึ้นจากการนั้นในฐานะเป็นตัวการ แม้ไม่ได้เป็น
ผู้ลงมือแหงผู้ตายและฟันผู้เสียหายด้วยตนเองก็ตาม

ขอให้นักศึกษาทุกคนประสมความสำเร็จในการสอบ

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ